

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 12 16-31 OCAK 1998 FİYAT: 150.000 (KDV DAHİL)

Gün gün eriyen bedenler zaferi örüyor

Devletin tecrit, itirafçılaştırma, kişisizleştirme politikalarına karşı, hücre hücre eriyen bedenleriyle zaferi ören devrimci-yurtsever tutsakların şanlı direnişi dışarıda da sahipleniliyor. Tutsakların insani taleplerini kamuoyuna duyurmak isteyen aileler, 9 Ocak Cuma günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda evlatlarına sahip çıktılar.

● Sayfa 4'de

GÖKTEPE'yi
Binler
Andı

● Sayfa 6'da

SARIGAZI'DE JANDARMA SALDIRISI

Şehitlerin sahiplenilmesine olan tahammülsüzlüğünü vahşi saldırılara başvurarak gösteren jandarmanın bu tavrına, kitlenin karşı koyuşunda aynı inat ve kararlılıkta oldu.

● Sayfa 10'da

"TARİHİN ÇARKINI DÖNDÜRENLER"İN ANISINA

İlgili okuyorum "kanla yazılan tarih silinmez" yazısını. Bir okur olmanın sınırlarını aştı... duygularım. Sonra bir sabırsızlık anı... genlere götürdü beni...

"Tarihin çarkını döndürenler"den... olumlu ve olumsuz ne varsa... çeyrek asrın umudu ve umutsuzluğu... sevinç ve hüznü... yengi ve "yenilgi"lerine kadar... herşey biraradaydı.

Öncelikle şehitlerimizi düşün-
düm... Hüzünlüenerek. İbra-
him'leri... Ali Haydar'ları...
Meral'leri... Ahmet Muham-
med'leri... Süleyman'ları... M. Ali'leri...
Kazım'ları... Savaş'ları... ve daha nice-
lerini. Nice baskınların... pusuların... ku-
şatmaların... mimarların. "Şer verip sil-
verme"ne... "Şahını kırıp vermemeye"...
ve nice gelenekimizin yaratıcılarını.
Tanklara, toplara, napalmere, miskef-
lere, termal kameralara karşı... bilhaci
kuşanarak savaşan nice koçyığıldı... ni-
ce dağ kartalını anımsadım.

Saymakla bitmez. Bir değil... beş de-
ğil... on değil... yüz değil... tam beşyü-
zü aşkın şehidimizi anımsadım. Ve hep-
sini bir kez daha andım. Yaşamımın
her anında-alanında...

Yoldaşlarla geçirdiğimiz güzel günleri,
yaşı gözlerle anımsadım... tekrar yaşa-
dım. Bazı anlar ve mekanlar öylesine
yoğundu ki, kendimle konuşmaya
başladım... içim yanarak.

"Ahh... zaman ne tuhaf... ne çabuk
geçiyor günler... hüzün ve sevinç sar-
maş-dolaş... kardeş gibi... birbirinden
habersizmiş gibi, birini kaybetmek... bi-
rini bulmak..."

Sanki o günleri dün yaşamışım gibi gel-
di bana... aradan yıllar geçmesine
rağmen.

Yani yine yaşayacağımız gibi sabırsızlan-
dım... kavuşmaya daha yıllar varken.
Bu sabırsızlık: "umutsuzluğa düşerken,
umuda sarılıp kendimi ovutmam"dır...
diye düşünmedim hiç bir zaman. Çün-
kü, umudun öteki adı da yaşamaktır...
davaya bağlılıktır... direnmektir...

Şimdi, sabırsızlıkla beklediğim güzel

günlerin geleceği yıllara doğru ilerliyo-
rum sevinçle... daha güvenli... daha
emin adımlarla...

Dedim ya! Okur olmanın sınırlarını aşı-
yor duygularım. Bundandır ki, "kanla
yazılan tarih"a bir satır eklemek için,
volkan olup patlamak istiyorum... "Par-
tizan öfkeleri"mla...

Al tarih... al... bir damla kan da ben-
den... (feda) olsun...

Ne günler gördüm... ne direnişler...
Yanibaşında düşmana diz çöktüren
Sinan'ları (DEMİRBAŞ) gördüm... İşken-
celerde. Umut dolu... yaşam dolu...
yoldaş sıcaklığı ile halka ve partiye
bağlılığın paha biçilmez sınavını ver-
lerken düşenleri... Aygün'leri, Yaşar'ları,
Hayati'leri gördüm... Ölüm Oruçları'n-
da. Bir de "kalem yazmaz nice sey-
da'ları"...

Sonra, hepsini birlikte anacaktım bir
geceyarısından sabahın ilk ışıklarına
dek... mapushane duvarları arasında.
Yılların yoğunluğu, bir dinlenme anın-
da yakalayacaktı beni. Onlarla ola-
caktım... onlarla yaşayacaktım... nâ-
bet tuftuğumuz, konakladığımız, tüfek
çalıp söyleştirdiğimiz... mekanlarda. O
mekanlar şimdi beni bekler... özgürce
vuruşmanın hazzıyla...

Belki Alibogaz, Bozagaç, Beyaz Dağ,
Laç Deresi, Avgasor, Munzur... Belki
Amed, Karadeniz... bilinmez ama, bel-
ki de Toroslar... Orta Anadolu... Ege'yi
beni bekleyen...

Doğrusunu sorarsanız, son olarak beni
uğurlayan "onüçler'in mekanında (Şi-
şik) vuruşmaktr... en büyük istegim.

Yüreğime hançer gibi saplanmıştı...
ayrıldıktan kırk gün sonra aldığım...
"onüçler'in haberi. Yürek yaralı... yürek
kırıktı... bütün çabam yüreği iyileştirmek-
ti... inanki... Hep bir ağzadan... "yoldaş,
bir daha ne zaman geleceksin" diye
soran... "onüçler'e cevap olmak istiyor-
um.

Birde... "yoldaş, senin güvenliğine bize
aittir" deyip... iki savaşçıyla birlikte...
her defasında Anayol'a kadar beni in-

diren Mete (Cemgil BUDAQnin silahını
kuşanmaktr arzum.

İşte sabırsızlığım bu yüzden.

Gel gör ki, kolay mı sanıyorsun? Yıllar
sonra kavuşabilmeyi beklemek. Yıllara
meydan okumam da gerek... yaşama
direncim yanında...

Zor iştir dostum... zor iştir yoldaş... zor iş-
tir ana... yüzlerce sinin acısını sineye
çekmek. O acıyı sindirmek için, haykı-
rmak gerek dostum... haykırmak. Hay-
kırmak gerek yoldaş... haykırmak. Hay-
kırmak gerek ana... haykırmak.

İşte haykırıyorum...

Sesimi duyan var mı?... bilmem ama,
bir çığlık da benden olsun istedim...

Bak!.. yoldaşlarım da haykırıyor...
"dağlara sığınan bir halk teslim alın-
maz" diye... dağ daruklarından...

Dersim'de yüzelli bin kişilik beyaz ordu
ablukasına karşı... "ferman devletine
dağlar bizimdir" diye haykırıyor... ve
"Dersim'e sefer olur, zafer olmaz" şiarını
yaşatan koçyığılların... destanlar ya-
zan çığlığını da mı duymadın?

İşte o çığlık... halklarımızın kurtuluşunu
müjdeliyordu...

Hani!.. Genel Sekreterimizi... Savaşımı-
zı... Önder yoldaşımızı yitirmiştik... des-
tanlar yazan o çığlıklarda... ve onlara
yoldaşımızı...

"Önderimiz şehit düştü. Enternasyonal
Proletarya ve Ezilen Halklarımız Sağ Ol-
sun" diye gazetelerde çıkan ilanlar
da mı... hiç okumadın?...

Okudun dostum... okudun. Okudun
yoldaş... okudun. Okudun ana... oku-
dun. Çığlığın sesini de duydun... onu
da biliyorum...

Hain bir pusuda... işkencehanede...
yargısız infazda... Halk Savaşında... ço-
cugunu yitiren bir ana... nasıl ki duyar-
sa haberi... benliğinde acıyı... öylesine
de duyar... bir baba... bir yoldaş... bir
baci... bir dost... aynı acıyı ve haberi...

Yani bir halk...

Kuş kanadı ile uçmuşum kavuşabil-

menin haberini... çoktann... O kuşlar
uçmuşlar şimdi... dallarını ve budak-
larını keserek. Amal kök duruyor yer-
lerinde. Kök derindedir... Karadeniz'in
derinliklerinde... dalgalarla geliyor fil-
ler... karaya vurup yayılıyor... dört bu-
yanına Kürdistan'ın... Anadolu'nun...
Trakya'nın.

Zilan'da... Koçgiri'de... Dersim'de... ve
daha nice mekanlarda... onlara ke-
budanmadı mı? O dallar. Ama naf-
le... kanla sulanmış kök'e gücü yetme-
celladın. Baş bir çabadır faşizmin çırpı-
nışı.

Yeniden ve yeniden... filizleniyor yap-
raklar... şimdi daha gü... daha kuvvet-
li... Pençeleri toprağa sımsıkı sarılmış...
daha bol... daha bereketli meyveler
vermek üzere... Kaleyi içten fethetmek
isteyenler de durduramadı bu bereke-
ti... kız çekikle ezilip, yokedildi hepsi...

Meyve'yi toplamaya gidiyor şimdi yol-
daşlarım... Karadeniz'e... Orta Anado-
lu'ya. Yarı Toroslar'a... belki de Ege'ye...

Acele et dostum... acele et. Acele et
yoldaş... acele et ana... acele et...
Tam zamandır!.. Hasat'ın... bekleme
beni... bir omuz da sen ver kavgaya!

Kavuşmaya az kaldı... ben de gelece-
ğim. Belki kavga günü... belki zafer gün-
ünde... aranızda olacağım. Belki de
"futsaklık zamanı"ndan önce...

Kavga büyüyor... dedim ya! Çığlığa
dönüştü kavgal Sana "maceracı"... "in-
fihar gerillasi" diyenlerde sustu şimdi.
"Bir Dersim yetmez, hedef bin Dersim
olmalı" şiarımız da gerçekleşti. Yeni
"maceracı"lık... "infihar gerillacılığı" seni
bekler... göster kudretini.

"Kanımızla kızıl�an deniz: KARADENİZ"
seslenişindeki kudretin ve cevherin kıy-
metini bil dostum... kıymetini bil yol-
daş... kıymetini bil ana... Bilki!.. daha
da büyüsün kavga... büyüsün çığlık ve
ZAFER'e yürüsün proletarya...

Bir Halkın Günlüğü Okuru/BURSA

MERHABA

Bizler Avrupa'da yaşayan Hal-
kın Günlüğü Gazetesi okurları
olarak, bu onurlu ve uzun yû-
rûyüşte sizere omuz omuza ol-
duğumuzu belirtiyor, bulundu-
ğumuz bölgede topladığımız
500 DM'yi dayanışma amacıy-
la gazetemize gönderiyoruz.

Yeni yılda mücadelelerimizde ba-
şarılar dileriz.

Halkın Günlüğü Okurları
Regensburg-Plattling

TEŞEKKÜR

Gebre Esir kampındaki TKP(M)'
dava tutukluları bir ay süren iç-
meyarak biriktirdikleri 20.000.000 li-
rayı gazetemize bağışlamışlardır.
Ayrıca, Adana-Kürkçüler Esir Kam-
pı'nda bulunan TKP(M)'s, PKK,
MLKP, TKB, TKP(M)'s dava tutukla-
rı, aralarında topladıkları 10.000.000
lirayı dayanışma amacıy-
la gazetemize göndermişlerdir. Göstermiş
oldukları bu dayanışmadan dolayı her
iki esir kampında bulunan esir sa-
vaşçılara teşekkür ederiz.

HALKIN GÜNLÜĞÜ

GAZETEMİZE SAHİP ÇIK ABONE OL-ABONE BUL

Abone Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	1.800.000	48 DM
1 YILLIK	3.600.000	96 DM

YURTIÇİ HESAP NO: İsmet Büyükyavaş,

Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi: 0097010/3

YURTDİŞİ HESAP NO: İsmet Büyükyavaş,

Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi: 3002281/4

Türkiye İş Bankası Cağaloğlu Şubesi: 3170940.

Adı/Soyadı :	☐	6 aylık abone bedelini
Adresi :	☐	hesabınıza yatırdım
Tel :	☐	1 yıllık abone bedelini
	☐	hesabınıza yatırdım

Hakim sınıfların "reform" dediği şey,

ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin boğazlanmasıdır

'97 yılı boyunca hakim sınıfların sürüklediği siyasi ve ekonomik krizin derinleşerek devam edeceği, kendilerinin de kabul etmek zorunda kaldıkları bir gerçekliktir. Çünkü, onlarca yıldır devletin içine girdiği çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğun etmenleri ortadan kalkmak bir yana, derinleşerek devam ediyor. Denilebilirki, '97 yılını geçmiş yıllardan ayıran temel etmen, devletin en üst mercilerince gerilla savaşı karşısında başarısızlığın "reform", "yeniden yapılanma" adı altında giderilmesi için baş vurulmaya çalışılan hamlelerin istenilen başarıyı getirmemesidir. Yıllardır savaş kurallarının tümünü bir yana bırakarak gerilla ve destek güçlerine yapılan dizginsiz saldırılardan umdukları sonucu alamayan hakim sınıflar, "silahla her şeyin yoluna koyulacağı" tezini savunmuyormuşcasına insan hakları konusunda ahkam kesmeye çalıştılar.

Devrimci harekete ve özellikle gerillaya karşı sürdürülen boğazlama hareketinde her yolu mübah gören faşizm, Susurluk sonrası gayri-nizami savaş güçlerini bir bütün olarak ordunun emir-komuta zinciri içerisinde konuşlandırma çabasına büyük bir ağırlık verdi. Faşizmin Susurluk'ta ortaya çıkan gerçek yuzu halkların gözlerinden kaçırılmayacak bir şekilde ortalığa saçılınca, saltanatlarını uzatmak için "yapısal reform" projelerinden sık sık söz etmeye başladılar. Sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yıllarca kullanılan çetelerin kısmen devletin kontrolünden çıkması, karşı-devrim cephesindeki çelişkinin de kızışmasına neden oldu. Karşı-devrim, bir yandan kendi içindeki çatışmaları asgariye indirme, öte yandan da toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kismende olsa iktidara sahip bir siyasi irade arayışıyla geçirdi '97 yılını. Bu amaçla, klik dalaşında DYP'nin süvarileri biçiminde davranan polis ve özel tim gibi önemli teşkilatların devletin gerçek sahibi olan ordunun denetimine tamamen geçirilmesi için DYP'nin de içinde olduğu hükümetin alaşağı edilmesi zorunluydu. Yaratılan "laik, anti-laik" vb. suni gündemlerle Kemalizmin temel bekçisi durumundaki orduya nisbeten bir toplumsal dayanak oluşturulduktan sonra RP-DYP Hükümeti düşürüldü. MGK sendikacılarının ve reformistlerin küçümsenmeyecek destekleriyle kendiliğinden gelme kitle hareketinin de bu politikanın eksenine çekilmesiyle, hakim sınıfların yapısal çöküntü dedikleri durumu en azından daha ileri bir tarihe taşımayı başardıklarını da görmek gerekir. Savaş kurmaylığının siyasi irade dediği parlamentoyu da istediği gibi bir konuma getirmesinden sonra, yapısal kriz dedikleri durumun tüm yükünü en dizginsiz bir şekilde emekçilerin omuzlarına yıktılar. Enflasyonu tek rakama indireceğiz demagojisiyle, Türk devleti tarihinde görülmemiş en ağır zamlar arka arkaya yürürlüğe sokuldu.

Hakim sınıflar tüm çırpınılarına rağmen yapısal kriz dedikleri olguyu atlama başansını göstermiş değildir. ABD, TÜSIAD ve MGK patentli ANASOL-D hükümetine tanınan referanslar da giderek tükeniş noktasına varmıştır. '97 yılının sonlarında kitle eylemlerindeki hareketlenme ve canlılık hakim sınıfları yeni yeni arayışlara sürüklemiştir. Bir yandan, içlerindeki çıkar dalaşlarında ordunun rakipsiz hakimiyetinin sağlanmasına yönelik hamleleri sürdürürken, öte yandan kendilerini açmazlara sürükleyen başlıca etmenlerden biri olan ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine karşı daha boyutlu saldırıları gündemleştireceklerdir. Ne denilirse denilsin, hakim sınıfların yapısal olan krizini günden güne boyutlandıran ve onları buhrandan buhrana sürükleyen temel olgunun ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi olduğu gerçeği her geçen gün daha iyi kavranılır bir hal almıştır. Devleti, çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğun eşğine getiren başlıca önemli nedenlerden birisinin on yıllardır süren gerilla savaşı olduğu gerçekliği, tartışmasız bir şekilde ortaya çıkmıştır. Nerede ise bütçenin yansını bu savaşa aktaran bir devletin, çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğun önüne geçme şansı yoktur ve olamaz. Bundandır ki, hakim sınıflar '98 yılını gerillayı marjinalleştirme yılı olarak ilan etmişlerdir. Irak Kürdistanı'ndan Karadeniz'e kadar büyük bir coğrafyada dizginsiz olarak yaptıkları saldırılar bu amaçlıdır.

Dikkat edilirse, hakim sınıflar reform sözcüğünü dillendirdikleri her dönemde iki şeyi yapmaktadırlar. **Birincisi;** boşalan devlet kasalarını doldurmak için saldırılar en üst seviyede yürürlüğe konular (M. Yılmaz'ın "Bu kişi zor geçecek" dediği şey tam da bu politikanın ürünüdür.). Bu durumda, devrimci hareketin kitle hareketi üzerindeki etkisinin zayıflığını dikkate aldığımızda, asıl çarpışmanın silahlı savaşım veren güçlerle devlet arasında olacağını belirtmek zor değildir. **İkincisi;** reformistlere açılan yeni kanalların tamamen devrimci hareketi boğazlama hesabının bir parçası olduğu gerçekliğidir. Ki, bu gizlenemez bir şekilde ortaya çıkmıştır. Gerilla güçlerine karşı baharla birlikte başlatılacak büyük saldırılar öncesi devlet kendi "sol"unu da kendisi yaratmaktadır.

Son nüfus sayımında da ortaya çıktığı gibi, 80 bin insanın yaşadığı DERSİM, 100 bin kişilik ordu gücüyle kontrol edilmeye çalışılmaktadır. Bir yandan gerillaya destek olduğu gerekçesiyle beşinci yıla giren gıda ambargosuyla Dersim açlığa mahkum edilirken, öte yandan ise, reformistlere ilçe merkezlerinin alabilmesine açılması bu politikanın en tipik örneğini oluşturmaktadır. Yani, devlet gerillayı her alanda bir abluka altına alarak tasfiyeyi dayatmaktadır. Diğer yandan PKK'nin Kürt reformistleriyle içten ve dıştan kuşatılmaya çalışılması da bu politikanın gereğidir.

Kısaca belirtmek gerekirken, devletin "yapısal reform" dediği şey, halkların ve daha azgınca saldırının yürürlüğe konulmasından başka bir şey değildir. Faşizmin yeni saldırı politikalarını görmek tek başına birşey ifade etmiyor. Önemli olan, olası gelişmelere karşı yeterince devrimci iradenin ortaya konulup, gelişmelerin halkların lehine dönüştürülüp-dönüşürülmeyeceğidir. Daha önceki yazılarımızda da bu noktaya dikkat çekmiştik. Yani süreci yorumlamak ve politika belirlemek tek başına yetmiyor. Öncünün sürece ilişkin belirlemeleri ve sürecin halkların lehine dönüştürülmesi amacıyla yaptığı planlamalar tüm aktivistler tarafından biliniyor. İçinde bulunduğumuz ideolojik düzeltme hareketinin başarıyla sürdürülüp-sürdürülemediği gerçeği, aynı zamanda bizim sürece ne derece müdahalede bulunduğumuz gerçeğini de ortaya çıkaracaktır. Gerilla bölgelerinde yüzbinlerce ordu gücüyle tutuşulan savaşım içerisinde, bir yandan savaş yürütülürken, diğer yandan da küçümsenmeyecek derecede bir düzeltme hareketi sürdürülmektedir. Genel politika ekseninde bu görevler azami derecede yenne getirilmeye çalışılırken, tali alanlarda bu politikanın bütünlüklü bir şekilde yerine getirilmeye çalışıldığını söylemekten oldukça uzagız. KDH'nin partinin saflarında yarattığı tahribatların ideolojik, siyasi ve örgütsel boyutlarını incelerken çıkardığımız önemli derslerden biri de, "savaşta insanın bilinçli dinamik rolü"nü önemini kavrayamayan bir anlayışın giderek saflarda tehlike haline geldiğine vurgu yaparak, bunun savaş düzeyinin yükseltilmesi önünde bir engel niteliğine dönüşüğünü belirtmiştik. Bunun doğruluğu tartışılmakla beraber, son dönemlerde her şeyi gerilla alanlarından bekleme anlayışı küçümsenmeyecek derecede boy verdi.

Özellikle ikinci dereceden çalışma alanlarında bütün olanakları merkezi halkanın hizmetine sunma gerçekliği yeterince kavranmadı veya gerekleri yeterince yerine getirilmedi. Böyle olunca genel politikanın belirlenmesi de gerçek anlamda işlevsizleşmektedir. Tali alanlar dediğimiz şehirde merkezi halkayı destekleyecek, pekiştirecek yığınca olanağa sahip olmamıza rağmen, bu olanakları yeterince merkezi halkanın hizmetine sunamıyoruz. Bu durum, cephe gerisi olarak gördüğümüz yurtdışı örgütlülüğü içinde geçerlidir. Hem yoğun bir saldırı bizi beklemektedir tesbitini yapıyoruz, hemde ideolojik ve siyasi duruşumuzu buna göre ayarlamıyoruz. Halbuki Lenin'in deyişiyle "Sosyal demokrasi eli-kolu bağlı durmaz. O, faaliyetleri daha önceden kararlaştırılmış plan ve politik mücadele yöntemi ile sınırlamaz; elindeki güçlere uygun olması ve varolan koşullar altında mümkün olan en iyi sonucun elde edilmesini kolaylaştırmak koşuluyla her türlü mücadele yöntemini tanır."

Kırlarda faaliyet esas, şehirlerde talidir; veya silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir anlayışını kavramayan ve sorunu tek yanlı olarak ele alanlar doğal olarak tali alanların ve tali mücadele biçimlerinin, esas alanlara ve mücadele biçimine yaptığı katkının bilincinde bile olamazlar. Yürüttüğümüz faaliyette iki temel yöntemden sapmamamız gerektiğini Başkan Mao'dan aktarmalar yaparak özel olarak vurguda bulunmamıza karşın, bunun gerekliliğinin yeterince yerine getirildiğini söylemek olanaklı değildir. Bu yöntemlerden **birincisi;** genelle özeli birleştirme ustalığıyken, **ikincisi** de önderliği kitlelerle birleştirebilme başarısıdır. Kitlelerin içerisine girmeyen, kitle mücadelesinde yer almayan bir faaliyetçinin genel politikayı özelle bütünleştirebilme olanağı olmayacağı gibi, önderliği de kitlelerle bütünleştirme imkanı olamaz.

Dışmanın içten ve dıştan siyasi, ideolojik ve fiziki olarak saldırılarını üzerimizde yoğunlaştırdığı, daha da yoğunlaştıracığı bu süreçte, bu kuşatmayı kımının biricik yolu, devrimci iradeyi merkezi halkanın denetiminde ustaca konuşturmadan geçer. 500 elvarında şehide sahip bir partinin layık olduğu yere taşınmasının anahtarı, merkezi politika etrafında kenetlenmektir. Faşizmin kuşatma ve boğma politikası da ancak böyle boşa çıkartılır. 26 yıldır onurla taşıdığımız ve uğruna nice canlar verdiğimiz haklı davamızın somut ve belirgin bir şekilde gelişmesi ve çakılmış kıvılcımların harlanarak hakim sınıfları kasıp, kavuracak bir ateşe dönüşmesi buradan geçer. Parti Şehitlerini Anna Haftası'nı karşıladığımız bugünlerde, onlara layık olup olmadığımız, onların davasını daha da ileriye taşıyıp, taşımadığımıza bağlıdır. ●

Gün gün eriyen bedenler zaferi örüyor

Haber Merkezi: Feodal-faşist Türk devleti, kendisine muhalif olan, ezilen ve sömürülen çeşitli milliyetlerden emekçi halklar üzerinde, baskı ve katliam politikalarını devreye sokarak köle bir toplum yaratmayı hedefliyor. Bu, "yalnızlaştır-teslim al-yok et" politikalarının ilk hedefini ise halklara öncülük eden devrancılar, komünistler ve yurtseverler oluşturuyor. Bu bağlamda faşist Türk devleti ilk olarak Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda bulunan esir kamplarına yönelik fiziki-psikolojik uygulamalarla devrimci, komünist, yurtsever tutsakları, kişiliksizleştirmeye, apolitikleştirmeye çalışıyor. Yıllardır yüklediği esir kamplarında hep başarısızlığı yaşayan diktatörlük alığı yenilgilerin bızımsızlığıyla esir kamplarına saldırarak katliamlar yapıyor.

Özellikle 12 Eylül AFC'sinden sonra esir kamplarında yaşanan Ölüm Oruçları, Süresiz Açlık Grevleri ve yapılan saldırılarda hayatını kaybeden insan sayısı yüzleri geçiyor. Sadece 2 yıllık bir süreçte Buca'da, Ümraniye'de ve Diyarbakır'da yaşanan katliamlarda ve '96 yılında yaşanan şanlı 00 ve SAG direnişinde onlarca insan diktatörlük tarafından katledildi ve yüzlerce ağır yaralanarak kalıcı hastalıklara yakalandı.

Bırsarıda yürütülen devrimci politik mücadeleden bağımsız ele alınamayacağı ayan-beyan olan esir kamplarına, diktatörlüğün baskı açısı hiç değişmedi. Her saldırı öncesinde hamasi nutuklar eşliğinde makyaj malzemeleriyle hazırlanan modeller yenilik, modern, çağı yakalama adı altında piyasaya sürüldü. Lanetli Pandora'nın konusu misali açıldıkça felaket ve belalar ortaya dökülen bu modellerin içerdiği hep yıkım ve teslim almayı hedefliyordu.

Son süreçte piyasaya sürülen "bücre tipi cetaevi" modeli de işte bu sözünü ettiğimiz Pandora'nın kütusunda esir tutsaklara dayatılan teslim alma, kişiliksizleştirme, itiraflaştırma kampanyasının son versiyonudur. Eskişehir Tabutluğu'nun mimarı, ANASOLD Hükümeti'nin Adalet Bakanı Oltan Sungurlu da, yönetmenliğini hakim sınıfların yaptığı filmin senaryosunda karakter oyuncusu olarak görevini yerine getirli.

"Bücre tipi cetaevi" modelinin sinsi bir şekilde devreye sokulmasıyla, diktatörlüğün taktik saldırısını püskürtmek amacıyla komünist, devrimci, yurtsever tutsaklar, başvurabildikleri tüm mücadele metodlarını aşağıdan yukarıya doğru geliştirerek tüm duyarlı kamuoyunun sorunları objektif olarak görmesini sağlamaya çalıştılar. Tutsak yakınları ve duyarlı kamuoyunun da dışarıdan gücü oranında destek verdiği eylemlerle sinsi politikalarla yürütülen saldırı dalgasının boyutuna dikkat çekilmeye çalışıldı.

Toplumun büyük çoğunluğunun sessiz-duyarsız kaldığı tabutluk sorunu, hakim sınıfların dönem içerisinde ard arda pompaladığı sahte gündemlerin arasında boyutlanarak sürdü. Ancak yaşanan ölümlerle titreyip, kendine gelebilen toplumun bu masam sessizliği şan-

lı '96 Ölüm Orucu ve SAG direnişinde olduğu gibi bugün de sürüyor.

12 AFC'sinden sonra Türkiye ve T. Kürdistanı esir kamplarında hak gasplarının en yoğun yaşandığı, Nazilerin temerküz kamplarını aratmayan yapıyla, sık sık başvurulan direnişlerle gündeme gelen Erzurum Esir Kampı'nda 50'li günleri aşan SAG direnişi artık ölüm sınırını aşarken, tutsakların bedenleriyle yükselttiği direniş ruhu tüm duyarlı kesimleri sarıp-sarmaktadır.

Hücrelerin kaldırılması, itiraflık dayatmasına son verilmesi, koğuş temsilcilerinin görüşlerinin sağlanması, koğuşlararası misafirlige izin verilmesi, kültürel ve sportif faaliyetlere

karşısında sonuçsuz kalırken, Erzurum Esir Kampı'ndaki direniş uluslararası boyut kazandı. Almanya Yeşiller Partisi Milletvekili ve Uluslararası İnsan Hakları Başkanlığı Cezaevleri İzleme Komitesi Başkanı Heidi Liggmann'ın incelemelerde bulunmak için Erzurum'a giderek, Vali Ahmet Kayhan ve Başsavcı Hakkı Köylü ile görüştü. Direnişçilerle görüşmek isteyen Liggmann'a görüş izni verilmeyi. Esir savaşçıların ailelerini de ziyaret eden Liggmann, açlık grevinin bir an önce bitirilmesi temennisinde bulundu.

Ote yandan aileler ise, kan, can bedeli bedenlerini ölüme yatırarak insani haklarını isteyen evlatlarına sahip çıkarak yeni ölümlere

bir tabutu zılgıtlar eşliğinde ateşe verdiler. "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "'96'yı Yaşatmayacağız", "Şehit Namının", "Yaşasın Zindan Direnişimiz" vb. sloganlarla atıldığı eylemde, "Erzurum'da Ölüm İstemi miyoruz" vb. içerikli dövizler açıldı.

HADEP İstanbul İl Yönetim Kurulu Üyesi Ferhat Yeğin, İHD Genel Başkanı Yardımcısı Av. Eren Keskin ve açlık grevi direnişinde bulunan bir direnişçinin annesi birer konuşma yaptılar. Çocukları için ölüme hazır olduklarını vurgulayan aileler adına konuşan direnişçi annesi, "On tane evladım var, bunların 5'ini mücadeleye verdim. Geride 5 tane daha var, gerekirse onları da veririm."

izin verilmemesi gibi gayet insani talepler ile açlık grevine başlayan esir savaşçıların sağlık durumlarının ölüm sınırına yaklaştığı son günlerde, hükümet de uzlaşmaz tavırlara girip burjuva medyada utanmazca hoy güsterek, "Bunlar terörist, teröristlerle anlaşma olmaz, bunların tek amacı örgütsel propaganda" gibi yalın sözlerle olası ölümlere da vedie çıkartarak, saçlarına bir yenisini daha ekleme çabası içerisinde. Devlet, bu aymaz ve utanmaz durumunu süredarsın ölüm sınırına yaklaşan direnişde sağlık durumu bozulan ve hiçbir tıbbi müdahaleyi kabul etmeyen ve zorla hastaneye kaldırılıp, zincire vurularak tedavi edilmek istenen 3 yiğit direnişçi; Ahmet Adlı, Bülent Akar ve Nevzat Çelik, hastanede açlık grevini Ölüm Orucuna dönüştürdü. Bu direniş karşısında geri adım atan diktatörlük, direnişçileri 12 Ocak günü yeniden esir kampına götürdü.

Bu arada, ölüm sınırında olan açlık grevinin sona erdirilmesi için başta HADEP ve İHD olmak üzere çeşitli siyasi partiler ve DKÖ'lerin bütün girişimleri, devletin uzlaşmaz tavri

izin vermemek ve açlık grevinin bir an önce anlaşıma ile sonuçlanması için çeşitli girişimlerde bulunuyorlar.

İSTANBUL

Açlık grevindeki direnişçilere, ailelerin desteği İstanbul'da tüm hızıyla sürüyor. Aileler 9 Ocak günü HADEP ve İHD yöneticilerinin de desteğiyle Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda saat 12:00'da kitlesel bir basın açıklaması yaptı.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda toplanan 1000 civarında tutuklu yakın, devrimci, demokrat kişiler, DKÖ ve HADEP temsilcileri devletin esir kamplarına yönelik politikalarını protesto ederek Erzurum Esir Kampı'nda sürdürülen ve ölüm sınırını aşan açlık grevi direnişine duyarlı kamuoyundan destek isteyerek, direnişin bir an önce anlaşıma ile sonuçlanmasını istediler.

Ailelerin beyaz kefenler giyerek kendilerini zincire vurduğu eylemde, diktatörlüğün esir kamplarını tabutluğa çevirmeye çalıştığını vurgulamak için siyah bir beze sarılı temsili

sözü zılgıtlar ve alkışlarla karşılandı.

Aileler, konuşmalardan sonra Özgürlük Meydanı'nda bir müddet oturma eylemi yaptılar. Daha sonra zılgıtlar eşliğinde halay çeken aileler sessiz bir şekilde dağıldılar.

TAKSİM'DE POLİS TUTUKLU AİLELERİNE SALDIRDI

"Evlatlarımızı öldürtmeyeceğiz" diyerek eylemlerine hız veren ailelere polis, Taksim'de saldırdı. Taksim Meydanı'nda 11 Ocak günü basın açıklaması yapmaktan isteyen esir yakınları ve devrimci, demokrat insanlardan oluşan yaklaşık 1000 kişilik kitleye polis saldırarak yaklaşık 100 kişiyi gözaltına aldı. Açıklamanın izinsiz olduğu gerekçesiyle kadın ve çocuklar da dahil, insanların maru kaldığı coplu saldırıda bir çok kişi özellikle kafalarından ve değişik yerlerinden yaralandı.

Erzurum Esir Kampı'ndaki koşulların iyileştirilmesi için başlatılan açlık grevine destek vermek için Şişli HADEP binasında açlık grevine başlayan Tutuklu ve Hükümlü Aileler

ile Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (TÜHAD-ER) üyelerinin Taksim Meydanı'nda "Yaşasın Erzurum Direnişimiz", "Onurlarımızı Tabutluğa Koydurtmayacağız" yazılı dövizleri açarak, zılgıtlar ve sloganlarla toplanan kitleye polis, yapılmak istenen basın açıklamasının "kanunsuz" olduğunu söyleyerek saldırdı. Saldırı İstiklal Caddesi boyunca ve ara sokaklarda sürdü. Daha sonra kitlenin basın açıklamasında ısrarları ve dışarıdan gelen destekle kalabalık bir grup Beyoğlu Tüneli kadar sloganlarla yürüyüşe geçerek polis saldırısını protesto etti. "Erzurum Faşizme Mezar Olacak", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Venecek" vb. sloganların atıldığı yürüyüşten sonra dağılmaya başlayan kitleye polis yeniden saldırdı. Saldırı sonucu çeşitli yönlere dağılan insanlar daha sonra yaklaşık 150 kişi ile Taksim Meydanı'nda bir süre oturma eylemi yaptılar. Bu arada Mıs Sokak'ta çember altında tutulan insanların serbest bırakılması için İHD yetkililerinin girişimleri sonuçsuz kaldı. Daha sonra yaşlı kadınları ve çocukları serbest bırakan çevik kuvvet polisleri diğerlerini yaka-paça gözaltına aldı.

İstanbul İHD Şubesi, 12 Ocak günü saat 12:00'da Sultanahmet Meydanı'nda, aileler, çeşitli siyasi partiler, devrimci platformlar ve DKÖ'lerin de desteğiyle kitlesel bir basın açıklaması yaptı.

Yaklaşık 300 kişinin katılım sağladığı eylemde aileler çeşitli dövizler açıp, "Tabutluğa İzin Vermeyeceğiz" vb. sloganların yazıldığı önlükleri giydiler. İHD İstanbul Şubesi Baş-

kani Av. Ercan Kanar'ın bir basın açıklaması okuduğu eylemde polis geniş güvenlik önlemi aldı.

Basın açıklamasından sonra, Adalet Bakanlığı'na iletilmek üzere Cumhuriyet Başsavcılığı'na bir dilekçe verildi. Çok sayıda kurumun imzasını taşıyan dilekçeyi vermek için savcılığa giden beyeti, kitle sessiz oturma eylemi yaparak bekledi. İstanbul ÇİİD Şubesi de 13 Ocak günü Sultanahmet Meydanı'nda bir basın açıklaması yaparak, devletin ve yerel yetkililerin Erzurum Esir Kampı özelinde bütün esir kamplarındaki vurdumduymaz tavrını ve baskı-terör politikalarını protesto ederek esir kamplarındaki sorunların bir an evvel çözülmesini istedikler.

İZMİR

İnsani taleplerle Erzurum Esir Kampı'nda başlatılan ve ölüm sınırına dayanan Süresiz Açlık Grevi bütün Türkiye'de olduğu gibi İzmir'de de siyasi partileri, DKÖ'leri ve devrimci demokrat kamuoyunu harekete geçirdi.

İzmir İHD Şubesi tarafından 9 Ocak günü esir kamplarındaki sorunların bir an önce çözüme ulaştırılması için Adalet Bakanlığı'na Absancak Postanesi'nden fax çekme eylemi gerçekleştirildi. Yoğun güvenlik eyleminin alındığı fax eylemine HADEP, MKM, DMP, Eğitim-Sen, TAYD-DER ve Savaş Karşıtları Derneği destek verdi. "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Yeni Ölümler İstemiyoruz" vb. sloganların atıldığı eylemde İHD İzmir Şube Başkanı Av. Ercan Demir basına fax metni

ve son gelişmelerle ilgili kısa bir açıklama yaptı.

12 Ocak Pazartesi günü saat 13:30'da İHD, DMP, MKM, TÖMİS, TAYD-DER, SİP, HADEP, EMEP ve Bornova Demokrasi Platformu temsilcileri ortak bir basın açıklaması yapmak için İzmir Konak Meydanı'nda bir araya geldiler. Yaklaşık 600 kişinin katıldığı eylemde basın açıklamasını İzmir İHD Şube Başkanı Av. Ercan Demir katılımcılar adına okudu. Demir, "Bizler, cezaevlerinde yeni ölümlerin yaşanmasını istemiyoruz. Yetkilileri ve tüm demokrat kamuoyunu Erzurum Cezaevi'nde açlık grevinin ölüm sınırına gelmiş olması karşısında dnyarlılığa çağırıyor ve bir kez daha haykırıyoruz. Cezaevlerinde yeni ölümlere izin vermeyeceğiz" dedi. Açıklamadan sonra kitle alkışlarla ve "Erzurum Faşizme Mezar Olacak", "Siyasi Tutsaklar Onurumuzdur" vb. sloganlarla Konak HADEP önüne gelerek sessiz bir şekilde dağıldı.

İzmir'de tutsak aileleri, Erzurum Esir Kampı'nda devam eden ve ölüm sınırına gelen açlık grevine destek amacıyla, 13 Ocak Salı günü İzmir İHD'de üçer günlük dönüşümlü Süresiz Açlık Grevine başladılar. Aileler açlık grevine başlamadan önce basına yaptıkları açıklamada devlete seslenerek, "Bizler tutukluların yaşam haklarını hiçe saymanıza, baskı ve katliamlarla onları birer birer yoketmenize göz yummayacağız. Öncelikle Erzurum Cezaevi'ndeki tutukluların talepleri kabul edilsin, tüm cezaevlerindeki tedaviler yapılsın. Bugün ve yarın tutuklulara yönelik

her saldırıda onuru çiğnetmeyeceğimize söz veriyoruz" denildi.

BURSA

Bursa'da tutsak aileleri ve devrimci, demokrat kurum temsilcilerinden oluşan yaklaşık 50 kişi 14 Ocak Çarşamba günü Kestel HADEP'te toplanarak bir basın açıklaması yaptı. Açıklamaya Halkın Günlüğü ve Atılım okurları da destek verdi. Açıklamada son süreçte esir kamplarında yaşanan hak gasplarına değinilerek, devletin her alanda muhalif kesime saldırılarına hız verdiği, halk baskılara ve saldırılara karşı durmak olmalıya çağırıldı ve eylemliliklerin artık sokaklara taşınması gerektiği vurgulandı. Basın açıklaması, "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Özgür Basın Susturulamaz", "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganlarıyla son buldu.

CEZAEVLERİ MERKEZİ KOORDİNASYONU EYLEMLERİNE BAŞLADI

Erzurum Esir Kampı'nda devam eden ve ölüm sınırına aşan Süresiz Açlık Grevine destek eylemleri bir çığ gibi büyüyüp Türkiye sınırlarını aşarken, Türkiye ve T. Kürdistanı'nda bulunan esir kamplarındaki bütün esir savaşçıları da bulundukları alanda çeşitli eylemliliklerle açlık grevine destek vermeye devam ediyorlar ●

NOT: Gazetemiz baskıya girmek üzereyken Erzurum Esir kamplarında süren açık grevlerinin, sağlanan anlaşmayla sona erdiği öğrenildi.

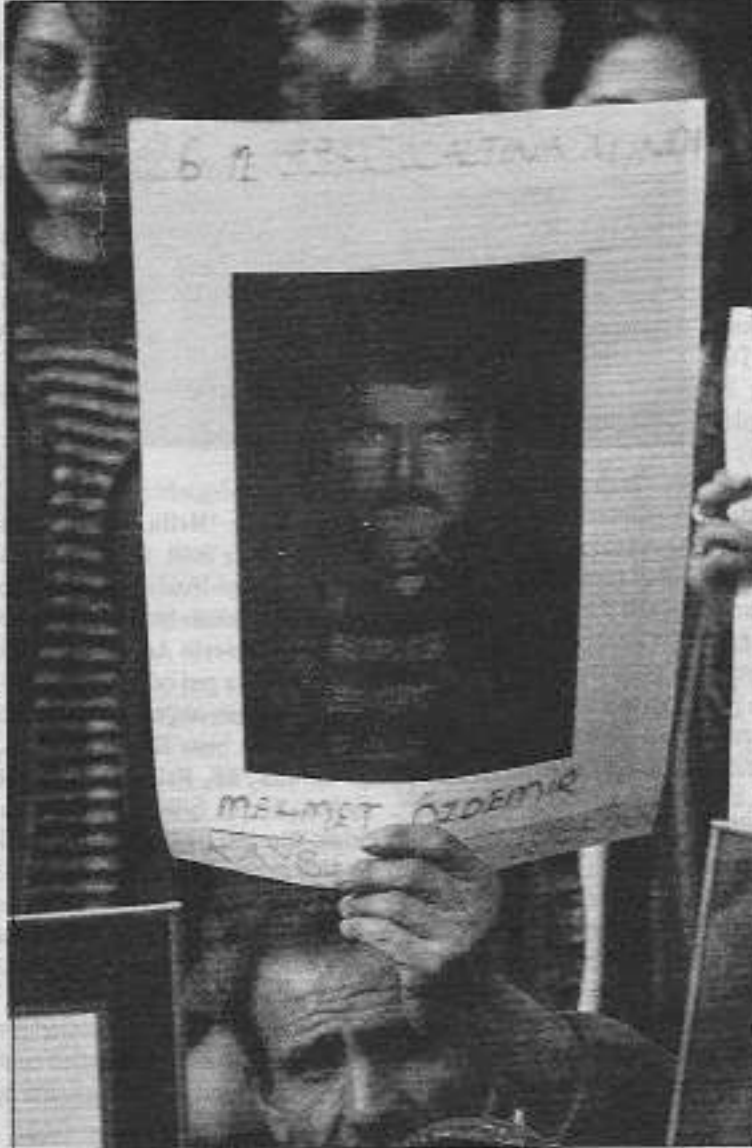
SUSMA! SUSTUKÇA KAYBEDİYORLAR

Haber Merkezi: Şanlı Gazi Direnişi ardından emekçi halktan yeddiği kırıl tokatın etkisiyle afallayan faşist devletin 1995 yılında Hasan Ocak'ı kaçırp, katletmesi sonucu gelişen, başta analar olmak üzere tüm devrimci, demokrat, yurtsever kişi, kurum ve kuruluşların katılımı ile sarsılmaz bir mevziye dönüşen "Cumartesi Anneleri"nin Galatasaray'daki oturma eylemi '98 yılında da aynı coşku, aynı linç ve aynı inançla devam ediyor.

138. HAFTA: Galatasaray lisesi önünde '98'in ilk Cumartesi günü bir araya gelen kayıp yakınları eyleme, "Yeni yılda ilk kez buluşuyoruz. Bu yılın insan hakları açısından bir adım ileriye atıldığı, gözaltında kayıpların kamuoyunun daha fazla gündemine girdiği, gözaltında kayıplara karşı mücadelenin daha yaygınlaştırıldığı bir yıl olması için buradan herkeste bulunduğu yerden sesini yükseltmeye, katkıda bulunmaya çağırıyoruz" dileği ile başladılar. Ardından 3 Ocak 1994 tarihinde kaybedilen Ali Efeoğlu tanıtıldı.

Yapılan açıklamada Ali Efeoğlu'nun kardeşi Ayhan Efeoğlu'nun da Ali'den iki yıl önce gözaltında kaybedildiği belirtilerek, Ali Efeoğlu'nun 3 Ocak 1994 tarihinde İzmir-İstanbul yolunda gözaltına alındığı, yapılan tüm başvurulara her zaman verilen yanıtların verildiği ve Ali hakkında bilgi alanların acilen tanıklık yapmaları istendi. Açıklamanın ardından dağılan kitleden Taksim yönüne giden ikisi kadın üç kişinin gözaltına alındığı öğrenildi.

139. HAFTA: Ağır bir şekilde ekonomik ve siyasi krizin etkisini yaşayan Türk devleti içinde bulunduğu acizlik psikolojisiyle emekçi halk yığınlarını

baskı ve sömürü altında tutmak için uyguladığı kanlı iğrenç yüzünü sergilemekten çekinmiyor ve gözaltında kaybetme politikasını uygulamaya son hızla devam ediyor.

10 Ocak Cumartesi günü gerçekleştirilen 139. oturma eyleminde gözaltında kaybedilmek istenen Sıddık Özdemir, Ali ... ve Mehmet Özdemir'in tanıtımı yapıldı. Oturma eyleminde ilk önce Erzurum Özel Tıp ve E Tipi Esir Kampları'nda 51. günü dolan açlık grevine değinildi. Açıklamada Türkiye'deki cezaevlerinin tarihinin işkenceler, koğuş operasyonları, tedavi edilmediği için, kalaslarla vb. bilinen araçlarla öldürülen, protesto için kendini yakan tutsaklarla, açlık grevleri ve Ölüm Oruçları sonucunda ölen veya sakat kalan tutsaklarla dolu olduğu vurgulandı ve acilen tüm kamuoyunun Erzurum'daki tutsakların seslerine ses vermeleri istendi.

Ardından 23 Aralık 1997 tarihinde İzmir'in Bornova semtinde bir mahalleye baskın düzenleyen polislerin, Mahmut Adak, Mehmet Aslan, Sıddık Özdemir ve soyadı öğrenilemeyen Ali isimli bir kişiyi gözaltına aldıkları, daha sonra Mehmet Adak ile Mehmet Aslan'ın serbest bırakıldığı, Sıddık Özdemir ve Ali adlı kişinin kabul edilmediği, ayrıca 29 Aralık 1997 tarihinde Diyarbakır'da HADEP üyesi olan 44 yaşındaki lise öğrencisi Mehmet Özdemir'in sivil polisler tarafından gözaltına alındığı, yapılan başvurularda kabul edildiği, ancak daha sonra yapılan başvurularda bir yanlışlık yapıldığı ve Mehmet Özdemir'in gözaltında olduğunun kabul edilmediği belirtildi. Eylemin ardından kitle "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Şehit Namının" sloganlarını atarak dağıldı ●

METİN GÖKTEPE'yi binler andı

Haber Merkezi: Faşist diktatörlük tarafından Ümraniye Eski Kampına 4 Ocak 1996 tarihinde yapılan saldırıda şehit düşen 4 DİHKP-C dava tutusundan **Orhan Özen** ve **Rıza Boybaş**'ın Alibeyköy'de yapılacak olan cenaze törenlerini izlemek üzere Alibeyköy'e görevli olarak giden Evrensel Gazetesi muhabiri **Metin Göktepe** o gün Alibeyköy'de terör estiren faşist kolluk güçlerinin gazabına uğrayarak gözaltına alınıp Eyüp Kapalı Spor Salonu'na götürüldü. SS kamplarını aratmayacak bir vahşetle insanlara işkence yapan kolluk güçleri muhalif bir gazetenin muhabiri olması nedeniyle **Metin Göktepe**'ye "özel" bir ilgi gösteriler. "Özel" ilginin dozu artık **Metin** daha kötüler. Aradan belli bir süre geçtiğinde **Metin**'in nefes alamadığını gören kolluk güçleri azırlık içerisinde **Metin**'in cansız bedenini spor salonunun bahçesine bıraktılar.

Evet 1996 yılının 8 Ocak'ında haber izlemek üzere gittiği Alibeyköy'de gözaltına alınıp dövülerek işkence de katledilen **Metin Göktepe**'nin ölümünün daha önce "duvardan düştü", "gözaltına alınmadı", "örgütler öldürdü", "devletin haberi yok" açıklamaları yapan devletin bizzat gözetiminde yapıldığı paçası tutuşan katillerden **Seydi Battal Köse**'nin bir buçuk yıl sonra yaptığı itiraflar neticesinde gün yüzüne çıktı.

Metin Göktepe'nin katledilişinin üzerinden geçen bir buçuk yıl süresince faşist devlet başlatılan "sözde" mahkemeyi kamuoyundan uzaklaştırmak amacı ile Eyüp Savcılığı'ndan, önce Aydın'a ardından Afyon Savcılığı'na kayırdı. Fakat **Metin**'in ailesi, arkadaşları, devrimci, demokrat kamuoyu ve duyarlı basın mensupları her mahkeme günü kitlesel bir şekilde mahkemelerdeki yerlerini alarak diktatörlüğe gereken cevabı verdiler.

Bir buçuk yıl sonra iyice sıkışan mahkeme 5 Ocak Pazartesi günü Eyüp Kapalı Spor Salonu'nda bir keşif yaptırdı. Eyüp 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nin yaptığı keşfe, katil vekilleri, katiller, **Metin Göktepe**'nin ailesi, müdahil avukatlar, duyarlı basın mensupları ve çok sayıda kitle katıldı.

Yaklaşık 200 basın emekçisi hazırlandıkları büyük bir ebattaki **Metin Göktepe**'nin Evrensel Gazetesi basın kartını taşıyıp alkışlar ve sloganlarla keşif saatini bekletiler. Keşife **Metin Göktepe**'nin ailesinin yanı sıra TGC Başkanı **Nail Güreli**, Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü Türkiye Sorumlusu **Nadire Mater**, sanatçılar **Sunay Akın**, **Sennur Sezer**, **Adnan Özyalçın**, **Güngör Gencay**, **Almanya Cumhuriyetçi Avukatlar Birliği** Temsilcisi **Susana Fuchs** ve ÇGD İstanbul Şubesi yöneticileri de katıldı. Spor salonuna girmek isteyen aile ve avukatları, yoğun güvenlik önlemleri alan kolluk güçleri "mahkeme heyeti gelmediği" gerekçesiyle içeri almadı. Fakat katillerin ve avukatlarının içeride olmasını protesto eden itilenin diretnesi üzerine ailesi, avukatlar ve tanıklar **Deniz Özcan** ve **Ali Ekber Palabıyık** keşif için salona alındı. Salona girmek isteyen basın mensuplarını kolluk güçleri iteleyerek, hırpalayarak içeri almadılar. Ke-

şif için salona getirilen tutuksuz yargılanan katillerin üzerlerinde silahlı salona girmeleri ve tanık **Deniz Özcan**'ı "senin ölümün bizim elimizden olacak" diyerek tehdit etmeleri tansiyonu bir anda yükseltti. Müdahil avukatların bu olayları tutanaklara geçirme isteği mahkeme heyeti tarafından dikkate alınmadı. Yapılan keşifin ardından kitle 22 Ocak'ta Afyon'da buluşmak üzere dağıldı.

METİN GÖKTEPE MEZARI BAŞINDA ANILDI

Gözaltında dövülerek katledilen Evrensel Gazetesi muhabiri **Metin Göktepe**, katledilişinin ikinci yılında, başta İstanbul olmak üzere çeşitli illerde yapılan çeşitli etkinliklerle anıldı.

Göktepe'nin katillerinin cezalandırılmasını ve mahkemeye çıkarılmasını isteyen 100'e yakın basın emekçisi **Çağdaş Gazeteciler Derneği**nin çağrısıyla 8 Ocak Perşembe günü saat 10:00'da

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti önünde toplandı. Basın emekçileri **Göktepe**'nin katledilişinin üzerinden iki yılın geçmesine rağmen katillerinin hala cezalandırılmamasını protesto ederek kafalarına taktıkları kasklarla ve katledilen diğer gazetecilerin fotoğraflarını taşıyarak, feodal-faşist devleti kınadılar. TGC önünde bir basın açıklaması yapan basın emekçileri, "Bizler gazeteciler olarak katledilen gazetecilerin katillerinin peşini bırakmayacağız" dediler. Basın açıklamasını okuyan **Çağdaş Gazeteciler Derneği** İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi **Erdoğan Ergenç**, "Gazeteci arkadaşımız **Metin Göktepe**'nin öldürülmesinin üzerinden 730 gün geçti. Katilleri apaçık ortada olmasına rağmen hala cezalandırılmamış değil. **Uğur Mumcu**, **Musa Anter**, **İzzet Kezer** ve daha onlarca basın emekçisinin katilleri hala meçhul olma özelliğini koruyor. Basını susturmak için hızlı çalışan yargı mekanizmasının basına yönelik saldırılarda aynı hızla davranmadığını görüyoruz. Hükümet Avrupa Birliği'ne girmeye çalışmadan önce, Türkiye'nin düşünce ve basın özgürlüğünde dünya standartlarını yakalamasına çaba göstermelidir. Bunun için ise öncelikle failli meçhul gazeteci cinayetlerinin sa-

hipliğinden arınmalıdır" dedi. Açıklamanın ardından basın emekçileri toplu halde İstanbul Valiliği'ne yürüdüler. Yürüyüş esnasında sık sık, "İnadına Hepimiz Birer **Metin**'iz", "Metin'in Katili Polis Devleti", "Musalar, Metinler Burada Katiller Nerede", "Özgür Basın Susturulamaz" sloganları atıldı. Basın emekçileri hem görev, hem de hesap sormak için daha sonra **Metin Göktepe**'nin oturduğu **Esenler**'de ki evinin önüne gittiler.

METİN GÖKTEPE'Yİ BİNLERCE KİŞİ SELAMLADI

İstanbul'daki ikinci anma **Göktepe**'nin **Esenler Oruç Gazi Mahallesi**'nde bulunan evi önünde gerçekleştirildi. Sabahın erken saatlerinden itibaren yoğun güvenlik önlemleri altında toplanmaya başlayan siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri, öğrenciler, gazeteciler ve sanatçılar "Biz Sahip Çıkarsak Katil-

lerinin Hepsini Yargılanacak", "Metinler Ölmez, Özgür Basın Susmaz", "Metinler Burada Katiller Nerede" sloganlarını haykırdılar. Yakalarına, **Metin Göktepe**'nin katledildiği sırada üzerindeki basın kartını takan gazeteciler adına bir konuşma yapan **Çağdaş Gazeteciler Derneği** Genel Başkanı **İsmet Demirdöğen**, "Meslektaşımız **Metin Göktepe** öldürüleli 2 yıl oldu. Gözleri görmeyenler bile bu cinayeti duydu. Sadece özgürlüğe kin duyanlar bu cinayeti görmedi. İki yıldır bu hukuk cinayeti işleniyor. Suç belli, suç işleyenler belli. İyi kötü bir de mahkeme var. Buna rağmen bir şeyler yapılmıyor. Devlet kendi cinayetini itiraf etti, ama katiller ko-runuyor" dedi.

Anmada Türkiye Gazeteciler Sendikası Ankara Şube Başkanı **Ercan İpekçi** de bir konuşma yaptı. **İpekçi**, Metinlerin ölmemesi için basın emekçilerini örgütlü mücadeleye çağırdı. Eylem İnsan Hakları Anıtı'na karanfillerin bırakılmasıyla sona erdi.

GÖKTEPE, ADANA'DA BİR BASIN AÇIKLAMASIYLA ANILDI

Metin Göktepe, Adana'da EMEP Adana İl Örgütü tarafından düzenlenen basın açıklamasıyla anıldı. İnönü Parkı'nda yapılan basın açıklamasına siyasi partiler, sendikalar ve devrimci, sosyalist basın emekçileri katıldı. Saat 12:30'da başlayan anmaya yaklaşık 150 kişi katıldı.

Basın açıklamasını okuyan EMEP Adana İl Başkanı **Belma Cingilloğlu**, **Metin**'in öldürülmesi ve geçen iki yılda yargı safhasında olup bitenlerin somut Türkiye gerçeğini ortaya koyduğunu ifade ederek, "Susurluk gerçeğiyle birlikte, basın ve basın özgürlüğünü, yargıyı, polislin işlevini fail adresleri belli kurumların saldırılarında ne kadar pervasızlaştığını gözler önüne sermiştir" diyerek, geç kalınan adaletin, adalet olmayacağını belirtti. Açıklamanın ardından kitle, "İnadına Hepimiz Birer **Metin**'iz", "Metinler Ölmez, Özgür Basın Susmaz" sloganlarını atarak dağıldı.

Sivil faşist terör can aldı

Haber Merkezi: Feodal-faşist diktatörlüğün, tüm topluma dayattığı saldırılardan her dönem nasibini alan öğrenci gençlik artık cinayetlerle sindirilmeye çalışılıyor. A. Serkan Eroğlu'nun İzmir'de okul tuvaletinde "İntihar süsü verilerek katledilmesiyle" başlayan süreç, yeni ölümle de kamuoyuna taşıyarak devam ediyor.

Gençliğin verdiği dinamizmle, ülke sorunlarına çözüm noktasında dönem dönem öncü misyonuyla öne çıkan öğrenci gençliğin tecrüti, etkisizleştirilmesi ve düzene adaptasyonunda özgün politikaları devreye sokan diktatörlük, her dönem koruyup kolladığı, organize ettiği sivil faşist güçlerle vasıtasıyla saldırılarını artırıyor. Öğrenci gençliğin her protesto eyleminde jörlarını konuşturan, kafa-göz kıran, esir kamplarına tıkayarak yıllarca içeride yatan diktatörlük, bugün cinayet şebekelerini ortalığa salarak dehşet ve korku ortamı yaratmaya çalışıyor.

1980 öncesinde üniversitelerde öğrenci gençliğin üzerine bombalarla, silahlarla yürüyenlerin bugünkü pratikleri de dinu aratmıyor. Diktatörlüğün politikalarını hayata geçirmek için her dönem gönüllü olarak ortaya çıkan sivil faşistler, düğmeye basılmışcasına ileriye atılarak talimatlar eşliğinde görevlerini icra etmeye başladılar. Bir çok üniversitede başlayan yurt baskınları, okul içerisinde taşı-sopu-lı saldırılarla boyutlandırılan çatışmaların son aşamasında artık ölümler gündeme gelmeye başladı.

Üniversitelerde yaşanan sivil faşist saldırılar sonucunda, Malatya İnönü Üniversitesi öğrencisi Ümit Cihan Tarho, 8 Ocak Perşembe günü bıçaklanmasının ardından gırtlığı komadan kurtulamazarak 11 Ocak Pazar günü yaşamını yitirdi.

Üniversitede bir süredir devam eden oruç gerginliğinin bıçaklı saldırıya dönüşmesi sonucunda yaşamını yitiren Tarho, Elazığ Karaçoğan nufusuna kayıtlıydı. Tarih öğretmenliği 3. sınıf öğrencisi Tarho İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Kantini'nde 7 Ocak Çarşamba günü Murat Hasan Kılıç adlı öğrenciye yapılan saldırıya protesto eyleminin ardından, gittiği şehir merkezinde 10 kişilik sivil faşist çetenin saldırısına uğradı. Şehir merkezinde Emeksiz Caddesi altı kavşağında bulunan minibüs durağında konumlanan faşistlerin bıçaklı saldırısında göğsünden ve kalbinden aldığı bıçak darbeleriyle ağır yaralanan Tarho, Malatya Devlet Hastanesi'nde ameliyata alındı. Ameliyat sonunda doktorların yaşama şansı olmadığını belirttikleri Tarho, Rektör Ömer Şarlak'ın talebi üzerine Üniversite Araştırma Hastanesi'ne kaldırıldı. Burada yapılan tüm müdahalelere rağmen Tarho, bitkisel hayata girdi. Aynı saldırıda hafif yarala-

nan Rıza Acıpayam adlı öğrenci, kamuoyuna yaptığı açıklamada saldırıya gerçekleştiren ülkücülerin üniversiteden şehir merkezine kadar kendilerini takip ettiklerini, otobüsten iner inmez saldırıya uğradıklarını, ancak Tarho'yu kimlerin bıçakladığını görmediğini söyledi. Saldırının duyulmasıyla hastane önünde toplanan öğrenciler ve duyarlı halk yaşama şansı kalmayan Tarho'nun cenazesini almak için beklemeye başladılar.

Hastane önünde gergin bekleme sırasında sıkı güvenlik önlemleri alan jandarma ile kitle arasında zaman zaman sert tartışmalar yaşanırken, öğrenciler üniversitenin tatil edilmesini talep ettiler. Rektör Şarlak talepler karşısında "önemli bir şey yok, okulu tatil etmeyeceğiz" demesine rağmen öğrencilerin, Türkiye'nin ölümünde üniversitenin 2 gün tatil edildiğini hatırlatmasıyla, "O zaman giden rapor alın" demek zorunda kaldı. 9 Ocak Cuma günü Tarho'ya saldırıyı üç kişinin teşhis edildiği açıklanırken, saldırganlardan birinin öğrenci derneği çalışanı Caner Öztürk adlı kişi olduğu belirtildi. Caner Öztürk aynı gün gözaltına alınırken, rektörlük 12 Ocak'ta yapılacak olan bütünleme sınavının 2 Şubat'a ertelendiği kararını açıkladı.

Saldırıyla birlikte çeşitli üniversitelerde okuyan devrimci, demokrat öğrenciler yaptıkları basın açıklamaları ve eylemlerle olayı kınayarak, saldıran devlet destekli olarak gerçekleştirdiğine belirttiler.

Hastane önünde bekleyişini sürdüren Tarho'nun yakınları da, Türkiye'nin genelinde saldırıların aynı gün yapıldığına dikkat çekerek saldırının sıradan bir olay olmadığını belirttiler. Tarho'nun makineye bağlı hayata 11 Ocak Pazar Günü saat 08.00 sularında sona erdi. Ölüm haberinin duyulması üzerine demokratik kitle örgüt temsilcileri, çeşitli siyasi partilere üye insanlar ile birlikte, Malatya halkının

geniş katılımıyla 10.000 kişilik büyük bir kitle hastane önünde toplandı. Faşist katillerin gerçekleştirdiği cinayete olan öfkelerini sloganlara dönüştüren kitle, törenin yapılacağı saat olan 13.00'a kadar ınsatla bekleyişlerini sürdürdü.

Törende bir konuşma yapan Tarho'nun babası Zülküf Tarho, "20 yıl emek vererek büyüdüğüm oğluma faşistler vahşice öldürdüler" diyerek, cinayeti lanetledi. Törende olayın üzüntü verici olduğunu söyleyen ve baş sağlığı dileyen İnönü Üniversitesi Rektörü Ömer Şarlak, kitle tarafından yuhalanarak susturuldu.

Tarho'nun vurulduğu yere karanfillerin bırakılmasından sonra yolu trafiğe kapatıp, "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Şehid Namının", "İnönü Faşizme Mezar Olacak", "Çeteler Mecliste Öğrenciler Mezarında", "İnadına Hepimiz Birer Ümit'iz" sloganlarını atarak mezarlığa giden kitle, mezar başında yapılan konuşmaların ardından Tarho'yu toprağa verdi.

Tarho'nun cenaze törenine HADEP, ÖDP, EMEP ve KESK'e bağlı sendikalar ile gazetemiz ve Atılım, Kurtuluş, Alınteri, Özgür Gelecek okulları da katılarak destek sundular.

Malatya halkının 10.000 kişilik bir kitleyle Tarho'nun cenazesini sahiplenmesi, dayarlılığın üst boyutta olması, yeni cinayetlerin gerçekleştirilmesinin önünde bir engel görevi görmesi açısından olumlu bir izlenim bıraktı.

Bu arada Tarho'nun ölümüne sebebiyet verdiği gerekçesiyle gözaltına alınan Caner Öztürk'ün yanısıra Korkut Ozaalp, Muhammet Şahiner, M. Fatih Gököl, ve M. Hanifi Azdıkoğlu adlı saldırganlar da yakalanmalarının ardından tutuklandılar.

Olaya karıştığı ve bıçağı kullandığı ileri sürülen Kadri Kılıç ile Bedri Yaylagül adlı kişiler

hakkında da giyabi tutuklama kararı çıkarıldı.

Saldırıyı gerçekleştiren sivil faşistlerle birlikte, devrimci, demokrat kimliğiyle tanınan Erdal Çatırık adlı öğrencinin de tutuklanması, devrimci, demokrat kesimlerce; olayların asıl sorumlularının gizlenmesi, faşistlere verilmesi düşünülen cezaların hafifletilmesi amacı taşıdığı belirtildi.

Tarho'nun sivil faşist saldırıda katledilmesini kınamak amacıyla İstanbul Kadıköy'de basın açıklaması yapmak isteyen TÖDEF-İYÖDER'li 50 kişilik öğrenci grubuna polis izin vermedi.

13 Ocak Salı günü Kadıköy Haldun Taner Sahnesi önünde toplanan öğrencilere müdahale eden polis, 30 öğrenciyi gözaltına aldı. Gözaltı sırasında olayı görüntülemek isteyen gazeteciler de polisin şiddetine maruz kaldı. ●

Bir Saldırı da İSKENDURUN'DA

Halkın Günlüğü/İskenderun: Devrimci, demokrat öğrencilere yönelik saldırılar, Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi İskenderun Döküm Bölümü'nde okuyan 2. sınıf öğrencisi İbrahim Halil Gören'in bıçaklanmasında devam etti. 5 Ocak Pazartesi günü okuldan evine giderken bir grup sivil faşistin bıçaklı saldırısına uğrayan Gören, İskenderun Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Burada ilk müdahalenin yapılmasının ardından, tıbbi aletlerin yetersizliği yüzünden Çukurova Üniversitesi Balcı Hastanesi Acil Servisi'ne sevk edilen Gören'in, iç kanama geçirmesine rağmen polisin yanlış tutumu sonucu, ameliyat edilmesi engellendi.

Gören'e yapılan sivil faşist saldırı İskenderun'da demokratik kurum ve kuruluşlar tarafından yapılan basın açıklamasıyla kınandı.

7 Ocak Çarşamba günü gazetemiz ve Özgür Atılım okulları, İHD, HADEP, EMEP, CHP, ÖDP, Eğitim-Sen, TÜHAY-DER'in destek verdiği basın açıklamasında konuşan ÖDP İskenderun İlçe Başkanı Emine Güven; emekten, kardeşlikten ve demokrasiden yana olan, demokratik, özerk, bilimsel eğitimi savunan öğrencilere yıllardır baskı uygulandığını, devletin ve düzenin çarpık yapılanmasının özgüldü öğrencilere ve esir kamplarına çıkarılmaya çalışıldığını söyledi.

Güven; esir kampları ve öğrencilere yönelik saldırıların yoğunlaştığı süreçte, tüm duyarlı kamuoyuna birlikte mücadele etmeye çağırıyor. ●

Saldırıları, İstanbul Üniversitesi'nde gerçekleştirilen forumlarla kınandı

Halkın Günlüğü/İstanbul: İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi ön bahçe- stinde, Evrensel gazetesi muhabiri **Metin Göktepe**'nin gözaltında işkenceyle öldürülmesini ve Kasım ayında İstanbul Üniversitesi'nde başlayıp ardından Türkiye genelindeki çeşitli üniversitelerde devam eden sivil ve resmi faşist saldırıları kınayan bir forum yapıldı.

9 Ocak Cuma günü yapılan forumda, **Metin Göktepe**'nin resmi faşistler tarafından işkenceyle katledilmesi ve aradan iki yıl geçmesine rağmen katillerin devlet tarafından korunup, ceza verilmemesi kınandı.

Forumda, 17 Kasım 1997 tarihinde Edebiyat Fakültesi öğrencisi **Barış Ateş**'in A.Ö. Yurdu önünde sivil faşistlerin bıçaklı saldırısında bacağından yaralanmasıyla başlayan gerginliğe sonucunda 19.11.1997 tarihinde Edebiyat Fakültesi öğrencilerinin sivil faşistlerin saldırısına

ugradığı belirtildi. **Kemal Sarısözen** adlı öğrencinin başından aldığı balta darbesiyle ağır yaralandığı ve yaralanan diğer öğrencilerin tedavilerinin yapılmadığı, hastanelerde gözaltıların yaşandığı söylenen forumda, "6 Ocak 1998'te Ankara DTCF öğrencisi **Ayşe Aslan** 19 yerinden aldığı bıçak darbesiyle, 7 Ocak 1998'de Malatya İnönü Üniversitesi öğrencisi **Ümit Tarho** üç yerinden aldığı bıçak darbesiyle, Ege Üniversitesi öğrencisi **Ali Serkan Eroğlu**, resmi faşistler tarafından tuvalette boğularak öldürülmüştür. Yaşanan resmi ve sivil faşist saldırılar son MGK kararlarıyla öğrenci muhalefeti sındırma yönelik politikalar doğrultusunda gerçekleştirilmiştir" denilerek, bu sındırma politikalarına karşı asla susulmaya- cağı mücadeleye devam edileceği vurgulandı.

Forum sırasında sık sık, "Faşist Saldırıları Bizleri Yıldıramaz", "Hepimiz Bir- rer Metiniz", "Metin Burada, Katiller

Nerede", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Çatırın İleri Yıldıramaz Biz- leri", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atıldı. Forum herhangi bir müdahale olmadan bitirildi.

9 Ocak Cuma günü I.Ö Merkez Kampüsü'nde de son günlerde yaşanan resmi ve sivil faşist güçlerce öğrenci gençliğe yapılan saldırılara ve Erzurum Esir Kampı'nda süren süresiz açlık grevine ilişkin forum yapıldı.

Forumda, Dokuz Eylül Üniversitesi İletişim Fakültesi'nin tuvaletinde ola olarak bulunan **A. Serkan Eroğlu** ve Ankara'daki evinde bıçaklanarak öldürülmüş olarak bulunan üniversite öğrencisi **Ayşe Aslan**'ın şahsında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunulmasıyla başladı. Daha sonra yapılan konuş- malarda; sistemin zora girdiği her dö- nemde katletme, sındırma ve saldırı poli- tikalarına başvurduğuna, birçok üniversi- telerde yaşanan resmi, sivil faşist saldırı-

lar ve esir kamplarında uygulamaya ko- nulan hücre sistemi ve bu saldırıların so- nucu olarak birçok öğrencinin yaralandı- ğına, birçoğunun gözaltına alınıp tutuk- landığına değinildi. Öğrencilere yönelik yapılan son saldırılarla, İnönü Üniversi- tesi öğrencisi **Ümit Cihan Tarho**, **A. Serkan Eroğlu** ve **Ayşe Aslan**'ın öldüğü, saldırının bir ayağını oluşturan esir kamplarındaki saldırılar sonucu Er- zurum Esir Kampı'nda açlık grevinde bu- lunan tutsakların ölüm sınırına geldiği açıklandı. Bu saldırıları püskürtmenin yo- lunun, tüm bireylerin her alanda yaşanan bu saldırılara karşı örgütlü, birlikte bir karşı koyuşu gerçekleştirmesiyle müm- kin olacağı vurgulandı.

250 kişinin katıldığı forumda; "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Kahrolsun Fa- şizm, Yaşasın Mücadelemiz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

AYŞE NEMİT ASLAN ANKARA'DA KATLEDİLDİ

Haber Merkezi: Prangaya vurulmaya ça- lışılan öğrenci gençliğin akademik, de- mokratik, bilimsel, parasız üniversite mü- cadelesinin yükselmesine paralel olarak artan ve değişkenlik arzeden saldırılar da yükselerek artıyor. Bütün bir toplu- mun susturulması amacı güden politika- lardan bağımsız olmayan saldırı dalgası- la meydana gelen öğrenci cinayetlerinin bir örneği de Ankara'da meydana geldi.

A nkara Üniversitesi Dil Tarih Coğ- rafiya Fakültesi Rus Dili ve Edebi- yatı Bölümü 1. sınıf öğrencisi, SİP (Sosyalist İktidar Partisi) üyesi **Ayşe Nemit Aslan**, 6 Ocak Salı günü 19 yerin-

den bıçaklanarak öl- dürüldü. Keçiören Tü- lin Sokak'ta 3 kız ar- kadaşıyla birlikte kaldığı evde öldürü- len Aslan'ın cenazesi, 7 Ocak Çarşamba günü SİP Genel Mer- kezi önünde gerçek- leştirilen cenaze töre- ninin ardından mem- leketi Kütahya'ya gö- türüldü.

Cenaze töreninde ko- nuşan SİP Ankara İl

Ayşe Nemit ASLAN

Başkanı **Sedat Cen- giz**, Aslan'ın ölümü- nün ardında bir sır perdesi olduğunu be- lirtirken, cinayetin son süreçte tüm üniversi- telerde yaygınlaştıran saldırılardan ba- ğımsız olmadığını söy- ledi. Tabutu SİP bay- ragıyla sarılan Aslan, partili ve öğrenci ar- kadaşlarının, "Nemut Yoldaş Ölümsüz- dür", "Nemut Yoldaş Kavgamızda Yaşı-

yor" sloganları arasında ailesine teslim edildi.

SİP Genel Merkezi önünde düzenlenen ce- naze törenine HADEP Genel Başkan Yar- dımcısı **Osman Özçelik**, PM üyesi **Melik Aygül**, Disiplin Kurulu Üyesi **Şahabettin Özarslaner**, EMEP İl Başkanı **Haydar Kaya**, ÖDP İl Başkanı **Haydar İlker**, KESK İnsan Hakları ve Çevre Sekreteri **Tayfun İşçi** ile çok sayıda öğrenci ka- tıldı.

Bu arada Nemit'in öldürülmesiyle ilgili olarak **Ozan Uyanık** adlı kişi ile, isimleri öğrenilemeyen 4 kişinin gözaltına alındığı bildirildi.

LİSELİ PARTİZAN GENÇLİK FAŞİST SALDIRILARA EYLEMLE YANIT VERDİ

Halkın Günlüğü/İstanbul: Son günlerde yurt baskınları, fiziki saldırılarla sındırıl- maye çalışılan öğrenci gençliğin dinamik kesimleri, estirelen terör dalgasına rağmen eğitimin özgürleşmesi amacıyla yürüttükle- ri mücadeleye hız veriyorlar.

Ü niversitelerde dozajı yükselen fa- şist saldırıların, liselere de sızma eğilimi göstermesiyle, sorunun ya- rınlarını bilince çıkaran **Liselİ Partizan Gençlik**; İsmail Rüşti Olcay ve Yedikule Liselerinde dağıttığı kuşlama ve bildirilerle

liseli öğrenci gençliğin genel taleplerine öncülük etti.

7 Ocak günü saat 12:00 sularında Liseli Partizan Gençlik tarafından "Yaşasın De- mokratik Halk Liseleri", "Üniversiteler ve Liselerdeki Faşist Saldırıları Gençli- ğin Gelişen Devrimci Mücadelesini En- gelleymeyecektir", "Gerici Faşist Pa- ralı Eğitime Son" içerikli 400 adet kuşla- ma okul bahçesinde dağıtıldı. Kuşlamaların öğrenci kitlesi üzerindeki olumlu etkisini hazmedemeyen okul idaresi, okul içerisin-

de girdiği arama ve sındırma çabalarına, sivil faşist odakları da çağırarak kattı. Öğ- rencilere yönelik tahriklere girişen idare ve sivil faşistlerin tehditlerine karşılık, okulda bulunan yurtsever öğrenciler de Li- selİ Partizan Gençliğe destek vererek dev- rimci dayanışmanın güzel bir örneğini ser- gilediler.

Okulda idare ile birlikte terör estiren ül- kücü öğrencilerin, "Bu okul bizimdir, ho- ministlere haptırmayacağız" yönlü teh- ditlerde bulundukları gözlemlendi.

Yine aynı saatlerde Yedikule Lisesi'nde de benzer içerikli sloganların bulunduğu 400 adet kuşlama okul bahçesi ve kantin çevre- sinde dağıtıldı. Yapılan eylem üzerine hare- kete geçen okul idaresi, yaptığı aramalar- dan bir sonuç alamayınca devrimci, de- mokrat öğrencileri okuldan atmakla tehdit etti. Okulun büyük bir kesimine ulaştırılan kuşlamaya ilgi yoğun olurken, **Liselİ Parti- zan Gençlik** bu yönlü eylemlerine yoğun- luk kazandıracağını açıkladı.

Özgürlük tutsakları yine ayakta... Bedenlerini özgür bir yaşam yaratma bilinciyle ölüme yatıyorlar. Esasında ölümleri yeniyor, özgür yaşam bayrağı oluyorlar. Karşı-devrimin, özgürlük tutsaklarının direnişinin özünü bulandırmalarına izin verilmemelidir. Hükümeti ile birlikte düzen partilerinin tümü, bir saldırı cephesi olarak, halkımıza ve onların bir parçası olan devrimci savaş esirlerine, kendilerinden beklenen ve yabancı olmadığı katliamı dayatmaktadır. Tüm medyalarıyla şer cephesi, yoğun bir ideolojik saldırı ve çarpıtma kampanyası da yürütmektedir. Burjuva liberal sözde sol her zamanki gibi yine yedek lastik. Faşist Ecevit, "intihar" teorisi ile direnişi çarpıtmaya çalışıyor. İntihar eden bir vatandaşı devlet nasıl kurtarmakla görevliymişse "bunları da kurtarmalı"ymış. Zira bilincileri yerinde değilmiş. Hey iblisler sürüşü!...

Dersim'de, Tokat'ta, Botan'da ölümsüzleşenler, yaşamı yaratma bilincindedir. 12 Ölümler Orucu şehidimiz gibi parti ve devrim şehitlerimiz, devrimin zaferi için ölümleri yenme bayrağıdır.

Sizin çarpıtmalarınız bu gerçeği asla karartamayacaktır. Şehitlerimiz sizleri süpürecek devrimin bilinci, cesaretidirler. Faşist katliamcı korkaklar or-

dusu, şaha kalkınlar ordusunu çok iyi biliyor, gerçeği itiraf etmekten korktuğu için çarpıtmalardan medet umuyor. Komünizm öyle bir rehberlik ve bilincitirki, "mahşer günü" olsa dahi "ondan içen diriliyor". Ölümlere yaşamı yaratmak için koşan diriliş ordusu karşısında çaresiz olanlar, özgürlük tutsaklarının direnişine müdahale ile "çözüm" arıyorlar. Esir kamplarına baskınlar yapılarak, "zorla besleme" ile "çözüm" bulunacakmış!.. Bunun tek bir adı var. Azgın katliam politikası. Tecrit uygulamaları, görüş hakkının engellenmesi, okuma, iletişim, sağlık haklarına saldırı katliamlarla pekiştirilmek isteniyor... "Çözüm"leri işte budur... Karakterlerinde fevkalade uygundur. Özgürlük savaşçıları sizden "çözüm" bekleyecek kadar saf değildirler. Siz vermeyeceksiniz, biz alacağız!.. Sizden beklenen zulümdür. Karşı-devrimci zorunuzu devrimci zorla biz yeneceğiz...

Çıkmazı derinleştikçe rejim saldırılarını yoğunlaştırıyor/yoğunlaştıracak.

MAOLİ ÇİZGİ

ALİ HAYDAR DOĞAN

Diriliş Ordusu

Gevşemeye asla müsamaha etmemeliyiz. Aralarındaki gerici çıkarlar yüzünden "Arap-Islam dünyasından" soyutlanan, Avrupa emperyalistleriyle arası nisbeten bozulan (esasinda ABD vb. faktörler yüzünden) kontrolleri cumhuriyeti, ABD önderliğinde İsrail ile "stratejik ittifak"larla sadece coğrafyamız için değil, bölge halkları açısından da bir saldırı üssüdür. ABD-İsrail-TC bloğuyla, birkez daha siyonizm ve Kemalizmin emperyalizmin evladı olduğu açıktır. ABD önderlikli "Yeni Dünya Düzeni"nin Ortadoğu ayağı olan bu bloğun durumu gösterilmek istendiği gibi hiçte iyi değildir. Bir yanda halkların yükselen mücadelesi, diğer yanda derinleşen emperyalist rekabet var. Avrupa, ABD, Rusya emperyalistleri arasındaki çelişkiler derinleşiyor. ABD, bölgede bu güçlerin ilerlemesini durdurmak için İran ile ilişkilerini "normalleştirme"ye çalışıyor. Hazar, Orta Asya, Kafkasya, Ortadoğu petrollerinde en büyük söz sahibi olma-

yı kaybetmek ister mi?.. Emperyalistlerin "insan hakları" için numarası!.. Çıkarları herşeyin üstündedir... Bu hengame içinde, Türk devletinin işi zorlaşıyor. Uşak "şamar oğlanı" gibi efendileri tarafından azarlanıyor, tokatlanıyor. Çareyi, ABD'ye daha çok yamanmakta gören Türk devleti daha büyük bataklara kulaç atıyor. "Çözüm hükümeti" hiçbir sorunun altından kalkamayacağını biliyor. Şimdi seçimi konuşmaya başladılar.

Kutlu Savaş'ın Susurluk raporunda dağ fare doğurdu. Olacağı aslında buydu. "Açıklanmayacak şeyler var" sözleriyle, çetenin devletin kendisi olduğu yine ortadadır. Yurtdışına; 15 kişi olarak açıkladıkları "ülküci" katil sürülerini gönderen, katliamlarını yönlendiren, devrime destek oluyolar diye infazları örgütleyen, uyuturucuyu devletin bir sektörü olarak organize eden, Türk devletinin kendisidir. Devrimi sözde bastırmak için kır-ları insansızlaştıran devlet, insan təcirliliğine de son hız devam ediyor. İtalya'ya adeta ölüme yolculuk gibi göçertilen insanlar için "bizimkiler kaçışlarına göz yummuş" açıklamalarını yapan İçişleri Bakanlarıyla devlet, birkez daha suçüstü yakalandı. Çare olarak gördükleri her uygulamada olduğu gibi, bu uygulamada başlarına bela oldu. Çarpınıları boşuna, devrim ilerleyişini sürdürecektir ●

"YA TESLİM OL, YA ÖL"

DİKTATÖRLÜĞÜN ZINDAN POLİTİKASI CAN ALMAYA DEVAM EDİYOR

Halkın Günlüğü/İstanbul: Düşünen ve sorgulayan her beyin, diktatörlüğün içeri-de ve dışarıda yürüttüğü saldırılarla karşı karşıya. Yaşam felsefesini, karşındakinin imha ve tecritine bağlayan politikalarda bulan diktatörlük, esir kamplarında yeni canlar almaya devam ediyor.

Yaşamı güzelleştirme uğraşı verenlerin demir parmaklıklar arkasına konulduğu, açlık ve sefaletin diz boyu olduğu ülkemiz coğrafyasında, gün geçmiyorki yeni bir cinayet yaşanmasın. Dışarıda teslim alamadığı, içeriye taktığı tutsağın direnişinden ödün kopan diktatörlük, O'nu tecrit etmek ve teslim almak için her türlü caniyane politikalarını devreye sokmakta tereddüt etmiyor. "Asmayalım da besleyelim mi" diyenlerin devamı da her türlü demokratikleşme söylemlerine rağmen öncellerine rahmet okutmaya devam ediyorlar. 12 Eylül işkencilerinin açık ve aleni yürüttükleri saldırılarını, arhivleri daha bir sinsi ve utanmazca yürütüyorlar. Bir yandan can bedeli yürütülen ölümlere direnişleri, "örgüt liderlerinin talimatına" bağlayanlar, diğer yandan devrimci tutsağın içeride ölmesi için her türlü koşulu kendi elleriyle

hazırlıyorlar

Tutsağı teslim alınması özgün bir biçimi olarak devreye sokulan tedavi etmeme mantığı sonucu şehit düşen **Mustafa Kaya**, **Yunus Yaman**, **Salih Çelikpençe**, **Kazım Tunç** ve benzerlerinin ardından PKK dava tutsağı **Serpil Yılmaz** da tedavi edilmeyerek katledildi.

29 Ağustos 1996 tarihinde beyin hastalığından ötürü hastaneye yatmak üzereyken gözaltına alınan ve Sakarya Esir Kampı'na konulan Yılmaz, hastalığının ilerleme seyri göstermesine rağmen, diktatörlüğün tedaviye engel olma politikası sonucu şehit düştü. Hastalığının ağırlaşmasına rağmen 2 ay boyunca tedavisi engellenen Yılmaz, ölüm aşamasına geldikten sonra Şişli Etfal Hastanesi'ne kaldırıldı.

Beyin Cerrahi Yoğun Bakım Servisi'nde tutulan ve beyin ameliyatı geçiren Yılmaz, 5

Serpil YILMAZ

Ocak Pazartesi günü tedavisinin bilinçli olarak geciktirilmesi sonucu şehit düştü. Dava dosyası hala Yargıtay'da olan Yılmaz, Anevlişma (beyinde baloncuk oluşması) teşhisi sonucunda verilen kararla 1 Ocak Perşembe günü ameliyat edilmişti.

Yılmaz'ın ölüm haberi üzerine hastaneye gelen ailesi ve yakınları diktatörlüğe öfke kusarken, **Av. Eren Keskin** yaptığı açıklamada, Yılmaz'ın uzun süren bir tedaviye

ihtiyacı olduğu halde, tedavisinin engellenildiğini belirterek; "**Serpil çok kararlı bir kızdı. Yüzü ölü yüzüne benzemiyordu. İnancını hala yitirmedeği yüzüne yansı-mıştı**" dedi.

Ailesi tarafından cenazesi alınarak Cerrahpaşa Adli Tıp Morgu'na kaldırılan Yılmaz, 6 Ocak Pazartesi günü düzenlenen cenaze töreninin ardından, memleketi Ardahan'a gönderildi.

Sabah saatlerinden itibaren Adli Tıp önünde toplanan kalabalık kitleye hitaben bir açıklama yapan Tutuklu ve Hükümlü Aileleriyle Dayanışma Derneği (TUHAD-DER) Başkanı **Halis Doğan**; Yılmaz'ın devletin kirliliği savaş politikaları sonucu yaşamını yitirdiğini belirtti. Doğan, "**Biz bu kirliliğe karşı duruyoruz. Bu bizim ne ilk, ne de son şehidimiz olacaktır. Hepsiyi saygıyla anıyoruz**" dedi. Yılmaz'ın annesi **Pamuk Yılmaz** ve habası **Musa Yılmaz** da kızlarının onurlu bir yaşamı seçtiğini vurgulayarak, O'nun mücadelesine saygı duyduklarını belirttiler. Yapılan açıklamaların ardından, cenazeyi morgdan alan grup, tabutu karanfillerle süsledi. "**Şehit Namurın**", "**Serpil Namurın**" sloganlarıyla caddeye kadar tabutu taşıyan grup, sloganlar ve zılgıtlar eşliğinde Yılmaz'ı Ardahan'a uğurladı.

Yılmaz'ın ölüm nedeninin iki hafta sonra açıklanacak otopsi raporuyla belirleneceğini belirten **Av. Eren Keskin**, ailenin izin vermesi halinde yetkililer hakkında tazminat davası açacaklarını ve olayı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHK)ne götüreceklerini söyledi ●

Sarıgazi'de jandarma saldırısı

Halkın Günlüğü/Kartal: Tokat Topçam mevkii Ese yaylasında feodal-faşist diktatörlüğün kolluk güçleriyle girdikleri çatışmada şehit düşen TKP/ML-TIKKO Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ, savaşçılar Ümit San, Dilek Konuk, Ümit Dinler ve Turan Salınan için aileleri tarafından verilen 40 yemeğine saldıran jandarma, onlarca kişiyi gözaltına aldı. Şehitlerin sahiplenilmesine olan tahammülsüzlüğünü vahşi saldırılara başvurarak gösteren jandarmanın bu tavrına, kitlenin karşı koyuşunda aynı inat ve kararlılıkta oldu.

11 Ocak Pazar günü Sarıgazi Cemevi'nde aileler tarafından verilen yemek için saat 12.00'dan itibaren toplanmaya başlayan kitle, "İnşa Süriyor, TIKKO Savaşıyor", "Marks, Lenin, Mao, Önderimiz İbo, Savaşıyor TIKKO", "Yaşasın Partimiz TKP/ML" sloganlarıyla şehitleri sahiplendi. Bekleyiş esnasında kendilerini basın mensubu olarak tanıtan 2 kişinin yakın çekim yapmasından şüphelenen kitlenin "hangi basındansınız?" sorusuna "kanal 9" cevabı üzerine bu kişilerden basın kartları istenildi. Basın kartları olmadığı anlaşılan şahısları kaçma girişimine engel olan kitle, JTEM mensubu olan 2 kişinin silah ve kamerasına el koydu. JTEM elemanları sivil renault marka arabaya binerek kitlenin ofisinde kurtulmayı başardılar. Provakasyon karşısında sınırların gerilmesiyse başlayan sıcak ortam, kamera ve silahın istenmesi üzerine had safhaya ulaştı. Jandarmanın cemevini

ahlakıya alevinin ardından olay yerine gelen İstanbul II Jandarma Alay Komutanı Baki Onurlubaş'ın "hepsini gözaltına alın" talimatına inat, tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunan kitle, komünist önder İbrahim Kaypakkaya başta olmak üzere devrim şehitlerine atfen kavgaya girişlerini dinletti. Şiir dinletisinin ardından basın açıklaması ve mesaj metninin okunması gerçekleştirildi. Anmaya destek amacıyla cemevinde hazır bulunan Grup Güneş Türkü kavgaya türkülerini söyledi, halaylar çekildi. Cemevi önünde yapılan anmanın ar-

dından mezarlığa doğru kortej oluşturarak yürüyüşe geçen kitleye, bu esnada jandarma saldırısı gerçekleşti. Saldırı üzerine bir grup cemevi içerisine sığınarak barikat kurarken, bir grup da Atatürk Caddesi üzerinde yolu barikatla kapatarak taşı-sopalı direnişe geçti.

Cemevi içerisinde jandarmanın azgın saldırısına içeride bulunan bardak ve sandalyelerle karşı koyan kitle, kararlı ve inatçı direnişle karşı koyarak geri püskürttü. Jandarmanın hücumu çevrede toplanan insanlar tarafından "bunlar kudurmuş" ifadeleriyle dile getirildi.

Atatürk Caddesi üzerinde toplanan direnişçi grubun karşı koyuşu üzerine acizleşen jandarma sokak aralarında eylemi avına çıktı. Yoldan geçen sıradan insanlara dahi küfür ve hakaretlerle yönelen jandarma, sonunda pes ederek cemevi önündeki ablukayı kaldırma ve gözaltına alınanları serbest bırakma sözü verdi. 47 kişinin gözaltına alındığı, onlarca insanın yaralandığı çatışma, akşam saatlerinde kitlenin cemevini toplu olarak terkmesiyle sona erdi.

Jandarma saldırısı akşam saatlerinde TKP(ML)-TIKKO militanları tarafından Sarıgazi Meydanı'nda 19.00 sularında yolun trafiğe kapatılıp, molotoflanması eylemiyle protesto edildi.

Yaklaşık 15 dakika süren eylem boyunca "Yaşasın Partimiz TKP(ML)", "Kızıl Ordu TIKKO Katillerin Peşinde", "Marks, Lenin, Mao, Önderimiz İbo, Savaşıyor TIKKO", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarını atan militanlar, eylem sonunda kayıp vermeden işlerine çekildiler. Eylem boyunca devrim şehitlerini anan ve onları sahiplenilen kuşlamalar da yoğun bir şekilde dağıldı. Jandarma tarafından gözaltına alınarak Maslak'taki JTEM'e götürülen 47 kişiden 13'ü 24 saat sonra serbest bırakılırken, aralarında Özgür Gelecek Gazetesi Yazışmaları Müdürü Lütfiye Uluk, muhabir Ercan Balçık ile Umut Yayıncılığın Sahibi Ercan Başkan'ın da bulunduğu 34 kişi için savcılıktan 5 günlük gözaltı süresi alındı. ●

YENİ KATLIAMLARA İZİN VERMEYECEĞİZ

Halkın Günlüğü/İstanbul: Yıl 1996... Feodal-faşist diktatörlük esir kaaşlarında başlattığı kapsamlı saldırıların boyutunu katliamlar düzeyine çıkarıyordu. Devrimci tutsağa dayatılan teslim alma politikalarını bir üst aşamaya çıkaran diktatörlük, Buca'da katlettiği 3 devrimci tutsağın ardından gözlerini Ümraniye'ye çeviriyordu. Dışarıda yükselen devrimci dinamizme olan kinini bu defa da Ümraniye'de kusuyordu. 4 Ocak 1996 tarihinde barikatların ardında tek silah olan bedenleriyle direnen devrimci tutsaklar, 4 şehit verdikleri Ümraniye direnişinde yeniden ifade ediyordandı, özgür yaşamın ancak bedelle yaratılabileceğini.

'96 Ümraniye direnişinde ölümsüzleşerek gelecek kuşaklara onurlu mücadele geleneği bırakan DHKP-C dava tutsakları: A. Mecit Seçkin, Rıza Boybaş, Gültekin Beyhan ve Orhan Özen katledilişlerinin 2. yıldönümünde Bakırköy Özgürlük Meydanı ve Alibeyköy Mezarlığı'nda gerçekleştirilen etkinliklerle anıldılar.

4 Ocak Pazar günü gerçekleştirilen anmalardan ilki olan Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda gerçekleştirildi. Anmaya katılan yaklaşık 300 kişilik bir kitle davul ve zurna eşliğinde halaylar çekerek, sloganlar attı. "Hapis-

hanelerde Hücre Tipi Uygulamalarına İzin Vermeyeceğiz", "Katiller Halkın Adaletine Hesap Verecek", "Buca ve Ümraniye Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı dövizlerin açıldığı anında, yapılan katliamların sadece Ümraniye ile sınırlı olmadığı, Buca, Diyarbakır ve Uşak'ta da diktatörlüğün aynı yöntemle başvurduğu açıklandı.

Dün devrimci tutsakların kafalarını demir çubuk ve kalaslarla parçalayanların, bugün de "hücre tipi cezaevi" modeliyle yeniden saldırıya geçtiği belirtilen basın açıklamasında yeni ölümlere izin verilmeyeceği vurgulandı.

Halk Medisleri'nin organize ettiği eylemde, tüm duyarlı kamuoyunun devrimci tutsakların onurlu mücadelesine omuz vermesi gerektiği belirtildi.

Alibeyköy Mezarlığı'nda yapılan ikinci anma ise Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun öncülüğünde gerçekleştirildi. Devrim şehitleri için saygı duruşu ile başlayan anmada okunan basın açıklamasının ardından, "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Halkız, Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Ümraniye Direnişimiz" sloganları atıldı.

Boybaş ve Özen'in ailelerinin yanı sıra kalabalık bir kitlenin katıldığı anmada Grup Yorum da kısa bir müzik dinletisi sundu. ●

Manisa polisi işbaşında

Halkın Günlüğü/İzmir: Demokrasiyi, şeffaflığı kendinden menkul feodal-faşist diktatörlüğün yeminli borazanları her gün kapısını aşındırdıkları, yaltandıkları Avrupa ülkelerine "İşkenceyi ortadan kaldırmak için gerekli önlemleri alıyoruz" diyedursunlar, yaşanan gerçeklik hiçde dillendirdikleri şatafatlı söylemlerle uyum içerisinde değil.

İşkence artık devrimcilerin değil, en sıradan halk katmanlarının da karşı karşıya kaldığı yaşanan bir gerçek olarak sarılıyor. Her gün yeni bir işkence haberiyle artık kanıksanır duruma gelen bu insanlık dışı davranışın sadık sürdürücüleri de aynı hız ve şevkle işbaşında.

İşkenceciği kamuoyunca tescilli Manisa Emniyeti bu alanda üzerine düşen düzenin sadık bekçiliği görevini büyük bir "gayret" ve "ciddiyetle" yerine getiriyor. Manisalı gençler davasında her gün TV ekranlarını, gazeteleri meşgul eden "gayretkeş" Manisa polislinin çocuklara olan zaufi bir kez daha nüsketti.

8 Ocak Perşembe günü İzmir'den Manisa'daki teyzelerini ziyarete giden EB (13) ve MB (13) adlı kız çocukları yankesici olduk-

ları gerekçesiyle Manisa polisi tarafından gözaltına alındılar. Saat 14:30-22:30 saatleri arasında Manisa Asayiş Şube'de tutulan çocuklar, burada görevli polislerin cinsel taciz ve küfürlerine maruz kaldılar. Küçük kızlar oyuncak bebek ve kartal aldıkları pazardan sivil polislerce zorla arabaya bindirilerek götürüldükleri şabede polisler tarafından joplarla dövülerek, saçlarından sürüklendiler. Olayın dehşetini hala üzerlerinden ata-

mayan kızlar, olaya ilişkin, "Nezarethaneyeye koyulduktan sonra her gelen polis bize cinsel tacizde bulundu. Gündüz vardiya-ndan sonra gececiler de bize aynı şeyleri yaptılar.

Ayaklarımızı ve parmaklarımızı jopla vurduklarında çığlık atıyorduk, burada çığlık atsanızda kimse duymaz. Burası Manisa bilmiyor musunuz? Her yerde işkence biter, burada bitmez. Televizyonda

izlemediniz mi öğrencileri g...ne jop soktuk duymadınız mı. Daha öncede öğrencilere aynı şeyi yaptık' diyorlardı.

Eve giderken bebeği istediğimizde ise 'biz sizi bu bebekle değil harmanındaki gerçek bebekle göndeririz' dediler. Sık sık 'anne nize, babanıza buradaki şeyleri söylemeyin. Bir daha buraya gelerseniz sizi böyle göndermeyiz, kızlığınızı biz bozarız' dediler" diyerek yaşadıkları korkuyu, çaresizliği ifade ettiler.

Küçük kızlar ayrıca, nezarete bulundukları süre içerisinde Öznur isimli bir bayanın da cinsel taciz ve işkenceye maruz kaldığını belirttiler.

Küçük kızlara yönelik işkence ve cinsel taciz ilişkin İHD İzmir Şube Başkanı Ercan Demir bir basın açıklaması yaparak, Manisa Emniyet Müdürlüğü başta olmak üzere yetkililerin işkencenin üzerine gitmemesi ve önlem almaması yüzünden yeni bir işkence olayıyla karşılaşıldığını belirtti. Demir, "Biz işkencenin bitmesini istiyoruz. İnsan hakları savunucuları olarak işkencenin bitmesi için sonuna kadar mücadele edeceğiz. Bu olayın da failleri ortaya çıkana kadar peşini bırakmayacağız" dedi.

Ön açıklama:

Elimize posta kanalıyla ulaşan TKP(ML)-TİKKO eylemlerini olduğu gibi yayınlıyoruz.

Emekçi halkımıza,

Çeşitli milliyetlerden ezilen emekçi halklarımıza baskı aracı olarak kullanılan her türlü odağın dağıtılması perspektifini önüne eylem klavuzu olarak koyan partimizin şehir örgütüllükleri, faşist yuvaların dağıtılması görevini layıkıyla yerine getirmeye çalışıyor.

İstanbul Sarıgazi Bölgesi'nde halklarımıza baskı uygulayan, kafatasçı düşünce yaratma uğraşı içerisinde olan faşist güruhlar militanlarımızı hakettikleri cezaya çarptırıldılar.

TKP(ML) EYLEM HABERLERİ

şarılı bir şekilde üslerine çekildiler.

✓ Faşist ideolojik şekillenışı halklarımıza empoze etmeye çalışan 3 azıllı faşist 17.12.1997 tarihinde militanlarımızı dövülerek cezalandırıldılar. Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde bulunan Anadolu Gaz Bayiini üs olarak kullanan faşistlerin cezalandırılması için adı geçen işyerine giden militanlarımız, işyerinin önünde bulunan aracı tahrip ettikten sonra içeride bulunan 3 azıllı faşisti de feci şekilde döverek, halklarımıza varşı giretikleri saldırıların hesabını ödettiler. Cezalandırmanın ardından olay yerinden çekilen militanlarımız herhangi bir olumsuzluk yaşanmadan bölgeyi terkettiler.

✓ 31 Aralık 1997 tarihinde semt komitemiz bünyesinde faaliyet yürüten militanlarımız Alibeyköy bölgesinde yoğun yazılıma ve pankart asma eylemi gerçekleştirdi.

"Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Tokat Şehitleri Ölümsüzdür", "Volkan Olup Patlayın, Lav Olup Akın", "Karadeniz Direnişine Direniş Katın", "Karadeniz Faşizme Mezar Olacak", içerikli yazılamalar yapan militanlarımız ayrıca "Tokat Şehitleri Ölümsüzdür", "İşkencede Tek Ses, İbrahimler Ölmez" TKP(ML)-TMLGB imzalı pankartları da astıktan sonra ba-

✓ Ocak ayı parti ve devrim şehitlerini anmak amacıyla harekete geçen militanlarımız Buca'ya bağlı Kuruçeşme, Kozgâç ve Yıldız mahallelerinde yoğun yazılamalar gerçekleştirdiler.

02.01.1998 tarihli eylemde "Yaşasın Partimiz TKP(ML), Halk Ordumuz TİKKO", "Tokat Şehitleri Ölümsüzdür", "Ocak Ayı Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Kardelen Harekatı'nı Selamlıyoruz", TKP(ML)-TİKKO imzalı yazılamaları gerçekleştiren militanlarımız daha sonra kayıp vermeden üslerine çekildiler.

Haber Merkezi: Onlar; kavgayı yaşamın hükmünü geçirdiği her alana cüret ve feda ruhıyla taşıdılar. Grev çadırında, çorak tarlada, dağda, köyde, şehirde, mevzide, pusuda, barikat başında onlar vardı. Bilinçli devrimci pratiğin ustalarıydı onlar. Kavgaya bayramız, özgür yaşam şartımız oldu onlar. Yoldaşlarımızın devrettiği mazetleri olarak ellerine, kavgaya denizin ortasına atıldılar. İkirciksiz, tereddütsüz ve sananmış bilinçle...

Onlar; namuslu olmanın yetmediği coğrafyada namusun mihenk taşında varuşarak yıldızlaşan meşale oldular milyonların elinde...

Ezilen milyonların kurtuluşu için bedenini

BURSA KESTEL'DE DEVRİM ŞEHİTLERİ ANILDI

toprağa, kavgaya şiarına ardıllarına devrederek ölümsüzleşen devrim şehitleri Bursa Kestel'de düzenlenen etkinlikte anıldı.

11 Ocak Pazar günü gazetemiz ve Özgür Atılım okurları tarafından ortaklaşa gerçekleştirilen anma "Vartınik'te Bir Köm" şiarının okunması ve saygı duruşuyla başladı. Şiirin ardından kitleye hitaben 17 Ocak 1995'de şehit düşen TKP(ML)-TİKKO savaşçısı İsmet Pınar'ın ağabeyi bir konuşma yaptı. Konuş-

masında İsmet'in örnek kişiliği, kavgaya olan sarsılmaz inancı üzerinde duran Pınar'ın ağabeyi zulme isyan eden tüm bireylerin kavgaya daha bir hürs ve inançla katılması gerektiğini belirtti.

Daha sonra anma için hazırlanan genel konuşma metni okundu. Metinde şehitlerin örnek kişilikleri anlatılarak, onları anmanın sloganlarla, içi boş söylemlerle değil, kavgaya hayatın her alanında omuz vermekle da-

ha anlamlı olacağı vurgulandı.

Şiirlerle devam eden anımda İbrahim Kaypaklı, Erkut Direkçi, Mazlum Doğan, Ecevit Balcı, Ali Karahan, A. Haydar Göçer, Cüneyt Kahraman, Barbara Anna Kistler, Hasan Ocak, Hasan Albayrak, Şengül Boran, Özgür Evrim Göçer, Mehmet Demir- dağ, '82'den '96'ya ölüm orucu şehitleri, Mahir Çayan ve Kızıldere şehitlerine atfen konuşmalar yapıldı.

Yaklaşık 100 kişilik bir kitlenin katıldığı anma, müzik dinletisi eşliğinde çekilen halaylar ve atılan sloganlarla coşkulu bir şekilde sona erdi.

Ararat'ı karaya oturmaktan "güvenilir deniz kızı" mı kurtaracak?

Aralık ayının sonunda İtalya açıklarında karaya oturan bir gemi ve yüzlerce Kürt; Türk devletinin Osmanlı politikasının bu kez bumerang gibi kendisini vurduğu son sürecin fitilini ateşledi. Ararat gemisi, 27 Aralık'ta İstanbul'un Kartal limanından 831 Kürt'le yola çıkıp Çanakkale boğazından geçerek İtalya'ya ulaşıyor ve "bunun farkında olmayan" Türk devleti, Cometa'nın da 386 kişi ile İtalya'ya ulaşması sonucu tam bir "şaşkınlıkla" kendisini "diplomatik bir kriz'in içerisinde buluyordu!

Ararat olayının gündeme gelmesinden sonra 30 Aralık'ta bir açıklama yapan İtalya Dışişleri Bakanı Lamberto Dini, meseleyi siyasi nitelikli bir toplu göç olarak yorumladıklarını ve Türk devletinin insan hakları ihlallerinden ve Kürtlerin haklarını tanımadıklarından kaynaklandığını belirterek ilüçacılara kapılarının açık olduğunu mesajını verdi. Ayrıca Türkiye'yi sorumsuzluğundan dolayı eleştirdi. Türk Dışişleri Bakanı İsmail Cem'in buna cevabı ise sertti: "Sıradan bir insan kaçakçılığının" "insan hakları sorunu olarak sunulmasının yanlış olduğunu" İtalya'nın bu tavrının "yeni göç dalgalarına neden olacağını" ifade eden tehditvari bir söylem içeriyordu. Ancak tüm Avrupa kamuoyuna yansıyan olay, İtalya'da muhalefette bulunan siyasi partilerin "Kürtlere savaş mağduru statüsü tanınması gerektiği" noktasındaki açıklamaları ve ardarda tüm Avrupa ülkeleri dışişleri bakanlarının meselenin "insan ve azınlık hakları açısından ele alınması gereken bir siyasi sorun olduğu" yönündeki demeçleriyle Türk devletini oldukça güç duruma soktu. Yunanistan, Türkiye'nin uyarılması gerektiğini, göçe Irak Kürdistanı'ndaki hareketlerin yol açtığını belirterek, Avrupa'nın Ortadoğu'da ABD politikasının etkinliği ve özellikle de Akdeniz sularında ABD-Türkiye-İsrail Donanma kurumlaşmasına dönük tatbikatla başlayan adımlar noktasındaki rahatsızlığına tercüman oluyordu.

Almanya "Sorun kökten çözülmeli" derken, Fransa bile "Bu olay AB'ye üye ülkelerin Türkiye ile ilişkilerini yeniden gözden geçirme zamanının geldiğini göstermektedir" şeklindeki açıklamasıyla Türkiye-AB ilişkilerindeki olası tutum değişikliğine işaret ederek Türkiye'yi çileden çıkarıyordu. Sonuç olarak İtalya, Almanya, Fransa, Hollanda ve Yunanistan, sorunun PKK ile ilgisi olmadığını ve Türkiye'nin sorumlu olduğunu, Kürt sorununu çözülmeden bu sorunun sonlanamayacağını bir ağızdan ifade ederken, Türkiye'nin "sıradan ticaret", "ekonomik sorunlardan kaynaklı", "PKK propagan-

dası", "komplo", "sadece Kürt değil pek çok milliyetten insanların göç ettiği" vb. türlü türlü söylemleri para etmedi. İtalya İçişleri Bakanı çok net cevaplıyordu: "Türkler bizi tehdit edeceklerine limanlarını korusunlar." AB ülkeleri, Türkiye'nin "AB kararına misillemesi" olarak yorumladıkları Kürt göçü restini gördüklerini açık açık ifade ediyorlardı. Bu noktadan sonra Türk devleti, durumun iyiden iyiye sarsıldığı ve sıkıştığının bilincine vararak geri adım atmaya yöneldi ve süreç, Schengen Anlaşması'na dahil ülkelerle Türkiye'nin toplantısına evrildi.

Schengen Anlaşması, en son üç ay önce dahil olan İtalya, Yunanistan ve Hollanda ile birlikte toplam dokuz Avrupa ülkesinin ortak vize ve ülkeye ortak giriş koşullarının ve aralarında da kolay geçişlerin öngörüldüğü bir anlaşmadır. AB bütünleşmesinin de önemli bir parçasıdır. Türk devleti, bu anlaşmaya Yunanistan'ın da dahil edilmesinden duyduğu rahatsızlığı zaten bir süredir ifade ediyor, faşist medya da şoven söylemlerle gündemleştiriyordu. Yunanistan'ın da Schengen'e dahil olması, Türkiye'yi Avrupa'dan tecritin ve Ortadoğu ülkesi olarak tescilinin bir kez daha onaylanmasının politik ifadesi de oluyordu aynı zamanda. Bu durumun Asya-Avrupa geçişlerinde kara para, eroin vb. akışlarında Türkiye'nin rant kaynağını Yunanistan lehine ve Türkiye aleyhine değiştirmeyi, başka bir deyişle ABD dahil kimi çevrelerin mafya örgütlenmelerini etkileyeceği de bu değerlendirmeye eklenebilir. Bu bağlamda, "mafya-terör" vb. kapsamında uluslararası işbirliği anlaşmalarının Türkiye ağızından, göçmenler üzerinden AB devletlerine hatırlatılmasında boşuna değildir. Avrupa'nın kendi içinde sınırsızlaşması ve bütünleşmesi, güçlü Avrupa, ABD merkezli tek kutuplu dünya hayalini de boşa çıkarmada önemli bir adımdır.

Schengen Anlaşması'na bu muhalefetin, mesele özgünlüğünde, anlaşmanın özellikle Almanya üzerindeki zayıf yönüne oynanması ve dolayısıyla toplu göç tehdidiyle somutlanması, kısmen etkili olabilmektedir. Çünkü bu durumun yüksek işsizliği ve ekonomik kriziyle, üstelik iltica noktasında birincil tercih edilen ülke olmasıyla ilkin Almanya'yı zorlayacağı gerçektir. Aynı şekilde şu aralar ECU (Avrupa Para Birliği) noktasında referans tartışmaları ve ülke içindeki yüksek halk muhalefeti ile cebelleşen Fransa'yı da düşündürmesi normaldir. Zaten önceki ay AB Bakanlar Konseyi'nde, Almanya ve Hollanda'nın ısrarıyla Irak Kürdistanı'ndan olası mülteci akınına karşı "daha sıkı görüş alışverişi" noktasında bir prensip anlaşması yapıldığı,

İtalya ve Yunanistan'dan önlem alınması istendiği biliniyor. Yunanistan zevkle Türk bandıralı gemilere kimlik sorarken ve Türk ordusu uçaklarını Yunan semalarında doluştururken, Ege'de savaş rüzgarları estiriliyor. Öyle görünüyor ki, Ararat olayının patlaması-patlattırması tartışmasının pek önemi yok. Çünkü bu kaza, hemen herkesin hem lehine hem aleyhine dönen zincirleme manevralara sebep olabiliyor. Mesele şu ki, esas karışıklık gene başta Kürt ulusu olmak üzere ezilen halklar ve emperyalizm çerçevesinde, emperyalist politikalar, haksız savaşlar, sürgünler, silahlanma ve savaş kışkırtıcılığı ekseninde şekilleniyor.

8 Ocak'ta İtalya'da Schengen ülkeleriyle Türkiye'den Necati Bilican'ın katliamıyla gerçekleşen toplantıdan çıkan sonuç, İtalya'nın ve Yunanistan'ın tek tek iltica taleplerini değerlendirmeye alıp kabul edebileceği, buna karşılık AB ülkeleri arasında sınır denetimlerinin zorunluluğu, yani Schengen anlaşmasının ilgili maddesinin kalkması, mültecilerin kesinlikle Avrupa içlerine (söz Almanya anlayın) kabul edilmeyeceği kararı oldu. Toplantı sonunda göçlerle ilgili ortak bildiriye "göçlerin uluslararası mafya tarafından organize edildiği" tesbitinin yanı sıra "terör örgütüne organize edildiği" tesbiti eklenmediğinden Türkiye bildiriye imzalamayı reddederek bin pişman, kös kös sınırlarını kontrol edeceği sözünü kıldı. Böylelikle Türk devletinin tehditleri boşa çıkarıldı ama Avrupa bütünleşmesi de darbe aldı. En

önemlisi, Türk devleti aleyhine bir kamuoyu ile Kürt ulusal hareketinin lehine ülkedeki zulüm gerçekliğini ortaya koyan bir sonuçla Ararat politikası bumerang gibi Türk devletini vurdu. Ve uluslararası planda Kürt ulusal hareketinin meşruluğu ve Türk devletinin haksız savaşı bir kez daha gündemleşmiş oldu. PKK, bu noktada oluşan durumdan diplomatik manevralarla yararlanmasını bildi, ancak bu "yararlanma"nın halkların lehine olup, olmayacağı PKK önderliğinin uzun vadeli politikalarıyla ilintilidir.

Elbette AB ile bu karşılıklı dalaş ve ataklar burada bitmez. ABD gene Türkiye üzerinden yoniden karşı atığa geçecek ve durumu lehine çevirmek isteyecektir. Bunun bir yolu da yoğunlaşan "sını güvenliği" konusunu, pekala sürekliliği sağlanmış deniz kızlarına bir nevi kaldıraç yapmak olabilir. Nede olsa söz konusu olan "güvenilir" deniz kızıdır ve balıkçı teknelerine değil de kırk-dokükle gemilerde Avrupa'ya gönderilen Kürtlere "yardım" etmeyi düşünebilir. Gene aynı bahane Yunanistan ve İtalya üzerinden de geçerlidir. Kısacası, yeni yeni "askeri/güvenlik" zorunlulukları, üs zorunlulukları, silahlanma zorunlulukları gibi emperyalizmin sürgit devam eden zorunluluk demagogilerine bir halka daha eklenmiştir. Dolayısıyla meseleyi AB'nin "demokrat"ça Irak Kürdistanı'nı ABD patentli Türk işgalini ve Ortadoğu, özgülde Kürt politikasını protestosu olarak yorumlamak hamilik olur ●

HALKLARIMIZA

Cezaevlerinde çok ağır hastalıklarla yüzyüze oldukları halde tedavi hakları gasbedilen tutsakların, "sessiz imha" politikasıyla katledilmeleri sürüyor. Bu faşist devlet politikasının sonucu olarak son bir ayda yaşama gözlerini yuman Mehmet Kumaz, Erkut Direkçi ve Osman Daş'dan sonra, yeni yılın 4. gününde, 4 Ocak 1998'de Serpil Yılmaz'da katledildi. Serpil Yılmaz, hastalığı bilinmesine ve tüm başvurulara karşı aylardır tedavisi engellenerek ölüme yollandı.

"Sessiz imha"yla katletme politikası sonucu yaşamlarını yitiren tüm devrim şehitleri ve cezaevlerindeki onurlu direnişlerle dayanışmak, tutsaklara sahip çıkmak için bedenini tutuşturarak devrim şehitliğindeki yerini alan Mirza Mehmet Çimen'in önünde saygıyla eğiliyor, mücadelemizde yaşatacağımızı bir kez daha haykırıyoruz.

Unutmayacak, Hesap Soracağız.

Tüm Cezaevlerindeki: **MLKP, DHKP-C, TKP(MU), TKP/ML, TİKB, TKEP/Leninist, TDP, Direniş Hareketi, THKP-C/HDÖ, HKG** tutsakları adına:

M. Akif HAN, Şadi ÖZPOLAT, Çiğdem KAZAN, Nil Pınar ARIN, Can Ali TÜRKMEN, Şerif KARTOĞLU, Kamil YILDIZ, Ramazan SADIKOĞULLARI, Mehmet ÇİFTÇİ, Hasan DEMİR.

Bayrampaşa Cezaevindeki: **TDKP, TKEP, Devrimci Yol, PYSK** tutsakları adına:

Emin GÖKTURNA, M. Ali AYHAN, Esra KARAGÖZ, İlhan ZEYREK

Hincimizi sinamak istiyorlar

Daha önceki kimi yazılarımızda da, ülkedeki şu üç çatışmanın oldukça keskin olduğunu ifade etmiştik: Karşı-devrimin kendi içindeki çatışma, devrim içindeki çatışma ve devrim ile karşı-devrim arasındaki çatışma. Son süreçteki ülke gerçekliği bu söylediklerimize iyi birer kanıttır. Sincan'dan geçen tankların startıyla başlayan ordu-RP çekişmesi ve devletin iç bozulmasına sebebiyet veren çetelerin hizaya sokulması. Reformizmin önünün açılmasını yanında radikal konumda olan kimi devrimci, politik örgütlerin barışçı, tasfiyeci ve popülist politikalarıyla MGK'nın "yumuşayan sol" tesbitini doğrulaması. Ve durmayan gerilla savaşının yanında, MGK'nın 28 Şubat toplantısının üzerinden çok zaman geçmesine rağmen büyük şehirlerdeki kitlelerin yeniden hareketlenmesi. (Son günlerde yaşanan KESK ve öğrenci eylemlerinde görüldüğü gibi.)

Esir kamplarında süren gerginlikte bu sonucunu, yani devrim ile karşı-devrim arasındaki çatışmanın keskinliğini yansıtan bir ayna durumundadır. Devrim ile karşı-devrim zindan cephesinde, yine amansız bir muharebeye tutuşmuş durumda. Oysa, henüz bir yıl öncesinde yaşanan şanlı Ölüm Orucu Direnişi ve Diyarbakır katliamı hafızalardadır. Devrimci savaş karşısında krizi derinleşen ve kendisini bir türlü düzene sokamayan karşı-devrim, her seferinde daha boyutlu saldırılarla çare aramaktadır.

Halklara ve devrimcilere yönelik saldırısını arttıran karşı-devrim, özellikle ulusal mücadelenin aldığı boyut gereği ulusal hareketi hedeflemiş durumdadır. Toplu köy projeleriyle bu hareketi halktan yalıtmaya çalışırken, hücre sistemiyle de zindan güçlerini dağıtmayı hedeflemektedir. Bir ulusu köleleştirmeye yönelik bu politikaya karşı koymak, en başta komünistlerin görevidir. Zira, gadre uğramış her insanın, her halkın, her cinsiyetin ve her ulusun hakkını savunmak, sürekli olarak mazlum olanın yanında yer almak komünistliğin temel görevidir.

Faşist Türk devleti, teslim almaya yönelik bu politikalarını, her zamanki demagogik söylemleriyle perdelemeye çalışmaktadır. Nasıl ki Ümraniye esir kampını açtığında, halkı "beş yıldızlı otel" demagogileriyle aldatmaya çalıştıysa, bugün de öyle yapmaktadır. Uygulamaya koymak istediği hücre sistemini, halka, oda sistemi diye sunmaya çalışmaktadır. Mer-

Mirza Mehmet ÇİMEN

Esir kamplarındaki uygulamaları protesto etmek için İzmir'de kendini yaktı.

kezi Koordinasyon önderliğindeki tüm devrimci tutsaklar, uç haftalık bir eylem programıyla hücre sisteminin iç yüzünü halka anlattı. Bu aynı zamanda, halka yönelik bir eylem ve destek çağrısıydı. Destekten de öte, kendi mücadelesini sahiplenme çağrısıydı.

Şimdi bu çağrıya daha yüksek ses ile katılma zorunluluğuyla karşı karşıyayız. Çünkü, karşı-devrimin saldırıları halen devam etmekte ve kimi esir kamplarında boyutlanmış direnişler sürmektedir. Hiç kimsenin şehitler verildikten sonra "ah tuh" etme hakkı kalmamıştır. Farkında olduğu halde mücadelesine sahip çıkmayan ve sonrasında yapılan "ah tuh"larla vicdanını rahatlatmaya çalışanlar, ta-

Serpil YILMAZ

Sakarya Esir Kampı'ndayken tedavisi engellenmek suretiyle katledildi.

Erkut DIREKÇİ

Ölüm Orucu Direnişçisi. Tedavi edildiği Almanya'da şehit düştü.

rih karşısında suçludurlar! İşçi sınıfına, halka, Kürt ulusuna ve kendilerine karşı suçludurlar.

Bir hak, bir mevzi zorlu süren mücadeleler ve verilen ağır bedeller sonucu elde edilmişse onların gasp edilmesi oldukça güçtür. Dünya devrim tarihleri dahi buna örnektir. Ağır bedel ödeyen ülkelerde geriye dönüşler güç ve sancılı olurken; kolay devrim yaşayanların geriye dönüşü de kolay olmuştur. Bugün ülkemiz zindanlarındaki savaşçılarda ağır bedeller ödeyerek, şehitler vererek ve gaziler bırakarak mevziler elde etmiştir. Ülkemizdeki keskin sınıf çelişkileri ve mücadeleleriyle birlikte düşündüğümüzde, savaşçıların bu mevzileri teslim etmeyeceği görülecektir. Ki, hü-

Osman DAŞ

Tedavi için sevk edildiği Ankara Numune Hastanesi'nde şehit düştü.

re sisteminin gündeme getirildiği ilk günlerde, devrimci tutsaklar, "Bir kez daha yenilmek istiyorsanız, hincimizi sinamakta serbestsiniz!" mesajını vermişlerdi.

Lakin, önemli olan bu direniş tarihlerine, uygun zamanlarda ve en geniş şekilde halkın katılımını sağlayabilmek ve bu süreçlerde açığa çıkan gücü, daha yüksek seviyelerde örgütlü güce dönüştürebilmektir. Çünkü, varolan saldırılar halka yönelik saldırılardır ve halk kendi iktidarını kurmadığı müddetçe, bu saldırılar sürekli olacaktır. Dolayısıyla, mevcut iktidarı kuşatmak ve yıkmak için, her eylemlilik sürecinde daha yüksek örgütlülükler yaratmak zorundayız. Zira, örgütlenmeyen bir halk, bırakalım iktidarı yıkmayı ondan parça bile koparamaz.

Bu esas yönün yanında, uygun zamanlarda en geniş katılımı direnişe geçmek, esir kamplarında süren direnişlerde daha erken sonuç almayı sağlayacaktır; bu, yüksek seviyelerde kayıplar verilmesinin önünü almaktır. Devrimci savaş şehitlerin bedenleri üzerine yükselecektir. Bu bilinç hiç bir zaman kulak arkası yapılmamalıdır. Fakat önemli olan en az kayıpla mevzileri elde tutmak ve yeni mevziler ele geçirmektir.

Esir kamplarında süren mücadele düşman sınıflar arasındaki mücadele olduğu için, meseleye "İnsan Hakları" çerçevesinde yaklaşmak doğru değildir. Böyle bir çerçeveyi ölçü almak, emperyalizmden icazetli bir yaklaşım olur. Hakim sınıfları, kendi belirledikleri ölçülerini dahi çiğnedikleri için teşhir etmek gerekir. Fakat bu, onların ölçülerini meşruiyet kistası olarak almak anlamına gelmemelidir. Halkın çıkarlarına uygun düşün ve halkın çıkarları uğruna yükselen her mücadele tarzı, bizim için meşrudur. Nasıki devletin yasalarını meşruiyet ölçüsü kabul etmiyor isek, aynı şekilde uluslararası emperyalist kuruluşların belirlediği yasaları da ölçü kabul etmeyiz. Kendi çıkarlarımız çerçevesinde düşünür ve tavrımızı öyle belirleriz.

Bahsini ettiğimiz noktaları göz önünde tutarak zindan direnişlerine katılmanın ve başlatılan eylemlilikleri daha yüksek seviyelerde kitleleştirmenin zamanı çoktan geçmiş bulunuyor. Belirlenen özgün sloganlar ve somut talepler doğrultusunda daha çok aktivite, daha çok örgütlü hareket gerekmektedir. Her düşen şehidimizin gözleri üzerimizde olacaktır ●

"Ya savaş ya ölüm, ya kanlı savaşım ya yokolma sorun işte böyle amansızca konulmuştur!..."

Geçenlerde, bir üniversite öğrencisi olan Ali Serkan Eroğlu'nun okuldaki tuvalette asılmış bulunduğu yolundaki haberle, tüm topluma dayatılan teslim alma, ajanlaştırma saldırısının boyutları bir kez daha gözler önüne serildi. Belki eli kanlı katillerin söylediği gibi intihar etmişti gerçekten, belki de feodal-faşist diktatörlüğün cinayet sonrası senaryosuydu bu. Esasında ikincisi düşmanın o kadar sıdıklıkla başvurduğu bir yöntem ki, "faili meçhul" ve "kayıp" kelimelerinin ülkemizde diktatörlüğün "illegal" katliamlarına anlamına geldiği, hemen tüm halk sınıf ve tabakalarıyla bütün berraklığıyla biliniyor artık. Her halükarda Ali Serkan Eroğlu'nun katili feodal-faşist devlettir.

Önce komünistlere, devrimcilere, yurtseverlere, derken demokratlara ve ekonomik, demokratik hak arayışına giren, düzene, haksızlıklara, zulme en ufak bir çatlak ses çıkaran herkese dayatılıyor, ya ölüm ya teslimiyet/ihanet. İşte iç savaş, çelişkilerin böylesine keskinleştiği, salla- rın böylesine ayrıştığı bir dönemde ülkemizde. Ve hiç kimse ama hiç kimse, bu savaş gerçekliğini duyumsamadan, yaşamını bu gerçekliğe göre şekillendirmeden kendini varedemez artık. Savaş gerçekliği sadece gerilla bölgeleri ile sınırlı değil, tüm halkı, köyde ve kentte tüm sınıf ve tabakaları sarıp sarmalıyor. Çünkü diktatörlük yaşam hakkı tanımıyor. Daha iyi bir yaşam, daha iyi bir ücret, biraz daha eklemek istiyorsanız bile ölümüne savaşmak zorundasınız. Orta yol yok, ara çözüm yok. Devlet en ufak bir hak arayışına dahi tahammül edemeyecek kadar krizin batağında.

Emekliler maaş kuyruklarında ölüyorlar, yaşlı analarımız, babalarımız dahi kendilerine dayatılan açlığı, sefaleti ve onursuzluğu kırmak için yollara düşüp eylemler yaparken, yıllarca kölecesine çalışmanın yıpratmış kalplerinin durmasını göze alıyorlar. İşçiler sadece işten atılmalardan dolayı değil, bu kıyımın tazminatını alabilmek için işgallere, ellerinde benzin bidonlarıyla kendilerini yakma pahasına eylemlere girişiyorlar. Bilimsel ve demokratik bir eğitim isteyen öğrenciler, bıçaklarla ve satırlarla beyinlerinin parçalanmasını, polislin ölüm tehditlerini ve katliamlarını göze almak durumunda kalıyorlar. Evet, artık bu ülkede ölümüne savaşmak veya teslimiyetten başka seçenek kalmamıştır.

Düşman bununla da yetinmiyor. Ölümü korkuya dönüştürüp, korkuyu halklar içerisinde besleyip büyümeyi ve tüm direnişleri ve karşı-koyuşları kendi içinde, korkusu içinde boğmayı, daha da ötesi böylelikle insanları insanlıktan çıkarmayı,

düşürmeyi, onursuzlaştırmayı, hainleştir-meyi hedefliyor. İşte bu noktada, her ke- simden insana muhbirlik, ajanlık, düş- manla işbirliği dayatılıyor. "Kıraççılık" adı altında ihanet, hemde yoldaşlarına, dost- larına, halka, devrime ihanet dayatılıyor. Yani kan emicilerin, halk iliklerine kadar soyup köleleştirenlerin, katillerin, zulüm bezirganlarının saltanatına alçakça bekçilik etmek, insanlığını inkar etmek, halk savaşlarının ve halkın kanını içmek, bu kanı o vampirlere sunmaktır dayatılan.

İşte bu şekilde toplum çok yönlü teslim alınmaya, çürütülmeye, korkudan sindirilmeye, içinde bölünüp, parçalanarak daha büyük yabancılaşmalara itilmeye çalışılıyor. Ve bir üniversite öğrencisi, varsayalım ki intihar etti. Bu onursuzluğu yaşamaktansa, kendisini ölümle tehdit eden düşmanlara inat, kendisini elleriyle öldürmeyi tercih ediyor. İntiharın etiği üzerine tartışma yapmak değil niyetimiz. Her olay kendi koşulları ve dinamikleri içerisinde değerlendirilir ve eğer bir öğ- renci, mevcut gerçekliği ile ölüm tehdit- lerine boyun eğerek zehirsizleşmektense kendisini öldürmeyi tercih etmişse, bunu sadece saygıyla karşılayabiliriz. Onurıyla ölmüştür. Ölümüyle ihaneti reddetmiştir.

Ajanlık tekliflerinin ölüm tehditleriyle bir- likte sık sık düşmanın başvurduğu bir yıldı- rma, sindirme ve salla- rı kirlenme taktiği olduğu biliniyor. Bu bağlamda düşmanla işbirliğini kabul ederek hainleşen unsu- rların da olduğu, olabildiği açık. "Ölmek- ten korktum", "yakınlarımı öldürecek- lerinden korktum" söylemleri, neredeyse iş- kence ve tehdit altındaki her türlü kişilik kırılmasının ve ajanlaşmanın en belirgin gerekçesi oluyor. Aslında bunu "korku" sözcüğü ile de formüle edebiliriz. Gere- çeler değişebiliyor ama "korku" formulası- yonu hep varoluyor. Yoksa mesele "acıya katlanamamak" vb. şekliyle açıklanmıyor pek. İşin ilginç tarafı; yukarıda da belirtti- ğimiz gibi, bu düzende zaten her an, ta- biri caizse, "kelle koltukta" yaşıyor olma- mıza rağmen, en ufak bir protesto göste- risinde, eylemde, mitingde, hatta basın açıklaması, hak arayışında ölümün soğuk nefesini hissetmemize rağmen, üstelik in- tihara dahi yönelinebilmesine, düşman- la birebir ve yalnız olarak karşı karşıya gelmenin yarattığı korkunun bu denli bo- yutlu olabildiği.

İnsan neden korkar? İnsan bilmediği veya bilmek istemediği, açıklayamadığı veya açıklamak istemediği şeylerden korkar. Yani korku, bilinçle ilgili bir sorundur. Bir kitle gösterisinde veya gerilla savaşın- da yani savaş pratiğinin içinde her şey çok nettir. Savaşacaksın veya öleceksin. Buralarda da korku olmuyor mu? Elbette oluyor. Ancak bu tür ortamlarda kitlenin

genel eğilimi esastır. Gerilla birliğinde öne atılan bir komutanın ve yoldaşlarının verdiği moral ve coşku, insanı militanlaş- tırır. Bir kitle eyleminde eğer çoğunluk geri çekilme, dağılma, kaçma eğilimin- deyse sadece bir avuç bilinçli insanın di- renişi sürdürdüğüne, eğer çoğunluk tara- fından daha bilinçli ve militan bir karşı- koyuş varsa, hemen herkesin o direnişe katılıp saldırganları hızla püskürttüğüne tanık olursunuz. Bu noktadaki anahtar sözcük "güce tapma"dır. (Burada, tek tek her bireyin tam olarak kavranmamış, bi- lince çıkartılmamış, içselleştirilmemiş sa- vaş halini anlatmaya çalışıyoruz. Bir büt- ün genelleme yapmak değil amacımız.)

Savaşta, kendini koruma ve saldırı karşı- tığı bir bütünlük oluşturur. Ve bunun di- yalektiği, öz itibarıyla savaşın kendisi iyi kavranmadığı taktirde sonuç vahim olur. Savaşta saldırı esastır.

Neden savaşta olduğunu bilen, sınıf bilinciyle donanmış gönüllü bir savaşçı, nerede ve nasıl olursa olsun kendini korumayı öne çıkarmaz, kendini fedadan sakınmaz. Çünkü kendini koruma, saldırı için sa- vınma amaçlı olursa devrimcidir, ateş ederken siper almak gibi. Düşman ger- çekliği net olarak bilince çıkarıldığı; hak- lılığın, ideolojik duruş sağlamlığının ve bilimselliğinin gücü ve bu noktada halka, devrimin zaferine ve ideolojik politik hat- tın doğruluğuna güven dolayısıyla özgü- ven özümselediği taktirde, salt kendini koruma ve korku eğilimleri yenilecektir. Çünkü kendini koruma veya ölümden korkma, kimi idealistlerin iddia ettiği gibi içgüdüsel bir duygu, "insani bir olgu" ve- ya kimi sözde "materyalistlerin" propa- ganda ettiği gibi genetik bir mesele falan değildir. İçgüdü hayvanlara mahsustur. İnsansa korkularını, zaatlarını bilinci ve iradesiyle yenilebilir, onlardan annabilir.

Kimi genç arkadaşların, işkence üzerinde çok fazla düşündüğüne tanık oluyoruz. "Acaba nasıl elektrik veriyordur? çok can yanyormu? askıya nasıl dayanıyorsun?" vs. vs. Bu sistemde sadece devrimcilerin değil tüm halkın işkenceden geçirilebildi- ği bir gerçekken, insanların kendilerini düşmanla böylesi birebir karşılaşmalara ve çatışmalara hazırlaması elbette iyi bir şeydir. Ancak sorun şu ki, meseleye son derece biçimsel ve neredeyse saplan- tı düzeyinde abartılı yaklaşılabilmekte, örneğin bir elektrik verilmesi olayı başlı- başına rüyalara dek girebilen bir korku vesilesi olabilmektedir. Fiziksel acıları küçümsemek değil yaptığımız veya böy- lesine insanlık dışı uygulamaları sıradan- laştırmak da değil. Ancak anlaşılması ge- reken, sınıf mücadelesinde düşmanın bu alçakça uygulamasına hazırlanmanın yo- lunun böyle kaba ve abartılı yaklaşımlar-

la olmayacağıdır. Sorun, kendini kafad- hazırlama sorunudur. Bu da tek tek şu iş- kenceye, bu tehdide göğüs gerebilir mi- yim? sorunu değil, bir bütün olarak savaş- nasıl kavıyorum? kimle karşı ve niçin sa- vaştığımı biliyor muyum? düşman ger- çekliğini bilince çıkarabiliyor muyum? sorunudur.

Esasen ne için savaşta olduğunu bilincinde olan bir devrimci, devrimciliği özümse- miş bir kişilik, bu uğurda ödeyeceği be- dellere korkmaz. Aksi taktirde, bir e- devrimde, bir eli düzende olan kişilikler sürekli mücadelenin bedelleri üzerinde yoğunlaşırlar. Çünkü "kaybetmeyi" göz- alamıyorlardır. Aslında kaybedecekleri hiçbir şey olmadığını görmüyorlardır. Düzen ve "nimetlerinden" vazgeç- meyen, kaybedeceklerini, ödeyeceği be- delleri göze alamayan bir kişilik kazan- mayı da göze alamaz, kazanmaya da et- ret edemez. O kararsızlık, çelişki, irtila- ufaklı pek çok konuya yansımaktadır. Tar- da bu yüzden, düşmanla birebir karşı- karşıya kalınan anlar, ideolojik sağlamlı- ğın ve kararlılığın ve bu doğrultudaki bi- lincin en iyi sinandığı anlardır. Nice dev- rimci, komünist ve yurtsever bu sınıfta- ölümler pahasına geçerek bayraklaşmı- şlardır. Açık ki partizan gençliğe ve tüm halk gençliğine yakışan da önder İbrahim Kaypakkaya'nın ser verip sır vermemi- geleneğini sahiplenip, yaşatmasıdır.

Kısacası, işkence ve ölüm korkusu ve bu- na ek olarak bir sevdiğimizin, bir yakın- mızın öldürülmesi tehdidi, sadece savaş- gerçekliğini bilince çıkaramamış, devrim- cilliği ve savaşı amatörce, neredeyse Ma- yoldaşın dediği gibi, bir "ziyafet", res- yapmak, yazı yazmak gibi "nazik bir iş" hatta bir oyun ve bir "hobi" gibi ele ala- kişilikler üzerinde etkili olabilir. Her gün milyonlarca insanın zulüm altında inledi- ği, yüzlerce ve binlercesinin işkence- den geçirildiği, köylerde yaşlı anaların, babaların, dedelerin çıplaklıklarına soyulara- dövlüğü, buzda yürütüldüğü, milisler- mizin gözlenimizin önünde direklerle bağ- lanıp din din yakıldığı ve tek bir sır ve- medeği, katliamların ve karşı-devrimci- şiddetin, sömürü ve talanın temel aracı- olarak kullanıldığı bir ülkede, de- mokratik için bile ölme cüretine sahi- olmak gerekir. Siyasi iktidar mücadeles- ne atılıp o devlete karşı savaşan bir kiş- nin esir düşüğünde bu cüretini ayakla- altına alıp burjuva-feodal zaafırlara, kiş- sel, duygusal bağlara yenik düşmesini ve devrim ile bağlarını koparıp düzeni- sanlmasının nasıl bir açıklaması olabilir. Her gün sayısız insan katledilip, şehit dü- şerken, "benim" canımı veya "benim ya- kınlığım" canını ayrıcalıklı kılan "onları- duyduğum sevgidir" diyen, sevdiğini, ya- kınlığını kendi düşkünlüğüne kalıt yapıyo-

dur, başka şey değil. Ne demektir "korkum?" "Yaşamak istiyorum" demektir. Ki yaşamak istemez. Ama nasıl bir yaşam? Şimdi bu "insan" bir istek mi? Bu, herkes olabilir, herkes işkence görebilir, tüm bir halk zulüm altında inleyebilir ama ben nasıl olursa olsun yani onursuzca, alçakça yaşamak istiyorum demek değil de nedir?

Korku, ideolojik bir sorundur, bilinçle ilgilidir. Ve korkunun devrimci panzehiri savaşa daha bir bilinçle, daha cüretli atılmak, korkuyu ve ölümü gerekirse ölümla yenebilmektir. Bu noktada yaşam ve kendini korumanın devrimci adı saldırı ve savaştır, gerektiğinde şavaşılarak, direnerek ölmektir.

Düşmanın özellikle öğrenci gençlik içerisinde korku salmak ve sindirmek için kullandığı araçlardan birinin de sivil faşist masaları olduğu biliniyor. Üstelik daha da korku salmak için satır, vb. vahşi araçlar kullanıyorlar. Sivil faşistlerin pervasız

saldırılarına karşı esasen pasif savunma çerçevesinde geliştirilen direnişlerin geçtiğimiz günlerde Marmara Üniversitesi'nde aktif saldırı şekline dönüşmesi, bir kenarda "kesilmeyi" beklemeyip sivil faşistlerin yoğunlaşan saldırılarının saldırı ruhuyla püskürtülmeye başlanması, bu çetelerin geniş öğrenci yığınlarında yara-tabileceği olası yığınlık ve korkuların leninist açıdan da olumlu bir gelişme olarak değerlendirilmelidir. Ancak yeni gelişmeler belirtelim: Bu noktada mücadelelerin amacından sapmamasına ve anti faşist mücadelenin sivil faşistlerle mücadele şeklinde güdükleştirilerek çarpıklaştırılmamasına son derece dikkat edilmelidir. Bu bağlamda bu tür meşru eylemleri "provakasyon" olarak niteleyecek reformist, pasifist kesimleri dikkate almamak ne denli gerekliyse, mücadeleyi devlete ve siyasi iktidara değil de sivil faşistlere yönelterek tam da devletin oyununa gelmeme noktasında uyanık olmakta bir o

kadar gereklidir.

Tüm haksızlıkların, sömürünün, zulmün ancak devrimci savaşa, başından sonuna kadar uzun süreli ve silahlı savaşımla altedilebileceği bir ülkede yaşıyoruz. Halk savaşı tüm halkın savaşı olarak kavranıp örgütlenmediği sürece, düzenin bizlere dayattığı çürümüşlük ve düşkünlüğe mahkum kalacağımız, sessiz, suskun, kendini korumacı bencil yaklaşımlarla bu sistemin zulmüne alet olacağımız, dolaylı dolaysız teslim olmuş olacağımız açıktır. Bedeller ödüyoruz. Sadece profesyonel devrimciler ölmüyor. Her alandan ve her düzeyden halktan insana ölüm dayatılıyor, alternatif teslimiyet veya ihanet olan. Öyleyse savaşı daha da bilinçli kavramak, bedel ödeyeceksek, sonuç alıcı zafere kilitli savaşı ve direnişi bir şekilde ödemek gerekiyor bedelleri. Kurtuluşun şah damarından tutunmak, düşmana can alıcı yerinden saldırmak gerekiyor. Köylü Gerilla Savaşı bizim dışımız-

da, uzaklarda yürütülen bir savaş değildir. Bu sadece öncünün savaşı değildir. Halk savaşı, halkın savaşıysa, ufkumuzu büyütmek, halk denizinin içine, derinlerine dalmak, halkın savaşına nefer olmak gereği, kavranılması gereken temel halkadur.

Düşman, ya "kendini koru" ya da "öl" diyorsa, verilecek cevap düşmana ölümüne saldırıdır. Kurtuluşun kanlı bir iç savaştan geçtiği bir ülkede, ölüm ne kutsanacak, ne abartılacak, ne de sıradanlaştırılmasına izin verilecek bir olaydır. Çünkü zafer, ancak uğruna ölmesini bilenlerin omuzunda yükselecektir. Düşman, ölümünün yüzünde zafere duyulan bilinçli güvenin ve savaşı cüretin guluşünü görek, her ölümümüzde yenilgisinin nasılda yaklaştığına tanık olmalı. **Emre Bilgin** yoldaşın dediği gibi, "yüzümüzdeki o gülmemeyi sürebilmek için" olanca acizliğiyle "yüzümüzü parçalamak zorunda kalmalıdır" ●

Avrupa Birliği düşüncesinin kağıt üzerinde işlenmesinin tarihi oldukça eskilere dayanmaktadır. Fransa'da Avrupa Birliği'ne ilişkin düşünce ve görüşler 1662'de "Le Grand" başlığı altında üç bölüm halinde Avrupa'nın kamuoyuna duyurulur. Bugüne dek gündemden hiç düşmeyen bu "birlik" düşünceleri, Avrupa'nın toplumsal, siyasal, kültürel ve iktisadi yaşamını büyük ölçüde etkilemiştir. Bunun da ötesinde, "birlik düşünceleri" Avrupa'nın etkisi altında bulunan diğer bağımlı ve yarı bağımlı ülkeler üzerinde siyasal bir baskı unsuru olarak varlığını sürdürmüştür. Avrupa Birliği (AB) düşüncesinin değişik dönemlerde ortaya atılmasındaki en önemli gerekçe ise, o dönemlerde yaşanan siyasal ve ekonomik krizler olmuştur. Yaşanılan krizleri aşma ve Avrupa'yı bütünleştirebilme çabaları doğrultusunda, devlet yöneticileri, her defasında değişik siyasal taleplerle Avrupa'nın gündeminde kalmak, politik ve hükümetler düzeyinde geniş desteği alabilmek için, saray sofralarından söyleşilerini hiç bırakmamışlardır. Yüzyıllardan beri söylenen ve yazılıp çizilen Avrupa Birliği düşüncesi İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra gerçekleştirilen bazı birlik-anlaşmaların sonucu ancak belli sumut adımlara dönüştürülmüştür.

Avrupa Birliği doğrultusunda somut adımları oluşturan bu anlaşmalar şöyledir:

- 1948 OEEES (Avrupa Ekonomik İşbirliği Örgütü)
- 1951-1952 EGKS (Avrupa Kömür ve Metal Birliği)
- 25 Mart 1957 Roma Anlaşması. Bu anlaşma Avrupa Birliği'nin geleceğe yönelik "çok yönlü" işbirliğini içeriyordu.
- Ocak 1958 Avrupa Ekonomik İşbirliği (AEI) Anlaşması
- 1 Haziran 1958 Avrupa Atom Enerjisi Birliği Anlaşması.

Yukarıda belirtilen anlaşmaların yanı sıra, hükümetler ve yerel yönetimler düzeyinde yapılan daha birçok ikili anlaşmalar ve işbirliğine yönelik yasalar mevcuttur. AB'nin birlik oluşumu ve bu birliği karakterize eden konuda, dört önemli anlaşma metni temel alınır. Bunlar 1992'den sonra üye ülkeler arasındaki;

AVRUPA BİRLİĞİ ÜZERİNE

- a) Sermaye transferinin serbestliği;
- b) Eşya taşıma serbestliği;
- c) Çalışma serbestliği;
- d) Bireylerin serbest dolaşım hakkıdır.

Avrupa Birliği'nin '90'lı yılları sonlarına doğru oluşturan ülkelere şunlardır:

Almanya, Avusturya, Belçika, Danimarka, İsveç, İtalya, İngiltere, İspanya, İrlanda, Fransa, Finlandiya, Hollanda, Portekiz, Lüksemburg ve Yunanistan. AB'nin "birliğe" ilişkin istem ve amaçları özellikle şu konularda birleşmektedir:

- a) Güçlü ve rekabet edebilen bir Avrupa;
- b) Gerçek ve büyük bir Avrupa;
- c) Teknolojik alanda güçlü rekabet imkanlarına sahip büyük Avrupa.

15'lerin AB için yukarıda sözü edilen biçimde birlik gerekçelerini dile getimeleri anlaşılır olsa gerek. Çünkü, dünya ihracatının %62,2'si 15'lerin kontrolünde tutulmaktadır. AB ülkeleri kendi aralarında oluşturdukları birlik sonucu, Avrupa'da tek pazar yaratıp gümrükleri kaldırırsa, geri bırakılmış ülkelere karşı da yüksek gümrük tarifesi politikası uygulama yoluyla yeni-sömürge ekonomik modelindeki ülkeleri Avrupa'nın gelişimi dışında tutmayı amaçlamıştır. Bugüne dek yaşanan Avrupa'nın siyasal ve iktisadi gelişiminde bu gözlenmektedir. AB'nin sahip olduğu tek yönlü politik zihniyetin sonucu olarak 15'lerin dünya ticaretindeki payı %20'lere ulaşmıştır. Bu pay Amerika için %17, Japonya içinse %10'dur.

Dünya ticaretinin bu ülkelerin denetiminde olması ve onlar tarafından belirlenmesi, sonuçta yoksul ülkeler için dışı çok geri kalmışlık ve daha çok dışı bağımlılığı getirmektedir. Bu gelişmelere paralel olarak, bağımlı ülkelerde iç ve dış borçlanmanın sürekli kılınması, tarihsel olarak ülke halklarının nezdinde kaçınılmaz bir olgu gibi meşrulaştırılmıştır. Avrupa Avrupalıların düşünceinden kaynaklanan iç ve dış politik tutumlar, kendi dışındaki özellikle yoksul bağımlı ülkeler) ülkeleri zorlu bir çıkmaza sokmuştur. Bu ülkeler Avrupa'nın egemen olduğu (IMF, Dünya Bankası, GATT, Avrupa Parlamentosu, Avrupa Konseyi vb.)

kutunı ve kuruluşlarca ilhak edilmiştir. Artık bundan böyle AB'nin denetiminde bulunan örgütler bugün Avrupa ve Avrupa'ya dahil olmayan ülkeler arasındaki sınırın "temel taşları" durumundadırlar. Ekonomik ve siyasal olarak dışı bağımlı ülke içi toplumsal istikrarlılıklarla çembelleşen yoksul ülkeler, AB'nin kendilerine karşı uygulamaya koyduğu yüksek gümrük duvarları "korunacılık" ve çifte standartlı politik uygulamalarla, Avrupa'nın "arka bahçesi" durumuna getirilmişlerdir.

Söz konusu yoksul ülkelerin 1978'deki dış borçları 358 milyar dolar iken, bu rakam 1990'da 1 trilyon 300 milyar dolara varmıştır. Sonuçta geri bırakılmış ülkeler bir bağımlılık ağından "bir diğer bağımlılık ağına" yakalanmaktadır. "Avrupa Birliği" meselesinde temel hedef, AB'ye dahil olan 360 milyon tüketicinin Avrupa tekelince değerlendirilmesidir. Sonuç olarak denilebilir ki: Avrupa Birliği anlayışında demokrasinin işletilmesi, "insan değeri" denilen olgunun ikinci plana itilmesidir. Yani bu anlayışta, Avrupa tekelinin egemen olduğu Avrupa Birliği'nde, 360 milyon insanın tüketim makinesinin dönen çarkları olarak algılandığı bir Avrupa Birliği "globalleşmesi" yatmaktadır. Avrupa Birliği Bakanlar Konseyi, üzerinde anlaşmaya vardığı bir kararla, Türkiye'nin 1 Ocak 1996'dan itibaren Avrupa "gümrük birliğine" dahil olmasını "şartlı" olarak kabul etti. Ama aynı yıl yayınlanan "Uluslararası Af Örgütü'nün en son raporunda yer alan Türkiye bölümünde, Türkiye'de halen insan hak ve özgürlüklerinin ihlal edildiği konusuna da açıkça yer verildi. Ve böylece Türkiye'nin Avrupa'nın ancak neresinde olabileceği görüşünde dile getirildi.

Bilindiği gibi Avrupa Birliği üyesi 15 ülkenin hükümet ve devlet başkanları 12 Aralık 1997 tarihinde Lüksemburg'da Avrupa'nın 2000'li yıllardaki siyasal oluşumunu ve de yeni haritasının belirlenmek için buluşular.

Söz konusu buluşmanın en önemli yanı, "birliğe" tam aday olabilecek 5 ülkeyi belirlemek ve aday adayı olabilecek 6 ülke

ile de gelecekteki yeni ilişkilerin çerçevesini belirlemektir. Zirvede ortaya çıkan bu tabloda (yani 5+6=11) yeni gelecek üyeler netleşirken, yeni bir 11+1 Türkiye'si (sekindeki) oluşum ise tümenden AB dışında tutuldu. Hatırlanacağı gibi, zirve öncesi Türk yetkililerinin birliğe ilişkin mesajları oldukça ilginç idi:

"Türkiye Avrupa'nın bir parçasıdır", "Türkiye Avrupalıdır", "İkinci sınıf muamele yerimiz değildir" vs. gibi yakınmalarda. Tüm bunlar, Lüksemburg'da yapılacak olan zirve öncesi dile getirilmek istenilen anlamsız ibareler idi.

Oysa, 1 Ocak 1996 yılında Türkiye Avrupa Gümrük Birliği'ne alınırken, o dönemlerde Türkiye'ye insan hakları ihlali konusunda yapılan tüm uyarı ve eleştirilerle aynısı, 12 Aralık zirvesinde de Türkiye adresine beyan edilir ve Türkiye'nin Avrupa'da olması gereken yere ve statüsüne de işaret edilir. Sanırım gerçekçi bir yaklaşımla Türkiye ve Avrupa ülkelerinin toplumsal, siyasal ve de iktisadi manzarasına bakıldığında, şu tabloyu gözard etmek mümkün değildir. Türkiye'de yıllık enflasyon %100'ün üstünde iken, Avrupa'da bu oran %2,7 civarındadır. Resmi rakamlara göre, bütçe açığının ulusal gelire oranı %12 iken, bu oran AB'de %4,4'dur. Türkiye'de faiz oranları %135, AB'de ise %7,6. Avrupa Birliği ülkelerinde kişi başına düşen gelir miktarı 20 bin dolar, Türkiye'de bu rakam 3 bin doların altında. Yine son verilere göre, Türkiye'de nüfusun %22'si ulusal gelirin %55'ini alırken, %80 civarındaki halk ulusal gelirin %45'ini paylaşıyor. Ülkemizde yaşayanların en yoksul %20'lik bölümü ulusal gelirin %3,5 olan dilimiyle aldatılıyor...

Avrupa'dan dışlanan ve teşhir edilen ülke halkları değildir. Bu ülkeyi sömüren ve yaşayanları insanlık dışı yaptırımlarla denetimlerinde tutmaya çalışan rejim sahipleridir, yani Türk devletidir. Manisa'da 21 Eylül 1996 tarihinde çocuk yaşta denilebilecek liselileri tutuklayıp işkence eden; bu çocukların okul bahçesinde özgürce konuşup oynamalarına tahammül edemeyen bir rejimin, ülkesinde Avrupa standartlarında bir demokrasiyi uygulamayı beklemek gerçekçi olur mu? ●

A. Can ATAŞ

Parti şehitlerimizi daha fazla

TKP(ML); I. Merkezi Konferansı'nda, Ocak ayının son haftası "Parti Şehitlerini Anma Haftası" olarak kabul edildi. O tarihten itibaren bu karar, çeşitli etkinlik ve eylemlerle, daha bir bilinçle, cesaretle, parti şehitlerimize bağlılığın gereği olarak, ideolojimizin, parti programımızın örgütsel ve yapımızın emrettiği şekilde uygulanmaya çalışıldı. Önümüzdeki günlerde yeni bir Parti Şehitlerini Anma Haftası'nı daha karşılamaya hazırlanıyoruz.

Partimiz; Mustafa Suphi TKP'sinin devamcısı olarak 1972 Nisan'ında kurulmuştur. Ve o andan itibaren, sınıf düşmanlarımızın öncelikli hedefleri arasında yer almıştır. Düşman nezdinde öncelikli hedef olması, Parti ideolojisinin, programının, örgütsel yapısı ve mücadele yöntemlerinin ülke gerçekliğine uygunluğundan ve hakim sınıfların iktidarını yıkıp demokratik halk devrimini gerçekleştirmeye, ardından da sosyalizm ve komünizme ulaşmadaki kararlılığı ve ısrarlılığından dolayıdır ki, sınıf düşmanlarımız partiyi "ihtilalci komünizmin ülke temsilcisi" olarak öncelikli yönelim-

Mustafa SUPHI

lesine devam ediyor Parti.

Bundan sonra da yeri gelecek onar onar olmaktan çıkıp yüzer yüzer, biner biner şehitler vereceğiz. Bu bir zorunluluk. Savaşın yasası. Çeşitli millet ve milliyetlere mensup emekçi halklarımıza düşman, halkın kanı, canı ve emeği ile beslenen iktidardaki komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağalarının hakimiyet aracı feodal-faşist devleti yıkmak için başka yol yoktur.

Durumu böyle ortaya koyarken, ölümü kutsamak niyetinde değiliz. Anlatmaya çalıştığımız, proletarya, ezilen ulus ve emekçi halkların kurtuluşu için bundan önce kanımızın akmasını nasıl esirgemediysek, bundan sonra da esirgemeceğimizeyiz.

Feodal-faşist diktatörlükle yönetilen bir ülkede sınıf mücadelesi yürütüyoruz. Kitlelerin en sıradan ekonomik ve demokratik hak arayışına dahi tahammülü olmayan, bunları karşı-devrimci şiddetle, zorla bastırma yoluna başvuran, tepeden tırnağa halk düşmanı şiddete göre örgütlenen, varlığını devam ettirmesini bu şiddete borçlu sınıf düşmanlarımız var karşımızda.

Haksız savaş aygıtının şiddete dayalı örgütlenmesini aşağıdan yukarı parça parça imha etmek için, proletarya ve ezilen emekçi halkın zorunu örgütlemek; karşı-devrimci zora devrimci zorla karşılık vermek, kaçınılmazdır.

Partimiz, mücadele tarihi boyunca, proletarya ve emekçi halkın örgütlü öncü gücü olarak, karşı-devrimci zoru altetmek için devrimci zoru örgütlemiş ve gücü oranında hayata geçirmiştir. Devrimci sınıflarla karşı-devrimci sınıf-

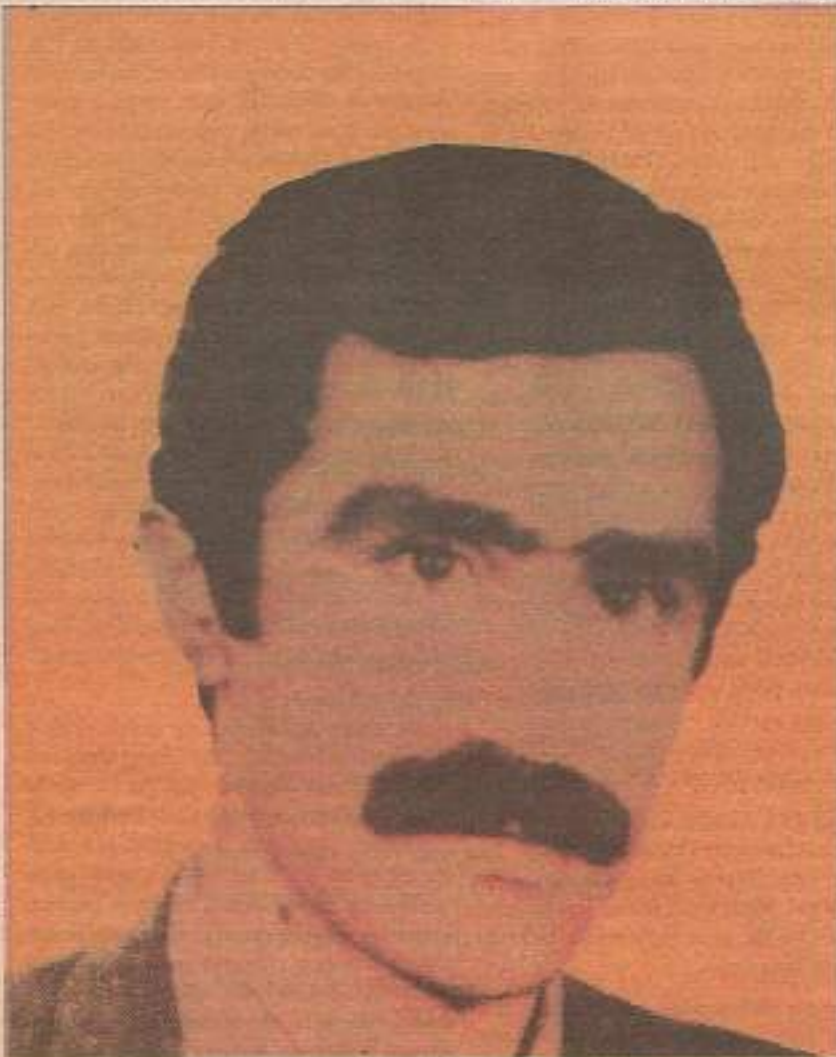
cek hedefi olarak belirlemiştir.

TKP(ML), tarih sahnesine çıktığı günden itibaren şehitler vermeye başladı. Parti kurucusu, ordumuz TIKKO'nun başkomutanı İbrahim Kaypakkaya'da dahil değerli önder kadro, üye ve savaşçılarımız dağbaşlarında, işkencehanelerde, ev kuşatmalarında, sokakta, kentte, sınıf mücadelesinin engin denizinde şehit düştüler.

Şehitler partinin gelişim harcı, yapı taşları oldular. Mücadele içerisinde parti geçici yenilgiler aldı, yaralandı, ancak yaralarını sararak yoluna devam etti. Mücadele tarihi ilerledikçe, düşmanla çatışma keskinleşti. Şehit düşen birler, onlar oldu; onlar yüzler oldu. Birer birer, ikiye ikiye olmaktan çıktı, sekizler, dokuzlar, onlar, onüçler bir çatışma esnasında şehit verilmeğe başladı. Ve '72'den günümüze beşyüze varan şehidiyle, onların yarattığı değer ve gelenekler, cisimleştirdikleri ilkeler ile mücade-

İbra

Süleyman ÇİHAN

partileşerek selamlayalım!

ların birbirini altetmek için başvurdukları savaş yöntemleri, aralarındaki uzlaşmaz çelişkinin çözüm yöntemidir. Bu çatışmalı ortam, çelişkilerin niteliğinden ötürü, kanlı ve zorlu olacaktır kuşkusuz. Bundandır ki şehitler vermek, bedel ödemek kaçınılmazdır. Daha bugünden yüzlerce şehit vermemiz bundandır. Bugün gerilla birlikleri ile beyaz ordu güçlerine karşı savaşan TKKKO (Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu) mücadele ilerledikçe, düzenli orduya dönüşecek ve beyaz orduya düzenli ordu birlikleri ile karşılık verecektir. İki sınıfın, örgütlü zor güçlerinin savaş seviyesi olarak daha üst boyutta karşı karşıya gelmesi ise daha çok şehitlerimizin olacağını açıkça ortaya çıkarmaktadır.

Uzun süreli halk savaşının daha ilk aşamasında yız. Devrim yapmak istiyorsak, bedel ödemek zorunluluktur. Devrim, bir alt-üst

oluştur. İktidarda olmayan sınıfların, geniş halk yığınlarının iktidardaki sınıfları devirmek için başvurdukları başkaldırı ve isyan hareketidir. Sistem içerisinde yanyana kardeşçe yaşama koşulları yoktur. Toplum, yönetenler ve yönetilenler, ezenler ve ezilenler olarak iki kampa ayrılmıştır. Yönetilenler her türlü aşağılık uygulamalara maruz kalmışlarken, yönetenler gününü gün ederek dünya nimetlerinden faydalanmaktadır. Feodal-faşist sistem bütün eşitsizliklerin kaynağıdır. Ve bu sistem yıkılmadıkça, ortadan kalmadıkça, zulüm ve sömürde son bulmayacaktır.

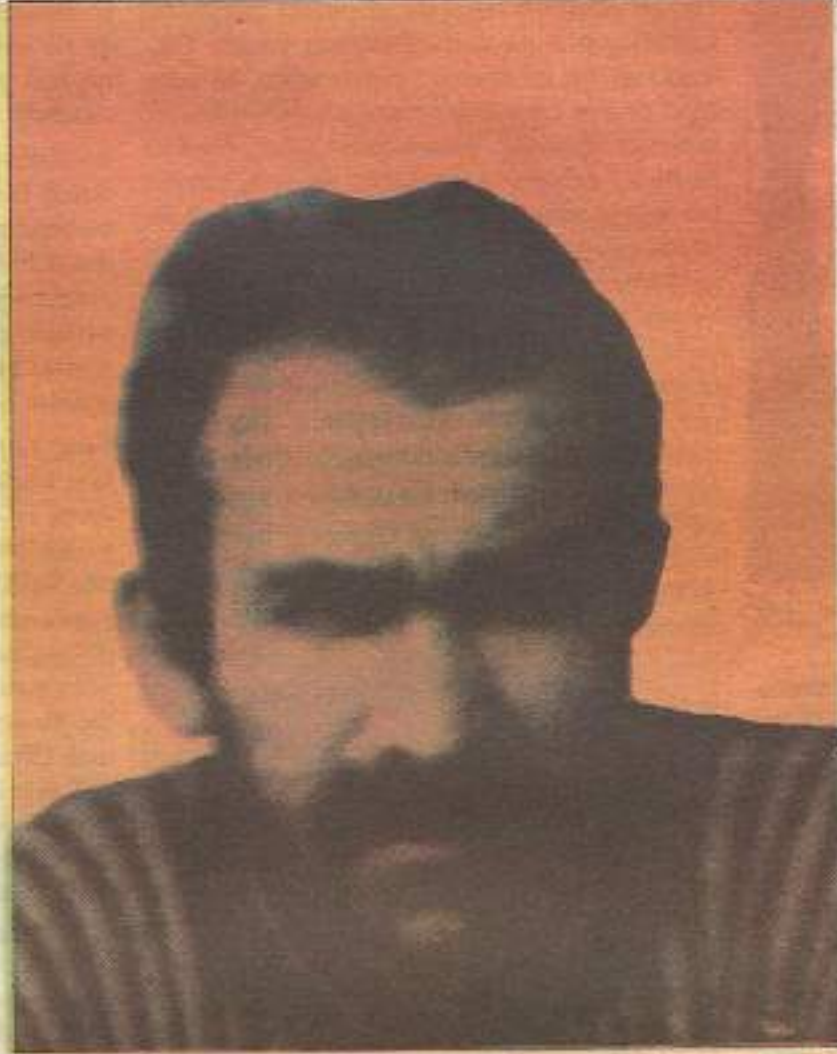
Partimiz; mücadele içerisinde olumluluklar-olumsuzluklar, ihanetler-kahramanlıklar; Parti içi ideolojik mücadelede tikanlıklar, darlıklar; savaşta kaçınılıklar, hizipler, düşmanın bilinçli olarak örgütlediği ajan şebekeleri görmüş; tasfiyecilerle karşı karşıya kalmış, yönünden, yolun-

dan sapıtılmaya, teslim alınmaya çalışılmış; ancak gerek düşmana karşı mücadelesinde ofsun, gerekse parti içindeki anti MLM likirlere karşı olsun tavizsiz şekilde yoluna devam etmiştir. Elbetteki, dış ve iç düşmanın yaratmış olduğu tahribatlar küçümsenmeyecek yaralar açmıştır Parti de. Bir çok önder kadronun fiziki olarak aramızdan ayrılmasına, Partinin önderliksiz kalmasına yol açmış; örgütsel yapının darbelenmesi, Partinin önüne koyduğu görevleri gerçekleştirmesi, hedeflerine ulaşması noktasında geri kalmasına ve olması gereken yere ulaşamamasına sebep olmuştur. Parti; '96'da yapmış olduğu KHK ile düşmanın Parti içerisinde örgütlediği ajan şebekesini açığa çıkartarak, Kardelen Harekatı kapsamında gerçekleştirdiği askeri-politik operasyon-

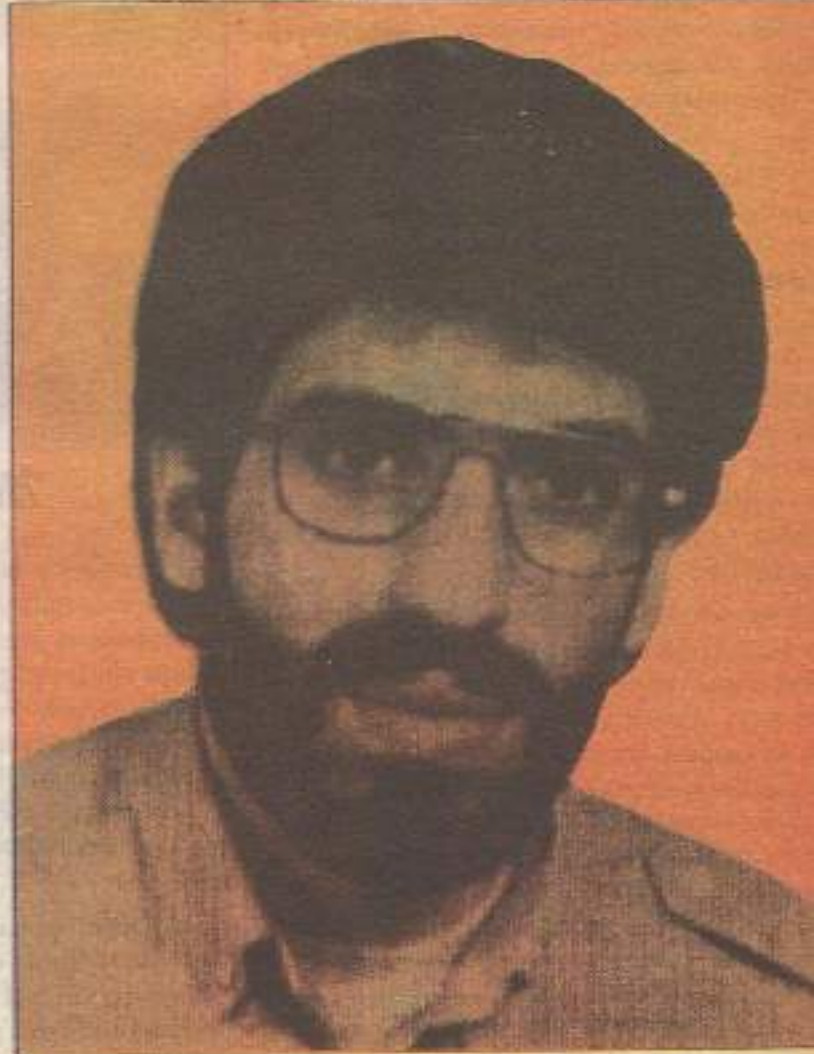
la düşmanın bu örgütlenmesini dağıtmıştır.

Elbetteki sorun yalnızca düşman örgütlenmesinin fiziki olarak bertaraf edilmesiyle sınırlı değildir. TKP(ML); düşmanın Parti içerisinde hangi zemin çizgi üzerinde yükseldiğini, başvurduğu taktikleri, çalışma tarzını ve beslediği noktaları da açığa çıkarıp önemi bir tecrübe elde etmiştir. Şimdi göre Partinin mücadele tarihi boyunca edinmiş olduğu deneyler ışığında "ideolojik arınma ve örgütsel insanın sağlamlaştırılması" şiarı ile bilgi, deney ve birikimin pratiğe dönük olarak her bakımdan ete kemiğe burundurulmasıdır. Şehitlere bağlılığımızın en temel nokta bu göreve cevap vermekte yatmaktadır.

Şehitlerimiz; özlemini duydukları hedeflere ulaşmak için; mücadeleyi geliştirmek, partiyi sağlamlaştırmak, gerillayı yaygınlaştırmak, savaş adımlarını Dersim'den Amed'e, Orta Karadeniz'den Doğu Karadeniz'e oradan da T. roslara taşımayı, yükseltmeyi gerçekleştirmek amacıyla Dersim'de, Artvin'de, Amed'de, Tokat'ta, Sivas'ta, Ordu'da, Bingöl'de, Elazığ'da, Malatya'da, İstanbul, Mersin ve diğer kentlerde,

Kazım ÇELİK

Cüneyt KAHRAMAN

KANPAKKAYA

Meral YAKAR

kenin dört bir yanında faaliyet içerisinde ölümsüzleştiler.

Dersim'de şehit düşen yüzlerce yoldaşımızı anmak, onlara layık olmak; Dersim'deki savaşı ve direnişi, halka yönelik zulümle, ambargoyla, sürgünle, işkenceyle, yüzbinlerce faşist ordu askerinin kuşatması ile kırmaya çalışan düşmana güçlü darbeler vurarak, Dersim'i sağlamlaştırarak ve Dersimleri çoğaltarak mümkündür.

Baba Erdoğan'ı, İsmail Bulut'u, Tuncay Çarıkçıoğlu'nu, Cebo'yu, Erhan'ı ve daha nice Karadeniz şehidini anmak, feda ruhlarını ve cüretlerini yüklenerek, Karadeniz'de gerilla savaşını sürükleyip yükselterek ve kızıl siyasi iktidara yürüyerek olur.

Seyfi Batar'ların bayrağını onurla taşıyabilmek, Diçle'deki çatışma esnasında gösterdikleri destansı direnişlerini büyütüp, çoğaltarak, Amed'e kök salıp umudu gerçekleştirerek olur.

Şehitlerimizin asla yere düşürmedikleri ve hep daha yükseklerle taşıdıkları kızıl bayrağı, kanlarını akıttıkları alanlara, kırlarda tepelere, şehirlerde kalelere, her yere dikmek yeminimizi gerçekleştirmek, bu uğurda yılmadan savaşmak, onları anmanın en iyi yoludur. Bunun için ise ideolojik olarak arınmak, örgütü savaş içerisinde sağlamlaştırmak zorunluluktur.

Kısacası, şehitlerimizi onurumuz belleyip onuru muza sahip çıkmanın tek gerçek yolu; ideolojik olarak arınıp onlara pratiğimizle ulaşmaktan. Partiyle emin adımlarla zafere yürümekten, bunun için de partiyle daha da fazla bütünleşerek parti-nin sağlamlaşmasına ve görevlerini hakkıyla yerine getirmesine hizmet etmekten geçer. Tarihimize, değerlerimize, ilkelerimize sahip çıkmak; onların yapıcısı olan ve tarihin çarkını döndüren kahraman şehitlerimizin mirasını yüklenmenin; onları yaşatmanın, varetmenin, çoğaltmanın diğer adıdır. Onlar; sözlerle ve pratikten kopuk sloganlarla "anılıp" ilahlaştırılacak putlar değildirler. Kanlarıyla ve canlarıyla Partiyi varetmiş, önümüzdeki can-

lı Partili modeller, mutlaka ulaşacağımız, hatta kendilerini aşmamızı isteyen örnek komünist devrimci kişiliklerdir. Tüm bu görevleri yerine getirmeyi, ancak Parti kişiliğini özümseyerek, partilileşerek, Parti ile bütünleşerek, ideolojik olarak yetkinleşip siyasi olarak gelişerek, örgütsel işlerlik ve görevlere Maoist bilinçle sarılarak başarabiliriz.

Türkiye devrimci hareketi, düşmanla çatışmanın keskinleştiği kimi tarihi dönemler yaşadı. Düşmanla girilen bu önemli çatışma anları, bir hareketin devrim karşısında ideolojik kararlılığının anlaşılması açısından önemli tarihi anlar olmuştur. Devrimci dalganın imlendiği, dış ve iç koşulların devrim lehine olduğu, düşmanın taktiksel anlamda çelişkilerinin doruğa çıktığı, devrimci hareket karşısında gerilemeler içerisine girdiği dönemler gibi devrimci mücadelenin kolay yürütüldüğü ve revaçta olduğu dönemler, gerçek ile gerçek olmayanın ayırtılması anlamında oldukça zor dönemlerdir. Bu tür dönemlerde politik anlamda bir hareketi doğru değerlendirmek, özellikle kitleler nezdinde çoğu kez çok kolay olmaz. Çünkü küçük-burjuva kolay dönemlerde atıldır. Oportünist, revizyonist, reformist hemen hemen bütün anti MLM akım ve anlayışlar, Marksist kılıflarla kitleler karşısında boy göstermişler hatta "sol" ve

bunalımı aşmayı amaçlamışlardır.

Cunta; askeri olarak devrimci hareketleri tasfiye etmeyi ve imhayı hedeflerken, halkı zorla bastırıp sindirmenin akabinde ideolojik olarak da devrimci hareketin beslendiği ortamı, yani kitlelerde varlık bulmuş olan politikleşme ve devrimcileşme bilincini, karşı-devrimci ideolojik bombardımanla yokedilmeye, yoğun yabancılaşma ve bireycileşme ile silmeye çalışmıştır. Kısacası, hakim sınıflar geniş halk yığınlarını da teslim almaya çaba sarfetmişlerdir.

Böylesine zorlu bir süreçte düşmana karşı direniş; büyük bedeller pahasına olsa da hatta devrimci bir örgütün toparlanması ve ayakta durması açısından dahi önemli yaralar açsa da; kitleler nezdinde yaratacağı etki, umudu büyütme, şehitlerimize bağlılık, devrim, sosyalizm ve komünizm noktasındaki ideolojik kararlılık itibarıyla büyük önem arzeder.

Parti; 12 Eylül AFC'sinin tüm saldırılarına, II. Merkezi Konferansını ülke toprakları içerisinde toplayarak ve cuntaya karşı savaşı büyütme, süreci tersine çevirmek için önemli kararlar alarak ve gerilla birliklerinin artırılmasını hedefleyerek ilk cevabını verdi. Bu ideolojik sağlamlık halka güven, davaya bağlılık, şehitlerimizin bayrağını yeni şehitler pahasına yere düşürmemenin en iyi kanıtıdır. Bu süreçte TKP(ML), 2. Genel Sekreteri **Süleyman Cihan'** şehit verdi. Önder yoldaşın yanı sıra dağlarda başta MK üyeleri olmak üzere, onlarca üye ve savaşçısını ve ülkenin hemen her tarafında daha pek çok militanını ölümsüzlüğe uğurladı. Parti yılmadı, direndi, savaşı sürdürdü. 1983'te geçici yenilgi alan Parti, gene savaşa devam şiarıyla, halkı terketmedi. Yenilginin yaralarını sarmak için ülke içerisinde III. Konferansını toplama aşamasında da yedi delege yoldaşı ve sonrasında 3. Genel Sekreteri **Kazım Çelik** yoldaşı şehit verdi TKP(ML).

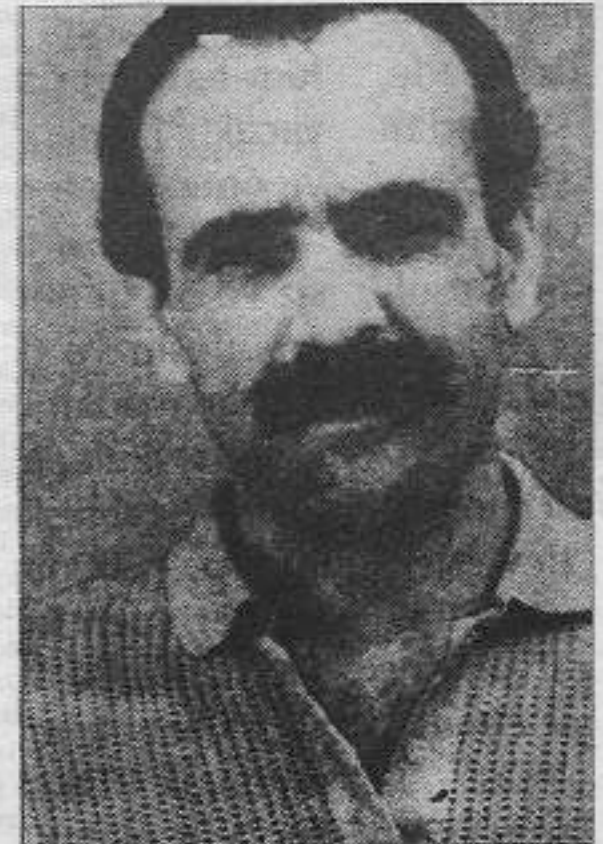
Süreç zor ve sancılı geçti, ancak direniş, cüret, fedakarlık, şehitlerimize bağlılığımızın, ideolojik-politik sağlam duruşumuzun ve teslim alınmayışımızın onurunu yazdı yeni yeni şehit düşenlerimiz

Manuel DEMİR

maceracı çıkışlar bile yaparak ne kadar devrimci olduklarını sergilemişlerdir. Buna karşılık düşmanın saldırılarını azgınlattığı, taktik anlamda üstünlüğü ele geçirdiği zor dönemler; davaya bağlılık, halka güven, ideolojik sağlamlık, çizgide ısrar, bir hareketin tutarlılığı/tutarsızlığı noktasında iyi sınanma anlarıdır. Bunlar; devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelesinde bir hareketin kitleler nezdinde ciddiyetinin anlaşılması için önemli tarihi anlardır.

Türkiye devrimci hareketi açısından 12 Eylül AFC yılları da, yukarıda ortaya koyduğumuz bağlamda önemli bir tarihsel süreçtir. Bu dönemde, çoğu devrimci hareketin gerilediği ve yenilgi aldığı bir gerçektir. Hakim sınıflar AFC ile ekonomik, siyasi, ideolojik, askeri hedeflerine ulaşmayı, yaşadıkları

Baba ERDOĞAN

tarihin sayfalarına. Dost da, düşman da böylesine zorlu bir sürecin ertesinde yaptıklarımızı ve yapabileceğimizi gördü, tanıklık etti.

Doksanlı yıllar, "sosyalizm öldü", "komünizm çöktü" söylemleriyle ideolojik saldırılarını arttı, emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni" politikalarının sonucu "sosyal adalet", "sosyal refah", "kardeşlik, demokrasi, insan hakları" gibi vaatlerin üst düzeyde kullanıldığı bir dönem oldu. 12 Eylül AFC yıllarında ülkemiz devrimci hareketinin aldığı yenilgi, emperyalizmin bu ideolojik saldırı kampanyalarıyla birleşince; devrim cephesinde de "neo-liberalizm" rüzgarları yankısını buldu. Reformizm, tasfiyecilik, sağ oportünist eğilimler, silahlı mücadele karşıtlığı gelişti.

Parti; emperyalizm patentli tüm ideolojik saldırıları da kentte Kandira baskını ve kırdı da Baba Erdoğan yoldaşın formüle ettiği "Bir Dersim yetmez, hedef bir Dersim olmalı" şiarı ile yanıtlayarak, gerilla savaşını Tokat'tan Artvin'e, Dersim'den Amed'e kadar yaygınlaştırmaya kararı aldı. Bu kararın uygulanma sürecinde Baba Erdoğan, Aydın ve Hasan Toy yoldaşları şehit verdi. Ancak şehitlerimizin kanları filizlendi, boy verdi ve o süreçte atılan o zorlu adımlar, bugün önemli gerilla alanlarına dönüşmüş ve düşmanın korkularını büyütürken, devrim cephesine umut olmuştur.

1996 yılında yapılan Kongre Hazırlık Konferansı sürecinde özgün ve keskin bir çatışmaya tanık oluyordu Parti tarihimiz. Kardelen Harekatı, Parti açısından bir manifesto, düşmanla her cephede hesaplaşma çağrısıdır. Düşmanın en sinsi, en can alıcı örgütlenmesi darbelenmiş, teslim alınıp karşıdevrimin odağı haline dönüştürülmek istenen Partimiz, 4. Genel Sekreterimiz Cüneyt Kahraman yoldaşın önderliğinde "görev her alanda düşmanın ezilmesidir" ve "dün bizimdi, gün bizimdir, zafer de bizim olacak" şiarlarıyla düşmanın heveslerini kursağında bırakmıştır. Yine bu süreçte esir kampalarında ölüm Orucu Direnişi'nde ölümsüzleşen yoldaşlarımız aynı şiarın özgün yansımaları, kararlılığın ve ideolojik sağlamlığın, meydan okuyuşun

sembolleri olmuşlardır.

Yirmi beş yıl boyunca onurluca taşınan, her zerresi şehit kanıyla kıpkızıl olan şanlı kırmızı bayrağı lekelemeden günümüze kadar getiren, devrim, sosyalizm ve komünizm ilkelerini can bedeli savunan tüm düşmanların hain emellerini boşa çıkaran **TKP(ML)**, düşmanın en kapsamlı saldırısını da böylece boşa çıkararak zafere dönüştürmesini bilmiştir. Bu sürecin mimarlarından biri olan Komünist Önder Cüneyt Kahraman yoldaş, düşmanın yüzelli bin kişilik "Dersim'i bitirme" operasyonunun püskürtülmesi sırasında beyaz ordu güçleriyle girilen bir muharebede şehit düştü. KHK ile başlayan süreç, Cüneyt yoldaş şehit düştükten sonra da devam ettirildi. Ona, onlara yapılacak en büyük saygısızlık ve hatta ihanet, mücadeleyi kesintiye uğratmak, başlatılan süreci yarım bırakmak olacaktı. Düşmanın istemi de buydu, ancak Parti süreci kesintiye uğratmadan ileri taşımalarını bildi.

Parti olarak yirmi beş yıllık mücadele tarihimiz boyunca, taşıdığımız kırmızı bayrağa leke sürmeden, ilkelerimizden taviz vermeden, düşmanın en azgın saldırı dönemlerinde dahil mücadeleyi kesintiye uğratmadan, tasfiyeciliğe boyun eğmeden, halktan kopmadan, halka karşı olsun, devrim cephesinde

Kazım EKİCİ

şehitlerimize, proletarya ve ezilen emekçi halklarımıza verdiğimiz komünist sözdür.

Bu bilinçle görevlerimizi yerine getirmek; sınıf düşmanlarımızın dönemsel politikalarını, yöntemlerini, örgütlenme şekillerini, kısacası politik, ekonomik, askeri, ideolojik iç-dış ilişkilerini doğru değerlendirmekle, stratejimize uygun taktik politikalar geliştirip, uygulamakla mümkündür.

Feodal-faşist diktatörlük, tüm mekanizmalarını zor aygıtlarını, ideolojik, psikolojik savaş araçlarını, kitle iletişim kurumlarını, eğitimi, dini, üniversiteler vb. kurumlarının hepsini iç savaş gerçekliği temelinde MGK ekseninde merkezileştirerek "yeniden yapılandırma" denilen bir süreci yaşıyor. "Yeniden yapılandırma", haksız savaş aygıtının birleştiği "yeni konsept"e uydurulmak isteniyor. Düşmanın belirlediği "iç düşman" kapsamında öncelikli olarak PKK hedeflenirken, "radikal sol" kapsamında silahlı mücadele veren örgütler ve öncelikli olarak TKP(ML) vardır. Gerilla savaşını "majörleştirme" ve "etkisizleştirme"yi hedefleyen haksız savaş konsepti, yürürlüğe girmiş durumdadır.

Partinin ideolojik arınma ve örgütsel yapısını sağlamlaştırma, Parti içi eğitime ağırlık verme, her düzeyde kadrolaşma, kaybetme değil kazanma, "majörleştirme" değil orduyu büyütme, "etkisizleştirme" değil savaşı yükselterek etkili vurular yapma, eylem-irade birliğini sağlamlaştırma, illegal faaliyeti güçlendirme perspektifine uygun davranma; şehitlerimize sahip çıkmanın, onları anmanın yaşatmanın ve bağlılığın gereğidir.

Parti ile bütünleşmek, iktidar bilinci ile hareket etmek, bugüne kadar onurluca taşıdığımız kırmızı bayrağı dalgalandırmak, proletarya, ezilen ulus ve emekçi halklara, şehitlerimize verdiğimiz devrim sözüne bağlı kalmak için partilileşme şiarıyla ilerleye doğru yürüyüşümüze hız verelim.

Cüret edelim, savaşalım, kazanalım ●

Cemal Çalkın
TKP(ML) Esir Savaşçısı Ankara

Barbara Anna KISTLER

yer alan tüm dost güçlere karşı olsun ciddi olumsuzluklara düşmeden, dördü Parti Genel Sekreteri olmak üzere onlarca kadro, üye, yüzlerce savaşçıyı devrim, sosyalizm ve komünizm uğruna şehit vererek, nice bedeller ödeyerek geldik bu güne.

Olmanız gereken yerde olmadığımız açıktır. Uzun sayılacak mücadele tarihimize rağmen daha yolun başında olduğumuzu çekinmeden söyleyebiliriz. Durum böyle olmasına rağmen, büyük bir deneyim, birikim ile savaşçı geleneğe sahibiz. Girmiş olduğumuz olumlu sürecin hakkını vererek, görevlerimizi layıkıyla yerine getirirsek, kısa sürede ciddi atılımlar gerçekleştireceğimize inanıyoruz. Bu inancı pratiğe dökecek, gerçekleştireceğiz. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Bu,

Tuncay ÇARTKÇIOĞLU

Bir çatışma, bir "bildiri" ve bir "eleştiri" vesilesiyle; dağlar; sığınılacak liman değil savaş meydanıdır!

Bu belge sahiplerini yanıtlamamızın üç başlıca nedeni var: Bunlardan birincisi; dost komutanlığın kayıplardaki esas nedenin kendi hataları olduğunu bilince çıkarmalarını sağlamaktır. İkincisi; kullandıkları dilin ve eleştirinin dostlukla yakından, uzaktan ilişkisinin olmadığını ve provakatif bir tarz sergilediklerini kavratmak ve olası bir provakasyona meydan vermemektir. Üçüncüsü ise; bu mantık ve politika ile savaşı geliştirip büyütemeyecekleri gerçekliğini kavratmaktır. Bir başka deyişle, bu yazıyı kaleme alışımızın ana gerekçesi, her halükarda söz konusu komutanlığın ve siyasal örgütün yanlış yapmasının önüne geçmektir. Çünkü; bir siyasal yapı, özellikle kendisini "Mao-cu" diye lanse eden devrimci politik bir yapının ve onun komutanlığının bir olumsuzluğu ele alırken başvuracağı ilk doğru yöntem, öncelikle kendi hata ve zaaflarına karşı ciddi ve samimi bir şekilde yönelmesiyle ölçülür ancak. Bu bilinçten hareketle diyoruz ki; buraya yazacaklarımızı önce bildiriyi kaleme alan değerli komutanlık (hemde hiçbir duygusal tepkiye girmeden özümseyerek), sonra da Özgür Gelecek yayın kurulu okuyup içselleştirmelidir.

Bu ülkede dağların sosyal kurtuluş mücadelesinde ne denli tayin edici öneme sahip olduğunu her yazımızda, her siyasal konuşmamızda ifade ettik. Dahası 25 yıldır bu coğrafyada yaşayan ezilen halkların Yeni Demokratik Halk İktidarı kavuşmasının ana mücadele yolunun kıldan şehiri kuşatmak olduğunu teorik olarak ortaya koyduk. Ve bunca yıllık devrim mücadelesinin tarihsel tecrübesi bu teorik belirlemenin doğruluğunu çok canlı ve yakıcı bir şekilde kanıtlamıştır da. Bizim burada tartışmak istediğimiz bu teorinin doğruluğu ve yanlışlığı değildir. Kendi açımızdan bu teorik ve politik belirlemenin pratikte ne kadarını yerine getirdiğimizdir. Kendi cephemizden bakacak olursak, bu konuda yeterli adımları atamadığımız ve savaşı istenilen boyutta yükselteemediğimiz ortadadır.

Bunu yeni söylemiyoruz. Bunu yıllardır açık ve dürüst bir şekilde ortaya koyuyoruz. İçinden geçtiğimiz dönemde ise, bu savaşı neden-niçin büyütemediğimiz ardındaki sınıfsal, ideolojik, siyasal, örgütsel, askeri konulardaki hata ve ek-

sikliklerimizi tarihsel ve sosyal kökleriyle birlikte sorgulamaya çalışıyoruz. Bunun ön adımlarını attık ve bunu daha da derinleştirip büyüteceğiz. Bu, proletaryanın önünde (dönem ve yönelim açısından) en önemli ve ivedi görev olarak durmaktadır. Bu, tarihsel olduğu kadar siyasal sorumluluğumuzun öncelikli sorunu olarak gündemimizde bulunmaktadır. Proletarya ve ezilen halklarımıza karşı bu görevimizi bilimsel bir bakış açısıyla yerine getireceğimizden hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Biz doğrulardan şaşmayacağız. Hatalarımızı kim bilimsel bir şekilde ortaya koyarsa, bunları kimden geldiğine bakmadan içselleştireceğiz. İşçi sınıfımız, dünya proletaryası ve ezilen halkları bizden bunu istiyor. Biz onların hizmetarıyız. Çünkü bizler gerçekleri savunmaya ve bunları bulup açığa çıkartmaya her zaman için hazırız. Bu bağlamda, hatalarımıza karşıda hiçbir kaygı ve tereddüte düşmeden amansız davranmaya çalışıyoruz. Bunu sürecimiz gösterecektir.

Bugün Karşı-Devrimci Hücre gibi bir düşman gücün partimiz içerisinde aç-

ığa çıkmasının gerek öncünün tabanını gerekse dost ve devrimci politik yapılarından halkımızın ileri kesimine kadar geniş bir yelpazenin moralini bozduğunun farkındayız. Bu gelişme karşısında öncü kitlesinin daha çok demoralize olduğunun da bilincindeyiz. Bunu gayet normal karşılıyoruz. Kadrolardan, parti üyelerine oradanda taban kitlemize kadar bir çok unsurun bu gelişmeler karşısında karamsarlığa ve umutsuzluğa düşerek mücadeleyi terk edeceklerini ve sağa sola savrulacaklarını önceden görmüştük ve bu tür olumsuz gelişmelere karşıda hazırдық. Dahası bazı dostlarımızın özelliklede Makyavelistlerin "kurt dumanlı havayı sever" misalinde olduğu gibi, gerici bir şekilde salvo atışlarında bulunup fırsatçılığı üst boyuta çıkaracağına önceden görebilmistik. İçten ve dıştan tüm bu olumsuz saldırı ve gelişmeler karşısında her zaman için hazır olduğumuzu dostta, düşmanda gördük. Düşmanlarımızla aynı dilden konuşan "bunlar bitti, çözülüyor, yakında kendilerini bitirecekler" gibi söylem ve belirlemelerde bulunmaya çalışan dostumuz Makyavelistlerin ne yazık ki bu tespitleri tutmadı. Tutması da imkansızdı. Evet, bu yapı içerisinde öncünün bitmesini isteyen ve onun bitirilmesi için yalan, abartı, demagoji ve provakatif dil kullanmayı ve bunun üzerine politika yapmayı seven unsurlar vardır. Bunun farkındayız. Bu tarzlarını daha KDH kamuoyuna yansıtıp henüz sonuçları açıklanmadan kalemiyle zehir kusmaya girişmekle ortaya koyanlar oldu. Arkasından biz, "çok acele ediyor, fırsatçı ve pragmatist davranıyorsunuz" vb. eleştirilerle uyarmamıza karşın pragmatizmin zehir kusan kalemşörleri durmadılar. Duramazlardı. Çünkü bunların "yeniden inşa" dedikleri şey daha fazla pragmatizmi savunma ve uygulama çizgisini emrediyordu. Yalan ve abartıya başvurarak tabanını kandırmaya çalışıyorlardı. Yalan ve abartıyı devrimci bir politika olarak pazarlamaya kalktılar. Bu pragmatist politik yönelimlerinden birinde politik devrimci örgüt ve partilere karşı eleştiri adı altında saldırıya geçmekte. Bu yapılar içerisinde birinci derecede hedef tahtasına oturtukları parti ise partimizdi.

Kendi hatalı bakış açılarını düzeltmek yerine daha da pervasız bir dille saldırıya geçmeyi ihmal etmediler. Bir "Partizan", bir "Özgür Gelecek" adlı dergi ve gazete aracılığı ile yüzlerce sayfayı bulan zehir kusucu yazılar yazdılar, küfür ettiler. Biz bunların çoğuna gülererek geçtik. Biz yanıt vermeyince onlar daha da hırçınlaştılar. Bu noktada dostluk değil düşmanca tavır sergilediler. Adamları yakalandı suçu bizde aradı-

lar. Adamları vuruldu, sorumlusu olarak bizi gösterdiler. Kendi içlerinde grup veya grupçuklar çıktı, sorumlu olarak yine bizi gösterdiler. Kendileri için öylesine utanç verici bir savunma mekanizması geliştirdiler ki, neredeyse eşleriyle yaptıkları kavgaların nedeni olarak bizi gösterecekler. İşte bu tavırlarından biriside, kendi söylemleriyle "ibret" verici bir belge olarak nitelendirilmiş "2 Nolu Gerilla Bölgesi Komutanlığı" imzalı "Kasım '97" tarihli bildiri de sergilenmiş durumdadır.

Az öncede belirttiğimiz gibi, bu zehir kusan kalemşörlere yanıt vermeyi uygun görmüyorduk. Çünkü, bu kalemşörlerin kendi tarzlarını düzeltmeklerini ve en azından şimdilik bu konuda iflah olacaklarını düşünmüyorduk. Bugüne kadar öylede yaptık. Ancak, az önce sözünü ettiğimiz bildiri, bardağı taşıran bir düşüncüyü ve tavrı sergilediği için yanıt vermek zorunda kaldık. Çünkü, söz konusu bildiri öylesine ciddiye alınmayacak bir dil ve belirlemeyle yazılmış değildir. Tamamıyla dostluk sınırlarını aşan, hemde fazlasıyla aşan düşmanca bir üslup ve provakatif bir ortam yaratacak şekilde yazılmıştır. Kin, nefret ve yalan yayan bir reklam aracı niteliğindedir. Bizi katil ilan etmektedir. Hedef tahtasına düşmanı değil bizi koymaktadır. Kendi kayıplarının nedenini bize bağlamaktadır. Diğer noktalarda, yani kendi hatalarının ardındaki gerçekliği kendi hatalı politika ve taktiklerinde aramak yerine bunu dışarıya, hemde "dost" diye değerlendirdiği bir siyasete bağlamaktadır.

Zehir kusan bu bildirideki söylem ve belirlemeleri yanıtlamadan önce, her bir okurumuzun bu ibret verici bildirideki ruhu ve tarzı yakından öğrenmesi için "Özgür Gelecek" adlı gazetenin 110. sayısını okumalarını öneririz.

YALAN VE ABARTICILIK, POLİTİKADA GÜÇSÜZLÜĞÜN KENDİSİDİR

Önce tamamıyla güçsüz, çaresiz ve her haliyle tepkiciliğin ve duygusallığın yön verdiği bildirideki söylem ve belirlemeleri aktaralım ki, bu hezeyanlı komutanlığın marifetlerini herkes okusun yorumsuz bir şekilde.

"Durum böyleyken '94 darbesi sonrası bölgedeki güçlerini ibret verici bir tarzda tasfiye ederek, o süreçten bu yana bölgede bulunmayan, Karadeniz'in esasta ordumuz olmak üzere diğer devrimci güçlerce gündeme oturtulması sonrası, bölgeye sınırlı bir güç aktaran darbeye **güruh**; ideolojik-siyasi gıdasını darbecilikten alan, dağınık, belirsiz, plansız-programsız askeri hareket tarzıyla bizim olduğu kadar diğer devrim-

ci örgütlerin faaliyetlerini de olumsuz etkilemekte, örgütler arası ilişkiler boyutundaki değerlere sığmayan, ordumuz faaliyetlerini **sabote edici, direkt düşmana hizmet eden pratiklere girmekten geri durmamaktadır.** Öyleki bir dizi olumsuz pratiğin yanında, hiç haberleri olmayan yakalanmalarını; operasyonlarını kendilerine aktarıp bizi ilgilendiren yönlerine ilişkin bilgi istemlerimize, köylü politikacılarıyla 'bizim değil', 'haberimiz yok' benzeri cevaplar vererek, uyarıcı olma görevlerini yerine getirmemeleri tavırları bir yana; karşılıklı olarak hemfikir olunan, düşmanın yoğunlaşmasına neden olacak eylem vb. gibi faaliyetlerden uzak durulması gereken alanlar olarak tesbit edilen ve önemli faaliyetlerimizi sürdürdüğümüzü aktardığımız alanlarda **bilinçli askeri pratiklere girerek, faaliyetlerimizi direkt düşmana hedef haline getirerek, neye hizmet edildiğinin, devrimciliklerini sorgulatan pratiklere girebilmekte.**

İşte çarpıcı yanlarıyla ortaya koyduğumuz bu objektiflik kapsamında, düşman güçleri, dışımızdaki dost güçlerin dostluğa sığmayan pratiklerinin yarattığı bu dezavantajlı durumları da değerlendirerek... (abc) * Duygusallığın hakim olduğu, tamamıyla kinli, pervasız bir dille yazılan ve dostluk adına yutturulmaya çalışılan bu "ibret verici" belgeyi her okurumuz iyice okumalıdır. Biz, bildiride dile getirilen söylem ve belirlemelerin yeni değil geçmişte yapıldığını; dolayısıyla mevcut bir politikanın en belirgin ve uç örneğini oluşturduğunu okurun daha bir yakinen öğrenmesi ve bilince çıkarması için yukarıdaki alıntıyı buraya aktardık.

Bu belge sahiplerini yanıtlamamızın üç başlıca nedeni var: Bunlardan **birincisi;** dost komutanlığın kayıplardaki esas nedenin kendi hataları olduğunu bilince çıkarmalarını sağlamaktır. **İkincisi;** kullandıkları dilin ve eleştirinin dostlukla yakından, uzaktan ilişkisinin olmadığını ve provakatif bir tarz sergilediklerini kavratmak ve olası bir provakasyona meydan vermemektir. **Üçüncüsü** ise; bu mantık ve politika ile savaşı geliştirip büyütemeyecekleri gerçekliğini kavratmaktır. Bir başka deyişle, bu yazıyı kaleme alışımızın ana gerekçesi, her halükarda söz konusu komutanlığın ve siyasal örgütün yanlış yapmasının önüne geçmektir. Çünkü; bir siyasal yapı, özellikle kendisini "Maocu" diye lanse eden devrimci politik bir yapının ve onun komutanlığının bir olumsuzluğu ele alırken başvuracağı ilk doğru yöntem, öncelikle kendi hata ve zaafına karşı ciddi ve samimi bir şekilde yönelmesiyle ölçülür ancak. Bu bilinçten hareketle diyoruz ki; buraya yazacaklarımızı önce bildiriyi kaleme alan değerli komutanlık (hemde hiçbir duygusal tepkiye girmeden özümseyerek), sonra da Özgür Gelecek yayın kurulu okuyup içselleştirmelidir.

Bilindiği gibi, daha önceki her iki sayımızda Mehmet Demirdağ şahsında To-

kat şehitlerine ilişkin duygu ve düşüncelerimizi yansıtmıştık. Ayrıca cenaze törenine de yeterli olmasada belli bir taban kitlemizle katılmıştık. Bu konuda mevcut siyasal ilişkiler ağı içerisinde devrimci görev ve sorumluluğumuzu yerine getirdiğimizi de her dürüst devrimci ve ilerici kamuoyu bilmektedir. Dolayısıyla bu konuyu geçiyoruz. Ancak yeri gelmişken bir kez daha M. Demirdağ şahsında Tokat şehitlerini saygıyla andığımızı belirtmek isteriz.

Evet kayıp büyük. Buna bizde üzüldük. Bir yanıyla bazı duygusal söylemleri anlayışla karşılayabiliriz. Fakat bu duygular mantıktan, bilimsellikten ve dostluktan öte bir politikaya yön verirse, bunu hoş karşılamamızı da kimse bizden beklemesin. Bu bir anlayış haline gelmiştir. Daha önceleride işaret ettiğimiz gibi, nerede ise bütün olumsuzluklarını bize bağlayacak duruma gelmişlerdir.

İşte bakınız, bir komutanlık bir bildiri kaleme alıyor ama bu bildirinin esas öznesini (düşman değil) biz oluşturuyoruz. Bildirinin giriş kısmında gelişmeleri aktardığı sütun üç bile değildir. Bunun yarısından fazlasını bize çamur atmaya ayırmış ve bildiride de görüleceği gibi bu kayıbrı esas nedenini bize bağlamıştır. Hemde ilk sütunda hedef tahtasına oturarak. Peki böyle dostluk anlayışı olur mu? Bir çatışma böyle değerlendirilir mi? Düşmanı hedefleyecek(!) bildiri böyle olur mu?

Yalan ve abartıyı kim yapar? Başta burjuvazi ve onun besleme ideologları yapar. Sonra kim yapar? Burjuva ideolojisinin idealist ipliğinden dokunmuş k. burjuva birey ve akımlar yapar. Aynı sını Marksist etiketli siyasetler ve bireylerde yapar. Peki "MLM" etiketli komutanlık ne yapıyor? O da yalan övgü ve çarpıtma ile bunu yapıyor. Bunu nereden alıyor? K. burjuva sınıf dokusu ve bundan kaynaklı k. burjuva ideolojisinden alıyor. Suçu hep başkalarında arayan komutanlığın zehir kusan söylem, iddia ve değerlendirmelerinden önemli gördüklerimizden bazı noktaları yanıtlayalım.

Evet öncünün gerilla güçleri Karadeniz'de '94 yılının sonlarında alınan kayıplar ve çeşitli nedenler sonucu tasfiye olmuştur. Ancak bu, sayın komutanlığın bir çok kez dillendirdiği gibi "ibret verici bir tarzda tasfiye" edilmemiştir. Bu bir abartı ve uydurmadır. Komünist önder Kazım Ekici(Cebo) komutasındaki gerilla birliğimiz, önder yoldaşımızın içinde bulunduğu toplam 7 şehit verdikten sonra, başka sorunlarında ortaya çıkması üzerine geri çekilmiştir. Bir anlık bu iddianın doğru olduğunu varsayalım. Peki bunun üzerine politika yapılır mı? Yani her komutanlık yazısı veya röportajında "bunlar ibret verici bir şekilde tasfiye ettiler, kaçtılar" vb. söylemleri temcit pilavı gibi ısıtıp ısıtıp önümüze sürmenizin amacı nedir? Eğer bu birimde yer alan veya birimin başında olan yoldaşı kast ederek bir yere varmak istiyorsanız sayın komutanlık: Bu

ucuz bir politika ve size birşey kazandırmaz. Tam tersine kaybettirir. Sorun örgütün sorunudur, o örgüt kendi içinde bunu çözer veya çözmez, eğer bu konuda varsa bir önerin ve eleştirin bunu dostluk çerçevesinde örgüte bildirirsiniz. Ama sende bu samimiyet ne yazık ki yok! Kaldiki öylesine hırçın bir şekilde saldırdığın birimin başındaki insanımızın kendisinde bir tarafa kaçmamıştır ve hemen senin yanı başında savaş cephesinin tam ortasındadır. Seni sınıtıya sokan bu yoldaş ve o küçümsediğin öncünün gerilla birliğinin o alana yerleşmesidir. Sen paylaşmak istemiyorsun, paylaşmasını bilmiyorsun. "Biz dostlarımızın gelmesinden sevinç duyarız" diyorsun, ama bu sözlerin, daha önceki söylemlerin ve bu utanç verici belgede de açığa çıkıyorki samimi değil, tamamen sahte dostluk üzerine kurulu demagojik içeriklidir.

Birliğimiz o alana geldikten sonra bu yönlü demagojik saldırıları daha fazla arttırmamızın gerekçesi başkaca ne olabilir?

Şimdi bizi "ibret verici tasfiyecilikle" itham edenlere soruyoruz?

Birincisi; 2 Nolu Komutanlığın var, iyi guzele 1 Nolu Komutanlığına ne oldu?

İkincisi; '94 ayrılığı sonrası Dersim'de 60'a yakın savaşçı vardı, peki bunlara ne oldu? Daha doğrusu '95'ten günümüze kadar aradan üç yıl geçmesine karşın halada Dersim'de birliğinizi olduğunu söyleyebiliyor musunuz? Eğer böyle bir iddianız yoksa buradaki birlikleriniz nasıl tasfiye oldu? Yoksa Dersim Birliğinizde mi biz tasfiye ettik?

Eleştirmeyin demiyoruz. Ama eleştiride seviyeli olmak lazım. Üstelikte insan önce kendisi aynaya bakar, ondan sonra başkasına akıl vermeye(!) çalışır.

Bir diğer soru ise şudur: Kendini çok övüyor ve herşeyi kendine başlatıyor-sun, ama seni oraya taşıyanlardan hiç

sözletmiyorsun, buradaki amacın ne? Yoksa uradaki gerilla faaliyetinide ilk sen başlattın? Yakın zaman açışından ben başlattım diyorsan, bu, kocaman kaba bir yalan olur. Burada bir yanıt verelim. '90'ın ortalarında b. alana ilk adım atanın Baba Erdoğan' başında bulunduğu gerilla birliğimiz olduğunu inkar mı edeceksin? Senin inkar etmen gayet normaldir. Çünkü sen tarzın oldukça sekte ve grupçudur. Ama sen bir yazında '90'lı yılların başında Karadeniz'de gerilla faaliyetini başlatmış diyorsun. Bu nasıl oluyor? Yoksa şehir faaliyetlerini gerilla faaliyet olarak mı değerlendiriyorsun? Yada Baba Erdoğan'ı mı esas faaliyetin başlatıcısı olarak değerlendiriyorsun? Eğer Baba Erdoğan sürecini kendine tarih olarak belirliyorsan o zaman oldukça tatsız davranıyor ve demagoji yapıyor-sun diyeceğiz. Çünkü bir yandan Baba Erdoğan'ı partinin üyesi ve kadrosu olarak değerlendirmeyeceksin ama o yandan ise "ben gerilla faaliyetini '90'ın başında başlattım" diyeceksin. Bu nasıl oluyor? Gerilla savaşına yeni bir tanım ve yeni bir misyon yüklediğinde b. zım mi haberimiz yok?

Bir diğer soru ise şudur: Gerilla savaşının özünü şehirlerde bombalama eylemleri yapmak mı, kırdaki düşman askeri vb. güçlerine yönelik askeri eylemler gerçekleştirmek mi oluşturuyor?

Şehir eylemlerini küçümsemiyoruz. Bunların hepsinide takdirle karşılıyoruz. Dahası bir ölçüde bugünkü koşulları karakollara veya pusu atmaya yönelik askeri eylem yapmanızda anlayış karşılayabiliriz. Ancak sadece bu eylemlerle ben gerilla savaşı yürütüyorum diye bir savunuya geçer ve gerilla savaşını bu kapsamda teorize etmeye çalışırsan, o zaman haklı olarak diyebiliriz ki, sen gerilla savaşının ne olduğunu bilmiyorsun haklı olarak. Şehir gerillacılığı ile kırsal gerillacılığı

Yukarıda somut bir şekilde olayları tarihsel anlarıyla ve gelişimleriyle birlikte ortaya koyduğumuz gibi, söz konusu 2 Nolu Komutanlık kendi hatasını görüp kavrama yerine öncüye ve onun gerilla güçlerine saldırarak meseleyi örtüştürüp hedef şaşırtmaya çalışmıştır. Bizi katillikle suçlamasına ve o derekeye düşürmesine ne aklı selim bir devrimciyi nede kendi saflarındaki bir savaşçıyı inandırabilirler. Bununla ancak kendilerini kandırabilirler. Kendine yazık ediyorsun sayın komutanlık. Bu kafayla sen dağda savaşı büyütmeyi bir kenara bırakalım keklik bile vuramazsın.

Biz bu provakatif söylemler ve düşmanca nitelendirmelerin kendilerini yaralayacağını bir kez daha vurguluyoruz. "Keskin sirke küpüne zarar verir." Makyavelistlerinde bu bayağılaştırılmış eleştiri tarzları ancak kendilerini vurabilir. Biz onların oyununa gelmedik ve gelmeyeceğiz. Birileri her iki yapının tabanı arasında provakasyon yaratmak isteyebilir. Bizim bu tür provakasyonlara gelmememiz için dostluğa verdiğimiz siyasi değerleri yerine getirmek zorundayız. Bu ruha ve ilkeye uygun hareket ettik mi hiç kimse bizi gerçek yolumuzdan saptıramaz. Yeterki MLM ilke ve kuralları inatçı ve kararlı bir şekilde savunup uygulayalım. Kim bizi küçümserse küçümseyen o örgüt veya parti en başta kendisini ciddiye almıyor demektir. Biz herkese istediği değeri veriyoruz. Bu konuda bir kibirliliğimizin olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Biz savaşı ve savaşmayı savaşarak öğreniyoruz. Herkesten de öğrenmeye çalışıyoruz...

sakin olaki karıştırmayasın? Bu konuyu daha fazla tartışmanın yeri burası olmadığından geçiyoruz.

Ayrıca "Karadeniz'in esasta ordumuz olmak üzere diğer devrimci güçlerce gündeme oturtulması" şeklinde bir belirlemede bulunmanız subjektiftir, abartıdır. Bütün devrimci örgüt ve partilerin bunda ortak bir payı vardır. Bunlar içerisinde daha çok öne çıkan ve Karadeniz'i gündemleştiren birinci derecedeki parti ve hareket PKK ve ulusal hareketin kendisidir demek daha doğru bir belirleme olacaktır. Ondan sonra ikinci derecede "örgütümüzdür" dersiniz buna pek fazla bir diyeceğimiz olmaz. Ama siz ne yapıyorsunuz? Geçmişini inkar ediyorsunuz, gündeme damgasını vuran PKK gerçekliğini görmüyor veya görmek istemiyorsunuz. Alabildiğine grupçu, benmerkezci ve kıskanç davranıyorsunuz. Gerçekleri ve gerçekliğini görmek istemiyorsunuz... Üç günlük hesaplar yapıyorsunuz. Uzağı görmüyorsunuz. Küçük hesaplar peşinde koşuyorsunuz. Küçük başarılarla çok büyük mutluluk duyarken, bir başarısızlıkta ise oldukça çaresiz, umutsuz ve karamsar bir ruh haline giriyorsunuz. Bu da yetmiyormuş gibi bu çaresizlikle sağa-sola salvo atışları yapıyorsunuz. Dün söylediklerinizi bir gün sonrasında inkar ediyorsunuz. İşte bunun en somut örneklerinden biriside öncüyü "darbeci grup" olarak nitelendirmenizdir.

Güruh nedir önce bunun açılımını yapalım. Türkçe sözlük karşılığı şudur:

"Güruh, değersiz, aşağı görülen, küçümseme topluluk, derinti, sürü" demektir. Bu tanının ve nitelendirmenin gerçekliğimize uygun olup olmadığının yorumunu biz yapmayacağız. Buna karar verecek devrimci dürüst insanlar ve kamuoyu olacaktır. Biz her şeyi bir kenara bırakıyoruz, sadece şunu söylemekle yetineceğiz: Kendi OPK'larında öncüyü bir örgüt olarak değerlendirdiklerini hatırlatmak istiyoruz, hepsi o kadar. Ve bununla birlikte şu soruyu soruyoruz: Proletarya Partisi'ni örgüt olarak değerlendirmekten ne zaman vazgeçtiniz ve bunun yerine "güruh" değerlendirmesini koydunuz? Bu nitelendirme ve değerlendirme bu bildiriye özgü değil sadece. Daha önceki yazılarda da mevcuttur. Hangi konferans ve parti iradesine danışarak öncüyü örgüt olmaktan çıkarttığınızı öğrenmek istiyoruz? Irade tarafından alınmış bir kararınız var mı? Varsa bunu niye kamuoyuna yansıtmıyorsunuz? Eğer yoksa, konferansımızın kararını değiştirme yetkisini bu zehir kusan kalemlörlere kim ve hangi merci verdi? Birey veya bireyleri örgütün kararını değiştirmeye yetkili mi kıldınız? Hemde böylesine ilkesel bir konuda, isteyen istediğini yapar diye bir karar ve politikayı tüzüğüne ekledinizde bizim mi haberimiz olmadı? Tersini yaklaşımlar, yani böyle bir politika ve yeni bir karar yoksa bay kalemlörlere yaptığınız darbeciliğin daniskasıdır. Yoksa burada mı biz yaptık? Yani bu yazıyıdamı biz yazdık? Sen bi-

zi bir çete derekesine indirgeyip küçümseyebilirsin, ama bizimde sana söyleyeceğimiz var: Senin gerilla sayın kadar bizim bir çatışmada şehidimiz olmuştur dersek yeterli yanıt olur sanınız.

Niye bizi bu tür tartışmalara zorluyorsunuz? Düşmanlığınız ne? Dost denilen bir güce bu kadar kaba ve gerçek dışı saldırılarda bulunulur mu? Bu saldırılar sizin güçsüzlüğünden başka bir anlam ifade etmiyor.

Adına ideolojik mücadele dediğin ama düşmanca bir üsluptan öteye geçmeyen bu tarzından niye vazgeçmiyorsun? Sen "bittiler, çözüldüler" diyorsun ama her ne hikmetse bu güç bitmiyor. Hemde KDH gibi bir gücü altderek, hemde yakın zamanda genel sekreterini yitirmesine karşın yine ayakta duruyor. O da yetmiyormuş gibi Karadeniz'e birlik çıkarıyor. Peki sen o kadar güçlü idiyse aradan bunca yıl geçmesine karşın neden hala Dersim'e birlik çıkaramadın? Bunlar ucuz ve basit tartışmalardır. Bizlere bir şey kazandırmaz. Ancak geçici olmak kaydıyla tabanlarımızı birbirine karşı ajite eder ve oradanda bir iki unsuru kazanabiliriz, hepsi o kadar. Kaşıkla kazandığını kepçe karşılığında kaybedersin. Yani yanlış politika ve ajitatif söylemlerle kazanılanların ömrü fazla olmaz. Bugün k. burjuva duygularını okşarsın senin yanında kalır ama yarın bir başkası nicel olarak güçlü olduğunda bu kazandıkların diğerine gider. Demek ki sen aracı amaç haline getiren pragmatistsin. Nerede kaldı bilimsel politika üretmek? Nerede kaldı aracın amaca hizmet etmesi gerektiği şeklindeki politika ve taktik anlayışlar? Nerede kaldı savunduğun MLM ideoloji ışığında insanları şekillendirmek? Diyeceğimiz odurki, böylesine pespayece nitelendirmelerden bir an önce vazgeçerseniz hem siz kazanırsınız, hem de gerçek dostluklar o zaman pekişmiş olur.

DAĞA KEKÜK AVLAMAK İÇİN ÇIKILMAZ, SAVAŞMAK İÇİN ÇIKILIR

Bilindiği gibi sınıflar arasındaki savaş kendi ilke ve kurallarına göre oynadığında kazanırsın. Dağa niye çıkıyorsun? Savaşmak için çıkıyorsun. Bu savaş sadece askeri değildir. En önemlisi Halk Savaşı dediğimiz savaş bir askeri savaş değil siyasi stratejik bir savaştır. Dolayısıyla bu savaşın bu döneminde birinci derecede geçerli olan gerilla savaşını örgütlemek, yürütmek için kırsal alanda savaş büyüteceğiz diyorsun. Az öncede dediğimiz gibi, bu savaş askeri güçler arası bir savaş olarak değerlendirilmek salt askeri bakış açısidir. Bunun içerisinde, en önemlisi kitleleri örgütlemek, propaganda-ajitasyon faaliyetleri yürütmek vb. görevlerle karşı karşıyadır. İçin bu teorik yanını bir kenara bırakıyoruz şimdilik. Askeri yanı üzerinde duracağız.

Bilindiği gibi, düşman bu dönemde stratejik saldırıya ikon biz savunmadayız. Dönem açısından değerlendirildiğinde düşman, taktik olarak güçlüdür.

Dolayısıyla bizim bu dönemdeki politikamız vur-kaç taktikleriyle düşmanı yıpratmaya yöneliktir. Biz düşmanlarımızı taktik olarak küçümseyebilir miyiz? Hayır! Ama stratejik olarak küçümseriz. Bu ne demektir? Bu, düşman taktik olarak bizden güçlü iken stratejik olarak ise güçsüzdür demektir. Başka bir deyişle biz taktik olarak düşmanlarımızın bu güçlüğünden dolayı yenilebilir ve başarısızlığa uğrayabiliriz ama stratejik olarak ise biz düşmanı yeneceğiz. Çünkü, düşmanı stratejik olarak alt edecek ideolojimiz, onun ışığı altında yürütülecek siyasetimizin dayandığı asıl güç olan proletarya ve ezilen halklar nihai olarak bizden yanadırlar. Ve bizimle birlikte bu güçleri alt etmek için savaş yürüteceklerdir. Dolayısıyla düşmanın nesnel zemini stratejik olarak çürüktür.

Dağa çıkmışsın. Köylüleri örgütleyip bunları ordu safalarında harekete geçireceğin diyorsun. Düşmanın askeri güçlerine karşı saldırılar düzenleyeceğim diyorsun. Düşman saldırıya girerse geri çekileceğim, durduğunda saldırmak için gözetlemeye geçeceğim, geri çekildiğinde ise saldıracam diyorsun. Bu genel askeri taktikleri hepimiz savunur ve söyleriz ama bizde dahil buna yani askeri savaş kurallarına bir bütün uygun hareket ettiğimizi ne yazık ki iddia edemeyiz. Yoksa siz uygun hareket tarzı izlediğinizi mi söylüyorsunuz? Fazla uzağa gitmeye gerek yok. Yani savaşı kurallarına göre oynadık/oynuyoruz gibi bir iddiaya kalkışsanız o zaman sorumuz şu olacaktır: Neden bir çatışmada, hemde düşmanın bu kadar güçlü yönelimini bilmenize karşın bu kadar kayıp verdiniz? Daha önceleri niye yer değiştirmediniz? Farklı bir alana (çevreside olabilir) geçmek için önceden konuştüğunuz yeri değiştirmediniz? Üstelikte birinci derecede Karadeniz'i kendinizin gündemleştirdiğinizi belirlemenize karşın. Buraya sonra tekrar döneriz.

Bir kez daha kin ve düşmanlık kokan bazı söylemleri aktarmakta fayda var diyoruz: "...ordumuz faaliyetlerini sabote edici, direkt düşmana hizmet eden pratiklere girmekten geri durmaktadır. Öyleki bir dizi olumsuz pratiğin yanında hiç haberleri olmayan yakalanmalarını..." Bu nokta üzerinde biraz duralım. Bir kere şunu özellikle vurgulamak isterizki, "sabote edici, direkt düşmana hizmet eden pratikleri" diye bir belirlemede bulunmanın o gerilla birliğini düşman güç olarak değerlendirmekten başka bir anlam ifade etmeyeceğini her politik insanın bilmesi gerekir. Biz bu laflara gülüp geçiyoruz. Bu söylemler komutanın güçsüzlüğünü ve çaresizliğini ifade ediyor. Komutan zıralıyor. Ve bağırarak diyor ki; ey kamuoyu ben çok doğru taktik izledim, ama bu "darbeci grup" olmasaydı ben paşa paşa yerimde yatacak ve kayıp vermeyecektim. Bunlar gelip rahatımı bozdu. Benim hiç hatam yoktur, ben hatasız komutanım; benim kayıplarımın nedeni dış faktörlerdir. Bunun başını da "darbeci grup" çekmektedir. Bu hırçın ve idea-

list bakış açısına sahip komutanlığın sa-
vaşı kurallarına göre oynama derdi yok
galiba. Ben vuracağım, bombalayaca-
ğım ve yakalanma olacak, üstelikte itir-
afçı çıkacak ama ben yinede yerimden
kimildamayacağım. 23 Kasım çatışma-
sına gelmeden son iki aylık gelişmeleri
kısaca da olsa aktarırsak, sayın ilgili ko-
mutanlığın nasılda kekkik avlamak için
dağı kullandığını ve oradanda kayıpla-
rının esas nedeninin komutanlıktan
kaynaklandığını göreceğiz rahatlıkla.

Olay 1: "Darbeci guruh"tan yakalanma
Eylül sonu ve Ekim başlarında Turhal il-
çesinde oluyor. Burada yakalanan un-
surlardan sadece birisi o çevreyi bili-
yor. Ki O da kırsal kesime ilişkin özel-
likle de sayın makyavelist komutanlığın
harekat tarzına ve konuşlandıkları yer-
lere ilişkin tek bir bilgi vermemiştir. Bu
kişiyi herkesin (diğer devrimci yapılar-
da dahil olmak üzere) huzurunda yüz-
leştirmeye hazırız. Diğer kişilerin tümü
o bölgeye yeni ayak basmıştır. Dolayı-
sıyla bu konuda herhangi bir zarar söz-
konusu değildir makyavelistler için.
Özellikle de özel konuşlandıkları yer
için hiç bir olumsuz yan yoktur. Aksini
iddia eden varsa beri gelsin. Çamur at
lzi kalsın, k. burjuvazinin tipik düşün-
ce-yöntemi ve yalanla iş yürütme politi-
kasıdır.

Olay 2: 22 Ekim günü Özgür Karabulut
şehit oluyor, yanındaki ise yakalanıyor.
Yakalanan kişi ve Özgür sözkonusu ko-
mutanlığın direkt ve dolaylı ilişkisi içe-
risinde faaliyet yürüten kişilerdir. Yaka-
lanan kişinin çözülüp çözülmediğini
ise bilmiyoruz. Burası bizi pek ilgilendi-
rmiyor. Çözülmesi ve sözkonusu ala-
nı vermesi durumunda eğer sözkonusu
komutanlık tedbir almamışsa, işte bu
komutanlık derinden derine sorgulan-
malıdır o zaman.

Olay 3: 30 Ekim günü Tokat ve İstan-
bul'da TMSH ekipleri tarafından maky-
avelistlere yönelik yapılan operasyonda
onlarca kişi gözaltına alınıyor veya tu-
tuklanıyor. Bu unsurlar içerisinde yera-
lan ve geçmişte bu meşhur "2 Nolu
Bölge Komutanlığı" inisiyatifinde yıllar-
ca dağda (92'den 95'in sonlarına kadar)
bulunan hemde parti üyesi ve komu-
tanlık kademelerinde görev yapan birisi
yakalandıktan sonra çözülüyor. Üstelik-
te basında itiraflarda bulunduğu
yönünde yazılarda çıktı. İtirafçılığını bi-
lemeyiz, ama mücadeleyi bıraktığı ve
kötü çözüldüğü kesindir bizim tarafı-
mızdan. Bunu biliyoruz. Ki bu unsurun
o çevreden birisi ve aynı zamanda
"önemli faaliyetler sürdürdüğümüz"
dedikleri yerleri çok iyi bilen unsur ol-
duğu söyleniyor. Ama bizim "akal ve
cesareti birleştiren" o büyük general(!)
halada tedbir almıyor. Ve önemli faali-
yetlerini o alanda sürdürmeye devam
ediyor. Sanki kurtarılmış bölge yarat-
mışçasına hareket ediyor. Kaldiki kurtarı-
lmış bölge dahi yaratsan, eğer düşman
senin üzerine saldırıyorsa ve seninde
toprakları koruyacak gücün yoksa geri
çekilmek zorundasın. Yoksa savaş kay-
bedersin. Toprak mı, insan mı? tercihin-

de biz insanı tercih ederiz. Toprak ol-
duğu yerde durur ama insan öyle değil.
Bir gittimi geri gelmez.

Zafer kazanmış büyük general(!) eda-
sıyla hareket eden sözkonusu komutan-
lık halada alanı kurtarmaya devam edi-
yor. Sonraki gelişmelere bakalım.

Olay 4: 17 Kasım '97 tarihinde Tokat
Merkez Bozatalan Köyü yakınlarında
halk ordusu TIKKO gerillaları tarafın-
dan operasyona çıkan düşman güçleri-
ne karşı saat 12:30 sularında pusu atıl-
mış, bu pusuda düşmandan üç kayıp ve
bir çok yaralı olurken gerilladan kayıp
olmamıştır. İşte bu olay, 23 Kasım tari-
hinde M. Demirdağlar'ın şehit düştüğü
çatışmadan tam 6 (altı) gün önce mey-
dana gelmiştir. Daha öncede (18 Eylül
günü) karşılaşma sonucu çatışma çık-
mış fakat düşman kayıpları konusunda
somut bir bilgi yoktur.

Şimdi sormak gerek bay komutanlığa;
diğer olay ve yakalanmaları hatta itiraf-
ları bir kenara bırakalım, tam 6 gün ön-
ce çatışma çıkıyor senin önemli dediğin
faaliyet alanında, ama sen bir türlü ted-
bir almıyorsun. Bir anlıkta olsa, o senin
küçümsemediğin ve düşmanca bir dille
saldırdığın "guruhun" senin bu önemli
faaliyetlerini dediğin gibi "sabote edici,
bilinçli askeri, faaliyetlere giriştiğini"
kabul edelim. Bu sizi yine aklamaz bay
komutanlık!.. Çünkü arada en az altı
gün var. Hadi iki günü çıkaralım. Dört
gün olsun. Bu kadar süre içerisinde yer
değiştiremez miydiniz? Bal gibi de de-
ğiştirdiniz. Ama sen ne yapıyorsun,
olumsuzluğunu başta kabullenmiyor ve
teorize ediyorsun. Yerinde çakılıp kalı-
yorsun. Üstelikte kalkıp bize askeri ders
vermeye çalışıyorsun utanmadan. Ce-
sur olabilirsin ama senin aklın kattr say-
ın komutanlık!.. Çünkü aklını cesare-
tinle birleştirmiş olsaydın o kayıpları
vermezdin. Çünkü devrimci bilinçle
olaylara yaklaşmış olsaydın başarısızlı-
ğının ve kayıplarının ardındaki asıl ne-
deni dost diye değerlendirdiğin "guru-
ha" bağlamaz kendi öznelci ve düşma-
nı küçümser tarzına bağlardın. Yani ön-
ce kendine yönelirdin. Ama sende bu
bilinç ve cesaret yok. Çünkü sen al-
çakgönüllü bir komutanlık değilsin...
Hatalarından ders çıkaran bir ciddiyet
ve sorumluluk duygun yok.

Evet, dost güçler hareket tarzlarında
birbirlerinin çıkarlarını korurlar. Buna
bugüne kadar dikkat ettik. Ama siz çä-
mur atıyorsunuz. Biz herkesin (dostla-
rın) çıkarlarını gözetiriz. Buna göre ha-
rekat tarzımızı düzenleriz. Fakat hiç
kimse de bizden kendisine göre bir ha-
rekat tarzı çizmemizi beklemesin ve iste-
sin ne de biz başkasından isteriz. Her
siyasal yapının ilişkilerde ve hareket
tarzlarında birbirlerinin çıkarlarını gö-
zetmeleri farklı şeydir, bir hareketin
ideolojik ve siyasi bağımsızlığını bir ta-
rafa bırakarak onun üzerinde tasarruf
hakkında bulunmak farklı şeydir. Bu, o
hareketin siyasi bağımsızlığına karşı ya-
pılmış bir saygısızlıktır...

Yukarıda somut bir şekilde olayları ta-

rihsel anlatıyla ve gelişimleriyle birlikte
ortaya koyduğumuz gibi, sözkonusu 2
Nolu Komutanlık kekkidi hatasını görüp
kavrama yerine öncüye ve onun gerilla
güçlerine saldırarak meseleyi örtüştü-
rüp hedef şaşırtmaya çalışmıştır. Bizi
katillikle suçlamasına ve o derekeye
düşürmesine ne ne akli selim bir devrimci-
yi nede kendi saflarındaki bir savaşçıyı
inandırabiliriz. Bununla ancak kendi-
lerini kandırabilirler. Kendine yazık
ediyorsun sayın komutanlık. Bu kafayla
sen dağda savaş büyütmeyi bir kenara
bırakalım kekkik bile vuramazsın. Ken-
dini barındıramazsın. Kendini barındır-
mak için ve özgürlüğe koşar adım yürü-
mek için savaşmak zorundasın. Bu sa-
vaş sadece silah elde bir askeri eylem
yapmak olarak anlaşılmamalıdır. Bir iki
bomba patlatmak ise hiçmi hiç köylü
gerilla savaşı olarak yorumlanamaz. Se-
ni ve eylemlerini küçümsemediğimizi san-
ma. Sadece sana doğruları aktarmaya
çalışıyoruz. İdeolojik olarak hatalarının
kaynaklarına in, eğer onlarla amansız
mücadeleye tutuşursan kullandığın ve
yaptığın nitelendirmelerin dostlukla
uzaktan yakından hiçbir ilişkisinin ol-
madığını rahatlıkla kavramış olursun.
Bu tarzla kendini yaralıyor ve kendi
önünü tikiyorsun. Çünkü hatalarına
karşı samimi yaklaşmıyor, bunun esas
nedenini dışarıya bağlıyorsun. Sen iyi
bir komutanlık değilsin. Öyle olsaydın
önce kendi hatalı yanlarını ortaya koyar
bunun hesabını halka verirdin. Sen ge-
lecekte büyük askeri eylemlere önderlik
yapacak komutan olamazsın bu kafayla.
Çünkü sen düşmanın saldırısına kar-
şı güçlerini geri çekip uygun bir şekilde
konuşlandırmasını bilmiyor ve bu ko-
nuda hatalı taktik izlediğini kabul etmi-
yorsun.

Sen bu tarzınla iyi bir dost komutan
olamazsın. Çünkü, sen dostlarına düş-
manca bir tarzda saldırıyorsun.

Sen iyi bir komutan değilsin. Çünkü,
sen duygusal ve tepkici bir şekilde
olaylara yaklaşıyorsun. Bu duygu yön-
lendirmesinden dolayıdır ki, dost olarak
değerlendirdiğin devrimci bir yapıya
pervasız bir şekilde saldırıyorsun.

Sen bu kafayla dağları savaş meydanı
olarak değil sığınacak bir liman olarak
görüyorsun. Çünkü, sen daha bu aş-
amada kazığı bir yere çakarak adeta li-
man gibi sığınmışsın çatışma alanına.
Üç günlük, beş günlük hesap yapıyor-
sun. Böyle savaş yürütülmez. Savaş ku-
ralları böyle değildir. Savaş acımasızdır
ve hataları affetmez.

Sonuç olarak: Bu bildiriye damgasını
vuran ruh hali çaresizlik, umutsuzluk
ve güçsüzlüğün kendisidir. Duygusal ve
oldukça tepkici bir tarzda yazılmıştır.
Düşmanlarını hedef tahtasına koymak
yerine dostunu hedef tahtasına koymuş-
tur. Bununla her iki yapının tabanı ara-
sında düşmanlık tohumlarının serpilme-
sine hizmet etmiştir. Yalan ve abartı
vardır. Kendisini sorgulamamaktadır.
Olaylara bilimsel politik bakış açısıyla
yaklaşmayıp idealist ve metafizik bir
düşünce yöntemiyle yaklaşmaktadır.

Kendi kayıplarının esas nedenini dışı-
arayan bu mantık sahibi komutanlar
gerçek devrimci politik komutanlar ola-
mazlar. Salt askeri bakış açısı ve savaş
ağalığı çalışma tarzından ideolojik ola-
rak gıdasını almaktadır bu bildiri sahipli-
leri. Bu anlayışları ve saldırıları yeni de-
ğildir. Hizip olarak ayrı örgütlenmeye
başladıklarından beri bütün saldırıları
üç aşağı, beş yukarı bu boyuttadır. O-
layısıyla sözü geçen bildiriye de söylem
ve belirlemeleri sadece bu zehir kusan
komutanlığa bağlamak yanlış bir değeri-
lendirme olur.

Biz bu provakatif söylemler ve düşman-
ca nitelendirmelerin kendilerini yarala-
yacağını bir kez daha vurguluyoruz.
"Keskin sirke küpüne zarar verir." Mak-
yavelistlerinde bu bayağılaştırılmış eley-
tiri tarzları ancak kendilerini vurabilir.
Biz onların oyununa gelmedik ve gel-
meyeceğiz. Birileri her iki yapının ta-
banı arasında provakasyon yaratmak is-
teyebilir. Bizim bu tür provakasyonlara
gelmememiz için dostluğa verdiğimiz
siyasi değerleri yerine getirmek zorun-
dayız. Bu ruha ve ilkeye uygun hareket
ettik mi hiç kimse bizi gerçek yolumuz-
dan saptıramaz. Yeterki MLM ilke ve
kuralları inatçı ve kararlı bir şekilde sa-
vunup uygulayalım. Kim bizi küçüm-
serse küçümsesin o örgüt veya parti en
başta kendisini ciddiye almıyor demek-
tir. Biz herkese istediği değeri veriyor-
uz. Bu konuda bir kibirliliğimizin ol-
madığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Biz
savaş ve savaşmayı savaşarak öğreni-
yoruz. Herkesten de öğrenmeye çalışı-
yoruz...

Sekter ve hotzotçu polemiklere meydan
vermeyelim. Yanlış ve gerici eleştiriler
yöntemlerinin üzerine bilimsel tarzda
gidelim. Bırakalım Makyavelistler kendi
girdikleri o kötü değirmende kendilerini
öğütsünler. Biz onları bu kötü yoldan
kurtarmak için çabaladık ve çabalyo-
ruz. Ama onlar gittikçe daha da bayağı-
laştırılmış eleştirilerle üzerimize geldiler/
gelmeye çalıştılar. Bildiriye yansıyan
söylem ve tanımlamaları da dört yıldır
içine girdikleri bu kötü süreçten ayrı e-
linamaz...

Evet, onlar kendi hatalarını ve başarı-
sızlıklarını bize bağlayarak sıyılmaya
çalışıyorlar, ama bu onları daha da kö-
türleştiriyor. Aynı şekilde dağları si-
ğınacak bir liman olarak görmeleride
onları tüm alanlarda kötütürleştiricek-
tir. Çünkü mevcut kafa, dağları savaş
meydanına çevirecek bir kafa değildir.
Umarız bildiri sahipleri ve onların men-
sup oldukları örgütün kaleşörleri bu
yazdıklarımızdan bir ders almıştır.

Küçük-burjuva kibirliliğinden muzdarip
olanların yeterince ders alıp düşmanca
saldırılarından vazgeçeceklerini umma-
sak bile, biz komünist sorumluluğumuz
gereği bir kez daha bunları düşmanca
tutumlarını terketmeye çağırıyoruz. Gir-
dikleri düşmanca tutumlarından dolayı
başta TKP(ML) ve önderliğindeki TIKKO
gerillaları olmak üzere devrimci de-
mokratik kamuoyundan özür dilemeye
davet ediyoruz ●

Osmanlı'dan Susurluk'a

devlet çeteleri

3

Dün M. Suphi ve yoldaşlarına karşı Y. Kahya'yı kullandı. İş bitince ve kendileri için tehlikeli olmaya başlayınca da ortadan kaldırmakta tereddüt etmedi. İş biten bir celladını, bir başka celladına yaktırıyor, böylece kendisini temize çıkarmaya çalışıyordu. Bugün Türkiye Kürdistanı'nda ve kentlerde devlet yine aynı oyununu oynamaya devam ediyor. Hem de geçmişini aratır bir yoğunlukta. Kullandığı katilleri gürhunu hangi adla veya kimlerden oluşturup andığının pekte büyük bir önemi yok aslında. Çünkü, yöntem ve amaç aynı. Sadıce bunları gerçekleştiren, kendilerine roller biçilen aktörler ve figüranlar değişik. İttihatçılar, 1909'da Galata Köprüsü'nün üstünde, iki karakolun ortasında subay pelerini giymiş bir katillerine Hasan Fehmi'yi öldürttüler. Bugünde yine, asker elbiseli olmalarını bir kenara bırakalım, bizzat güpegündüz şehrin veya dağın herhangi bir yerinde alabildiğine fütursuzca ve pervasızca vahşetini toplumun tüm kesimleri üzerine kusuyor. Artık, yöneldiklerinin kendisine muhalif olup olmadığına bile bakmaz hale gelmiş durumda. Elbette esas hedefi yine eskiden olduğu gibi devrimciler, yurtseverler, ilerici aydınlar, kısacası tüm muhalif güçlerdir. Ve kendisini de buna göre konumlandırıp, işler kılmalıdır.

Yahya Kahya'nın öldürülmesiyle rahata kavuştuklarını sanan M. Kemal ve adamları, yeni bir belaya bulaştıklarını anladılar ve hemen ondanda kurtulmak için harekete geçtiler. Bu kez gerekçeleri biraz daha farklıydı ve bununlada cinayetlerini meşrulaştırmaya çalıştılar. Yıllarca cepheden cepheye birlikte koştukları, Koçgiri isyanının bastırılması için görevlendirdikleri ve bu görevini de uyguladığı katliamlarıyla yerine getiren Topal Osman'ıda, Atatürk'e suikast düzenlemek ve iktidarı ele geçirmek istediği gerekçesiyle Ankara'nın göbeğinde öldürttüler. Hemen arkasından da bir başkasını, Trabzon milletvekili Ali Şukru'yu da aynı gerekçelerle ortadan kaldırdılar. Bugün de, T. Kürdistanı'nda en adice görevleri verdikleri ve yaptırdıkları, her türlü olanağı ve desteği sundukları ve hatta JITEM denilen kontra merkezini kurdurdıkları en sadık uşaklarından Cem Ersever, kendileriyle çelişkiye düşüp ayrılması, sağda solda ileri geri konuşarak bir takım gizli faaliyetleri deşifre etmesi üzerine paniğe kapılıp korkan bu devlet tarafından bir başka cellatlar takımına öldürtülür. Bugünü, dünün aynı biçimde tekrar.

ÇERKEZ ETHEM OLAYI

Çerkez Ethem'de kendileri gibi bir ittihatçıdır. I. emperyalist paylaşım savaşında

Teşkilat-ı Mahsusa saflarında Ruslara karşı cephe savaşır. İran'ın güney kesimini işgal eden İngilizlere karşı düzenlenen Efgan seferlerinde yer alır. Osmanlı ordularının Balkanlarda ağır yenilgiler alarak geri çekilmeleriyle birlikte İstanbul'a gelir. Ve sonrada memleketi olan Bandırma'ya döner. Kendisi bu süreci: "İzmir'de kurulan gizli cemiyetin (Teşkilat-ı Mahsusa bn.) kararıyla ben ilk isyan bayrağını tam iki buçuk yıl önce açmışım" biçiminde açıklar. Çerkez Ethem, merkezi Bandırma ve çevre iller olmak üzere tüm Ege Bölgesi'ndeki eşkiyalı, kendi milliyeti ve aşiretinden olanları, kendisi gibi cepheden dönmüş askerleri ve asker kaçaklarını, müslüman köylü kitlelerini, toprak ağalarının her türlü desteğiyle toparlayıp, bunlardan Kuvay-ı Seyyare (Gezici kuvvetler) birliğini kurar. Ege'nin içlerine kadar giren Yunan ordularına karşı savaşır ve onları geri püskürtür. İşgal altındaki bir çok il ve ilçeyi Yunanlılardan geri alır. Ç. Ethem bunları yaparken, M. Kemal ve ordusundan çok az düzeyde bir yardım görür. Yaptıklarının hemen hemen tümünü kendi güçleriyle ve olanaklarıyla yapmıştır. Ki, M. Kemal bile, onca kinlerine, çarpıtmalarına ve yalanlarına rağmen bu gerçeği saklamakta zorlanır. Tümünden inkar edemez, sadece büyüklüğünü küçümseyerek ve kitlelerde hafifleterek "Ethem'in Ege'de belli oranda faydasını gördük, yardımlarını aldık" tarzındaki açıklamalarıyla anlatır.

Çerkez Ethem, salt Yunanlılara karşı savaşta değil, savaş sırasında meydana gelen ayaklanmalarını bastırmaklada görevlendirilmiş ve bu görevlerini de yerine getirmiştir. Düzce, Adapazarı ve Yozgat ayaklanmalarını M. Kemal'in direktifleri doğrultusunda kanla bastıran Ç. Ethem'dir ve onun önderlik ettiği Kuvay-ı Seyyare'dir. Bu dönemde Konya'da patlak veren isyanı bastırmak içinde Ç. Ethem görevlendirilir. Ancak Ç. Ethem bu görevi reddedip, bir başkasının gönderilmesini ister.

M. Kemal ve paşaları, Ç. Ethem'in cephelelerdeki ve isyanlardaki başarısıyla günden güne gelişip güçlendiğini gördükçe korkuya ve telaşa kapılmaktan kendilerini alamadılar. Ç. Ethem'in bu şekilde gelişip güçlenmesinin kendi iktidarlarının tehlikeye düşmesi demek olacağını, en azından iktidarlarını bir başkasıyla, Ç. Ethem'le paylaşmak anlamına geleceğini biliyorlardı ve görüyorlardı. Bunu kabullenemelerinin imkanı yoktu. Üstelik Ç. Ethem'in, merkezi Ankara'da bulunan Türkiye Halk İştirakiyyum Fırkası (1920'de kurulmuştur ve TKP'yi oluşturan üç partiden birisidir. Diğer iki parti ise, M. Suphi'nin önderliğinde, 1918'de kurulan

Türk Sol Sosyalistleri ve 1919'da Şefik Hüsnü'nün önderliğinde kurulan Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası'dır) ile ilişkileri vardır. Hatta bu örgütün Eskişehir'de yayınladığı Yeni Dünya adlı gazetesinde yazılar yazmaktadır. Bu ilişkiden daha çok korkmaya başlarlar. İktidarlarının ellerinden alınacağına emin olurlar. Bu korkularını M. Kemal, Ç. Ethem Yozgat isyanını bastırmaya çalıştığı dönemde, Çerkez'in ağabeyi ve milletvekili olan Reşit Bey'e "Ethem Ankara'dan geçerken adalet sehpasını Meclis binasının önüne kurmak niyetindeymiş" sözleriyle itiraf eder. Adaletten korkuyorlar. Korkarlar çünkü, insan kanı ve sömürüsü üzerine kurulmuş bir iktidarın sahipleridirler. Soykırımların, katliamların kendilerine sağladığı bir iktidarın üzerinde oturuyorlar. Korkarlar çünkü, en adice yalan ve çirkeflilikle ele geçirilmiş bir iktidardır ellerindeki. Korkarlar, çünkü, milyonlarca yoksul Anadolu köylüsünün elinden, avucundan zorla gaspedilerek alınmış emeğin, emeğin üzerinde kurulmuştur iktidarları. Korkarlar çünkü, binlerce, milyonlarca yoksul Kürt köylüsünün, süngülenmiş bebeğinin çığlıklarının üzerinde inşa edilmiş bir iktidarın sahibidirler... Tabii ki adaletten korkacaklar. Ancak bunu gerçekleştireceğini sandıkları Ç. Ethem değildir aslında. Bunu yapacaklarından korktukları komünistlerdir ve komünistlerle de Ç. Ethem'in ilişkisi vardır. Üstelik gazetelerine yazılar da yazıyordu. Onlara sempati duyduğunu saklamıyordu. O halde en kısa zamanda bu beladan kurtulmaları gerektiğine inanmaya başladılar. En iğrenç yalanlarla ve ayak oyunları ile Ç. Ethem'i tasfiye etmeye çalıştılar. Öldürmek için komplo bile düzenlediler. Ancak yapılan uyan neticesinde komployu boşa çıkarır Ç. Ethem ve kendisinin başına geleceklere düşünmeye başlar. İktidar kavgası günden güne kızışır. İktidarı bizzat ellerinde tutan M. Kemal ve tayfası avantajlıdır. Bu avantajını kullanarak, Ç. Ethem'i günden güne zayıflatıp, güçten düşürür. Kendisi de giderek güçlenip, iktidara daha fazla hakim olmaya başlar bu dönemde. Yıllardan beridir kendisiyle birlikte cepheden cepheye savaşır duran yakın adamlarıyla tuttuğu iktidar kavgalarında muhaliflerini çeşitli demagoji ve çarpıtmalarla tasfiye edip rahatlamıştır büyük oranda. Bundan aldığı güçle Ç. Ethem'e yönelir. Gerekçeleri hazırdır. İlki; kendisine suikast tezgahlamak ve Meclisi ele geçirmektir. Diğerleri ise, bastırmakla görevlendirdiği isyanlarda ve Yunanlılarla savaşta cephelede uygulamış olduğu yargılamalar ve katliamlardır. Oysa kendileride aynı şeyi yapıyorlardı. Yargıcı, avukatı ve celladı kendilerinin olduğu, bir dava için kuru-

lup sonrasında dağıtılan uyduruk savaş divanlarında kendileride binlerce insanı, hem de hiçbir haklı gerekçeleri olmadan, sınıf haklarını istedikleri veya kendilerine muhalif oldukları için yargılayıp, darağacında öldürmüşlerdi. Kendilerinin yaptıklarını suç saymayan faşist M. Kemal iktidarı, binlerce insanı, hem de hiçbir haklı gerekçeleri olmadan, sırf haklarını istedikleri ve kendilerine muhalif oldukları için yargılayıp darağaçlarında asmışlardı. Yine faşist M. Kemal iktidarı, kendisinin verdiği ve tanıdığı yetkiyi kullanıp aynı cinayetleri işleyenleri suçlu görüp yargılıyor. Ç. Ethem'i de aynı şekilde yargılayıp, gıyabında mahkum ettirirler ve denetimindeki orduyu kendilerine bırakıp teslim olmasını isterler. Ç. Ethem bunu kabul etmez. Kardeşleri ve adamlarını 22 Ocak 1921'de toplayarak onları serbest bıraktığını açıklar. Kendiside birkaç adamıyla birlikte gidip Yunanlılara teslim olur. Kendisiyle birlikte Yunanlılara iltica eden kardeşi ve birkaç adamı dışında kalan diğer adamları M. Kemal'in hışmından kurtulamazlar. Elleri geçirdikleri yerde öldürülür. Aynı günlerde Ç. Ethem'in ilişkili olduğu Türkiye Halk İştirakiyyum Fırkası'nda hedef olmaktan kurtulamaz. Dergi ve gazeteleri kapatılır, yöneticileri tutuklanır ve parti kapatılır.

Bu süre içinde gerçekleştirilen bütün katliamların, ayak oyunlarının, iğrençliklerin, provakasyonların, kıskırtmaların gerisinde General Mustafa Muğlalı'nın başını çektiği Askeri Polis Teşkilatı ve bizzat M. Kemal'e bağlı olarak çalışan Genelkurmaylık Haberalma Teşkilatı bulunmaktadır. Aynı dönemde patlak veren Koçgiri Kürt ulusal ayaklanmasının bastırılmasında da bu teşkilatlar başrolü oynamış, katliamların altına imzalarını atmışlardır. Bu isyanın bastırılmasında görev alan diğer katil ise, M. Suphi ve 14 yoldaşını katleden Yahya Kahya'dan hemen sonra öldürülen Topal Osman'dır. Isyanı bastırmakla görevlendirilen Topal Osman, Giresun civarında örgütleyip denetlediği askeri gücü Koçgiri'nin üzerine salıp, isyanı vahşet denizinde boğmuştur. Ama bu iğrenççe çabaları ve onursuzlukuda kendisini kurtaramamış, aksine öldürülmesinin gerekçesi yapılmıştır.

Kemalist diktatörlük, elbette sadece bunları yapmakla yetinmedi. Bu dönemdeki gizli örgütlerini sadece bu bir kaç olay için oluşturmamışlardı. Bu olayların benzeri, tarihin kuytuluklarında aydınlanmayı, açığa çıkarılmayı bekleyen binlercesi vardır. Biz sadece bir kaç örnek aktararak süreçlerin ve bu süreçlerde yaşananların müsebbibi olanları sonlarıyla birlikte aktarmakla yetiniyoruz. Ki, bu aktardıklarımız da yaşanan süreçlerin genel

karakterini belirleme açısından öne çıkmış gerçeklikler olmalarıyla kendilerini bugüne kadar taşımış ve konuşturup tartıştırmıştır. Tüm karama, inkar etme, çarpıtma ve beyinlerden silip attırma çabalarına rağmen ayakta kalabilmiş, kitlelerin bilinçlerine, ruhlarına kazınmış olarak bugüne kadar gelebilmiştir. Tarih, bu anlamıyla hükmünü vermiş, sorumlusu durumundaki Kemalist diktatörlüğü lanetlemeye devam ediyor, bundan sonra da lanetlemeye devam edecektir.

Kemalist diktatörlüğün yüz yıllar sonra bile lanetlenmesine neden olacak başka olaylar ve katliamlarda vardır elbette. İşte bunlardan birisi de, yine bu dönemde yaşanmış ve yeni bir örgütlenmeye gitmesini zorunlu kılmıştır. Bu Şeyh Said'in önderliğinde geliştirilen Kürt ayaklanmasıdır.

TAKRİR-İ SÜKUN YASASI VE İSTİKLAL MAHKEMELERİ

Bütün çabalanna, katliamlarına, zindanlara tıkip, yerinden yurdundan göçettirmelere rağmen, ne Kürt ulusal ayaklanmalarının önünü alabiliyorlar, ne de gelişen toplumsal hareketlenmenin, hak arayışlarının önünü kesebiliyorlardı. Her ne kadar iktidarlarını oturtmuş ve sağlama almışlarsa da, toplumun bir bütününü peşlerine takamamış, onları denetimleri altına alamamışlardı. Bu nedenle ülkenin bütününde yer yer ortaya çıkan huzursuzluklar açık tepkilere veya ayaklanmalara dönüşüyordu. Kanla, zulümle bastırılan bir hareketin ardından bir süre sonra bir başka yerde aynı talepler veya benzeri taleplerle yeni bir hareketlenme boy vermeye başlıyordu. Her ne kadar, E. Paşa'nın "yok kanun, yap kanun" ilkesine sıkı sıkı sarılıp bunu uyguluyorsalardı sonuç değişmiyordu. İşte bu, mevcut durumu, çıkmazı açacak araçlar ve yöntemler arayıp bulmaya sevketti. Çok geçmeden de bunu buldular. İtalya'nın faşist lideri Mussolini'nin hazırlayıp uyguladığı faşizmin yasalarını olduğu gibi Türkçe'ye çevirerek uygulamaya giriştiler. Bu da kendilerine yetmedi. Daha da beterini işlediler. Bu daha beterinde "Bu yasanın gerçek amacı anarşist, bozguncu, kışkırtıcı, soysuz aydınları susturmak" için çıkarılan Takrir-i Sükun Yasası olduğunu İnönü Meclis kürsüsünde açıklar.

O güne kadar yürürlükteki yasalarıyla muhalefeti ve Kürt ulusal ayaklanmalarını bastıramadığını gören faşist diktatörlük, 1925 Şubatında patlak veren Şeyh Said ayaklanmasını gerekçe göstererek, kısa zaman sonra, 4 Mart 1925'te Takrir-i Sükun Yasası'nı çıkarır ve bu yasaları uygulayacak olan İstiklal Mahkemelerinin kurulmasını da devreye sokar. İstiklal Mahkemeleri'nin Başkanı olan cellat Kılıç Ali, yazdığı İstiklal Mahkemeleri Anıları adlı kitabında; "Mahkemelere Millet Mahkemesi ismini vermek isteyenler olduğu gibi, Terreur (Türkçesi terördür bu.) Mahkemesi denilmesini ileri sürenlerde olmuştur" diyerek, oluşturulan yasaların ve kurulan mahkemelerin gerçek karakterini olduğu gibi ortaya koyar. Evet, getirilen Takrir-i Sükun Yasası; İnönü'nün deyişleriyle "soysuz aydınları susturmak" amacıyla getirilmiş faşist bir yasadır. Katliamların, soykırımların meşrulaştırıldığı bir yaradır. Varolan tüm ekonomik ve

demokratik hak kırımlarını dahi ortadan kaldırıp yok etmeyi amaçlayan bir yasadır. Bu yasanın uygulayıcısı olarak oluşturulan mahkemeler ise, mecliste söylendiği gibi terör mahkemeleridir. Kürt ulusu ve tüm Anadolu halkları üzerinde estirilen terörün kılıfı o gün nasıl değişik adlar altında uygulanmışsa, bugünde aynı yapılmaktadır. Bugünkü yasanın adı Terörle Mücadele Yasası, uygulayan mahkemelerinin adı ise, DGM.

Kısacası İstiklal Mahkemeleri'nden DGM'lere ve Takrir-i Sükun'dan Terörle Mücadele Yasasına, değişen sadece adıdır. İşlevleri, özleri birbirinin aynısıdır. Oluşturulan yasaları ve mahkemeleriyle o zaman nasıl Şeyh Said önderliğindeki Kürt ulusal hareketini barbarca yöntemlerle ezdiler ve mahkemeleri aracılığıyla idam sehpalarına gönderdilerse, bugünde benzer yasaları ve mahkemeleri aracılığıyla ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini önlemeyi hedefliyorlar. Oluşturmuş oldukları ölüm mangalarıyla mahkemelerine gerek duymadan yargısız infazlara, yerinde infazlara bolca başvuruyorlar. Bu yaptıklarının yasal her hangi bir temeli olsun veya olmasın, mevcut yasalar çerçevesinde bile yaptıklarının suç teşkil edip etmemesi bunları hiçe ilgilendirmiyor, mahkemeleride bunu pek derd etmiyor. Bu nedenle, yargılama veya en azından bir soruşturma gereği bile duymuyorlar. Gazi Davasına bakan Hakim Hüseyin İmamoğlu'nun tavrı bunun en tipik bir örneğini oluşturur. Sadece bu değil elbette, yığınla çete ortaya çıkartılmış, bu çetelerin faili oldukları cinayetlerini, pis kirli işlerin, uyuturucuların bırakalım delillerini kendileri ortalık yerde dururken hiç bir savcının bunları dikkate alıp, dava açtığı yok. Açılan davalarda tutuklananlar ise, teker teker serbest bırakıldılar, bikanılmaya devam ediliyorlar. Ancak, davalı devlet ve onun kullandığı uşakları değil de halktan her hangi biriyse, o meşhur adalet mekanizması yoktan delil bile yaratıp, vatandaşları bir şekilde mahkum eder. Halkın trilyonlarını dolandırıp, zevki sefa içinde yaşayan Edesler, Özallar vs. ortalık yerde dolaşırken, hiç bir yargı organı ve güvenlik birimi harekete geçip te gerekeni yapma ihtiyacı duymuyor. Ancak, salt düşüncelerini söylediği için adresi, kimliği belli olanlar, her gün ortalık yerde bulunanlar her an kaçacakmış gibi, veya sanki İ. Şahin'lerin işlediği bütün suçları işlemişcesine hemen anında derdest edilip, cezaevlerine tıkalabiliyor. Bunu yapımlarının önün de her hangi bir engel olmadığı gibi, bunu teşvik eden ve mükafatlandıran bir özelliğe sahiptir sistem. Çünkü mevcut düzen, kendisini koruyan silahlı mekanizmalarıyla birlikte birde bu mekanizmaya yasal zemin sunup, yaptıklarını meşrulaştıracak hukuklarında yapar. Bu hukuk, bu yasalar kendileri için geçerli değildir. Halk için geçerlidir. Halkı kontrol altında tutabilmenin aracıdır, bunun için vardır...

İnönü'nün deyişleriyle, "anarşistleri, kışkırtıcıları, bozguncuları ve soysuz aydınları susturmak" için "Şeyh Said ayaklanması bahane edilerek" çıkartılan Takrir-i Sükun yasasıyla ülke tam bir ateşten cendereye dönüşmekte gecikmedi. Yasal zemi-

ninde bulan bütün kurumları, yasal ve yasadışı oluşumlarıyla harekete geçen faşizm, kısa zamanda Kürt isyanını her zamanki gelenegine yarası biçimde, en vahşi ve en iğrenç yöntemlerle kana boğarken, toplumda gelişip, binlerce patlamalara yolaçan hareketleri tümüyle dağıtıp, yoketmeye çalıştı. Bütün muhalif kişi ve kurumları bu yasayla yok ederken, bundan sonra ortaya çıkacaklarında bu yasayla önünü alıp engellemeyi hedefledi. Bunu, mevcut partileri olan CHP dışındaki tüm partileri yasaklayarak ve bundan sonrada her hangi bir partinin kurulmasını yasaklayarak yaptı. Emekçilerin örgütlenme kurumları olan dernekler, sendikalar ve kooperatifleri yasaklayıp, sadece kendilerine bağlı, denetimlerinden dışarı çıkmayanların faaliyetlerini serbest bırakıp, bunları her türlü olanaklarıyla da destekleyerek hedefini, amacını ortaya koydu. M. Kemal faşizminin dün söyledikleri bugün bize hiçe yabancı gelmiyor. Çünkü bugün dünün tekrarı yaşanıyor. O zamanda hakkını arayanlar için "bozguncu, kışkırtıcı, anarşist" diyorlardı, bugün de, yine en sıradan demokratik hakkını savunmak için sokağa çıkan, meydanları dolduran işçilere ve memurlara, öğrencilere ve esnaflara, köylü, küçük üreticilere ve yoksul tarım işçilerine aynı biçimde bozguncu, kışkırtıcı, anarşist diyorlar. Dün kendilerini seçtiren aydınları nasıl "soysuz aydınlar" olarak değerlendiriyor ve "susturmaya" çalışıyorsa, bugün de aynı biçimde değerlendirip, "susturma"ya çalışıyorlar. Tabi bu "susturma"nın ne anlamı geldiğini de elbette biliyoruz. Kentin orta yerinde, güpegündüz ve insanların gözleri önünde katletmektir bu susturmak... Ya da Bahriye Üçoklar gibi, Uğur Mumcular gibi bombayla paramparça etmektir, susturmak... Musa Anter gibi, telefonla çağrıldığı sokakta, sokak başında polise tutturarak katletmektir bu susturmak... Metin Göktepe gibi, yüzlerce insanın ortasında ve gözü önünde beynini sopalarla parçalayıp, sonra da bir bankın üzerine bırakmaktır bu susturmak. Ve sonrada, mızrak çuvala sığdırılamayınca, banktan veya duvardan düşüp öldü, diyebilme ikilyüzlüğündeki iğrençliktir, bu susturmak.

Bu susturma yasanın gerekleri en kısa zamanda yerine getirilmiştir. Yasanın çıkmasının hemen ardından TKP'ye yönelik yeni bir tevkifat kampanyası başlatılır. Yıl 1925 ve TKP bu tevkifatın ardından büyük oranda kadrosunu kaybeder. Sendikalar ve dernekler zaten kapatılıp, yasaklanmıştır. Gazetelerde kapatılır ve çıkanlarda üzerlerindeki yoğun sansür ve baskılardan dolayı bir şey yapamaz duruma getirilmiştir.

Bütün Kürt ulusal ayaklanmalarında olduğu gibi, Şeyh Said İsyanı'nın ardından yine o eski bildik iğrenç yöntemlerine başvururlar. Köyler yine zorla boşaltılır, yakılıp, yıkılarak haritadan silinir, insanlar bulundukları yerlerde kurşuna dizilir, bütün malları, mülkleri talan edilip, ellerinden alınarak açlığa ve sefaletle mahkum edilir. Yurtlarından kovulup sürgünlere gönderilir, sürgün yollarında çetelere öldürülür, açlıktan hastalıktan kırılıp bitirilmesi için gereken her şey yapı-

lır. Ve hiç bir zaman vazgeçemedikleri, tüm umutlarını bağladıkları gerçeklerini de propaganda etmekten geri durmadılar. Bu ayaklanma, Türkiye'nin gelişip güçlenerek büyük bir devlet olmasını istemeyen yabancı devletlerin kışkırtmaları sonucu meydana gelmişti! Yabancıların destekleriyle, verdikleri silahlarla başkaldırmışlar oralarından beslenmişlerdi! Şeyh Said ayaklanması başta olmak üzere tüm Kürt ulusal ayaklanmaları da aynı şekilde çarpıtılmaya çalışılmış, propaganda edilmiştir. Diğer vazgeçemedikleri gerçekleri ise, bölgede hakim durumda bulunan feodal yapıdan kaynaklı olarak, yaşanan doğal sorunlar ve aşiretsel yapıdır. Bunun giderilmesi, bu geri durumun ortadan kaldırılması için yapılan girişimlerden rahatsızlık duyan, hakimiyetini kaybetmekten korkan aşiret reisleri, toprak ağaları, şeyhler, şılgar vs. vs.lerin buna başkaldırmalarından dolayı ortaya çıkan kışkırtmaları! Başkaca hiç bir nedeni olmadığı noktasına ısrarla vurgu yapılır.

Bütün bu çarpıtmaların nedeni, geri bilince sahip milyonlarca yoksul Anadolu halkının bilinçlerini bulandırmak, onların gelişen doğal tepkilerini kışkırtarak, yönlendirerek kendilerine yedeklemek, ırkçı-şoven duygularını kamçılayarak ayaklandırdır Kürt ulusana karşı kinlendirmek, kitleleri kendi gerçek sorunlarından uzaklaştırıp kendi yarattıkları ve istedikleri kanala akıtıp orada törpülemek ve benzeridir. Takrir-i Sükun yasasıyla bunların yasal temelini/yasal dayanağını da oluşturmuşlardır.

Yine, müslüman halkın gayri müslümlere olan önyargılarından hareketle, gelişen Kürt ulusal ayaklanmalarının, sosyal kurtuluş mücadelelerinin arkasında, arında Ermeni pamagının aranıp bulunması ve yüksek oranda bunun propaganda malzemesi olarak kullanılmasıdır. Kemalist diktatörlükte bu yöntemleri kullanıyordu, bugünkü torunları da aynı yöntemle can simidi gibi sanılmış durumundadır. Bu sanıldıkları can simitlerini de öylesine geliş güzel, patavatsızca kullanıyorlarki, artık kullanım değerleri bile kalmadı. Geçerliliklerini yitirdiler. Kitleleri artık eskisi gibi galeyana getirip, ayaklandıramıyorlar. Et tikleri laftan dolayı kendileri köşeye sıkışıyor ve kitlelerden özür dilemek zorunda kalıyorlar. Refahyol'un çetelerin hamiliğini yapan İçişleri Bakanı M. Akşener'in, sokak kabadayısı ve yüksek kaldırım kadını ağzıyla ırkçılığını-kafatasçılığını ortaya koyan tanımlamasının hemen ardından Ermeni vatandaşlardan özür dilemesi buna bir örnektir.

Şeyh Said ayaklanması bastırıldıktan ve TKP'ye yönelik operasyonlar sonucu bu partinin büyük oranda darbelenip, kadiolarının içeri atılmasının ardından M. Kemal, kendisini güvenliğe alacak, her türlü tehlikeden önceden haberdar edip, gerekleri beklemeyen yerine getirerek tehlikeleri ta başından bertaraf edecek yeni bir teşkilatlanmaya gitmenin zorunluluğunu gördü ve MAH'ın oluşturulması için gereken emri verdi. MAH'ın kurulması da kendilerine bekledikleri güvenceyi sağlayamadı. Yine Kürt isyanları, yine işçiler, aydınlar, öğrenciler ve topraksız yoksul köylüler haklarını alabilmek için mücadelelerine devam ettiler ●

STRATEJİK DEĞERLER

1

Açıklama: Savaşan her insanın mutlaka okuması gereken bir kitap olan Sun Tzu'nun "Savaş Sanatı" adlı eserini bölümler halinde yayımlıyoruz.

SUN TZU

-Askeri eylem ulus için önem taşır çünkü bu varolma ya da yokolma yolu, ölümle kalım meydanıdır. O nedenle iyi incelemek gerekir.

LI QUAN

Askeri eylem aslında uğursuzdur, yalnızca ölüm ve kalım buna bağlı olduğu için önem taşır ve hafife alınma tehlikesi vardır.

DU MU

Bir ülkenin varlığıyla yokluğu, halkının ölüm ya da kalımı askeri eyleme bağlı olabilir, bu yüzden, bu konuyu çok iyi incelemek gerekir.

JIA LIN

-Meydan yer demektir, savaşın yapıldığı mekan- üstünlüğü kazan, yaşarsın; kaybet, ölürsün. Bu nedenle askeri eyleme ölüm-kalım meydanı denmiştir. Yol, kendini duruma uyarlayıp, zafere ulaşmanın yordamı demektir- bunu elde et, yaşarsın; kaybet, yitip gidersin. O nedenle bunu iyiden iyiye incelemek zorunludur. Eski bir belgeye göre "sana elverip, gücünü arttıracak bir varoluş yolu; seni yokluğa itecek birde yıkım yolu vardır."

MEI YAOCHEN

Ölüp kalman savaş meydanının görüşüne bağlıdır; sağ kalıp yok olman- sa savaşın yöntemine.

SUN TZU

İşte bu yüzden, ölçün şu beş şey olsun, kıyaslarken bu değerleri kullan, böylece koşulları kavrayasın. Bunlar YOL, HAVA, ARAZI, ÖNDERLİK VE DİSİPLİN'dir.

DU MU

Beş şeyi ölçmek gerekir-yol, hava, arazi şekli, önderlik ve disiplin. Bunu karargahta yapmak gerekir- önce kendini sonra da düşmanını bu beş ölçüt ile ölç ve kimin üstün olduğuna karar ver. Kimin galip olacağını bu yolla anlayabilirsin. Buna karar vermeden kuvvetlerini seferber etme sakın.

CAO CAO

Şunların değerlendirmesini karargahta yapacaksın: Önderlik, düşman, arazi, askerin gücü, uzaklık ve görelî tehlike.

WANG XI

Önderliği, çevre koşullarını, disiplini, askerleri, subayları ve ceza ile ödül yollarını ölçeceksin.

ZHANG YU

Guan Usta, değerlendirmeleri askeri sevk etmeden evvel yap, derdi. Askeri

harekatlarda değerlendirme birincil önem taşır. Kimileri askeri hareketlerin savaş meydanında, düşmanla yüz yüze yapması gerektiğini savunur, ama General Cao Cao'ya göre bu değerlendirmeleri kendi karargahında yapmalısın, zira öncelikle önderlerin zekasını, düşmanın gücünü, arazi şeklini, asker sayısını tesbit etmek gerekir, ondan sonra iki ordu karşılaştığında, gerekli uyarlamalar önder tarafından evvelki hesaplarla uygun şekilde gerçekleştirilir.

Disiplin, talimatların açık ve kesin olmasıdır. Beş şey içinde disiplin ile önderliğin sonda gelmesinin nedeni şudur: Sana kötülük edene saldırmak için harekete geçmeden evvel, kendi halkının sana inanıp, güvendiğinden emin ol, sonra hava koşullarını incele, sonra da arazinin durumunu. Bir önder, ancak bu üçünü hallettikten sonra, sefere çıkabilir. Ordu bir kere yürüyüşe geçince, artık emirleri komutan verecektir.

WANG XI

İnsanlar arasındaki uyum, askeri hareketlerin temelidir; havanın iyi, mevkinde elverişli olması tabii ki yardımcı olur. Bu üç unsur mevcut olduğunda, orduyu harekete geçirmelidir. Seferberlik önderliğin yetenekli olmasını gerektirir. Önderlik yetenekli oldu mu, disiplin de sağlam olacaktır.

SUN TZU

Yol, halkla önderliğin aynı hedef etrafında birleşmesi demektir, böylece onlar ölümü ve yaşamı korkmaksızın paylaşırlar.

CAO CAO

Bu, onların eğitim ve talimatlarla yönlendirilmesi demektir. Tehlike güven-sizlik anlamına gelir.

ZHANG YU

İnsanlara iyilikle, güvenle ve adaletle yaklaşırsan hepsi de aynı düşünceyle, severek hizmet ederler. I Ching derki "zor durumlarda neşeyle insanlar ölümü bile unutmaz."

DU MU

Yol, insancılık ve adalet demektir. Çok eskiden, ünlü bir bakan bir siyaset filozofuna askeri konulardan söz açmış. Filozof şu karşılığı vermiş "iyi yönetmenin yolu insancılık ve adalettir. İyi bir hükümette, insanlar kendilerini önderliğe yakın hissederler ve ölüm bile onları korkutamaz."

JIA LIN

Önderler insancıl ve adil olur, halkla

nın iyi ve kötü gününü paylaşırsa, askerler de sadık olurlar ve doğal olarak kendileriyle önderin çıkarlarını eş tutarlar.

SUN TZU

Hava, mevsimler demektir.

CAO CAO

Halkın çıkarları açısından, eskilerin askeri kurallarına göre hareketler ya-zın veya kışın yapılmamalıdır.

ZHANG YU

(Tang Sülalesi'nin kurucusundan naklen)

Çok önceleri Hunlar'la savaşırken pekçok askerin parmakları donarak koptu, gene pekçok asker güneyle Ra-bilelerle savaşırken vebadan öldü. Çünkü bu hareketler kış ve yaz mevsiminde yapılmıştı.

WANG XI

(Fan Li'den naklen)

Bu, "başkasının toprağına vakitsiz girme" deyiminin açıklamasıdır.

SUN TZU

Arazi, yolalma kolaylığı ya da zorluğu, mesafe, boyut ve güvenlik bakım-larından değerlendirilmelidir.

ZHANG YU

Herhangi bir askeri harekatta öncelikle arazinin şeklini bilmek önemlidir. Yolum uzunluğunu bilersen doğrudan mı yoksa dolambaçlı bir rota mı izlemen gerektiğini de anlarsın. Yolalma kolaylık ya da zorluğunu bilersen, pi-yadelerin mi yoksa süvarilerin mi daha yararlı olacağını da çıkarırsın. Arazinin boyutlarını bilersen, gereken asker sayısında bulursun. Arazinin güvenli olup olmadığını bilersen, savaşıp savaşmaman gerektiğine de karar verebilirsin.

SUN TZU

Önderlik, zeka, güvenilirlik, insancılık, cesaret ve kararlılık işidir.

CAO CAO

Bir generalde bu beş erdemin olması elzemdir.

DU MU

Eski krallar insancılığı ön plana çıkartırlarken, savaş sanatçıları zekaya en çok değer verirdiler. Çünkü zeka planlama ve gerektiğinde değiştirme yeteneği demektir. Güvenilirlik, insanlarda ceza ya da ödül konusunda hiç kuşkuya yer bırakmamaktır. İnsancılık insanlara sevgi ve sevecenlik beslemek, sırtlarındaki yükün bilincinde olmak demektir. Cesaret, duraksamaksızın zafere giden fırsatları ele geçirmektir. Kararlılık, sert cezalarla, asker arasında disiplin kurma-tır.

JIA LIN

Sırf zekaya güvenmek isyankarlığı, sırf insancılığa bel bağlamak ise zayıflığı doğurur. Güvene saptanıp kalmak aptallığa, cesaretin gücüne dayanmaksa şiddete yolaçar. Aşın katılık ise zulmü getirir. Eğer bir kişi de bu beş şeyin beşi de yerli yerinde varsa, o zaman bir önder olabilir.

SUN TZU

Disiplin; örgütlenme, emir-komuta zinciri ve lojistik demektir.

MEI YAOCHEN

Örgütlenme, askerlerin düzenli bir şekilde gruplanması; emir-komuta zinciri, askerleri birarada tutup, onları yönetecek subayların bulunması; lojistik ise, levazımın ihtiyaçlarının görülmesi demektir.

SUN TZU

Her komutan bu beş şeyi bilir. Bunları uygulayan kazanır, uygulamayan kaybeder.

ZHANG YU

Herkes bu beş şeyi bilir ama, zorluğun ve uyarlanmanın ilkelerini derinden kavrayanlar kazanır ancak.

SUN TZU

Şu halde, koşulları anlayabilmek için şu değerleri kıyasla: Hangi siyasi önderliğin Yol'u var? Hangi komutan yetenekli? Kim daha elverişli iklim ve araziye sahip? Kimin disiplini etkili? Kimin birlikleri daha güçlü? Kimin askerleri ve subayları daha iyi eğitimli? Kimin ödül-ceza sistemi daha açık? İşte bu yolla, kimin galip geleceğini anlarsın.

LI QUAN

Yol'a sahip olan bir siyasal önderlik elbette yetenek ve zekaya haiz bir askeri önderliği de kapsayacaktır.

DU MU

Kendi kendine sor: Hangi önderlik dalkavukları bir kenara itip, akıllı insanlara yanaşabiliyor-seninki mi, yoksa düşmaninki mi?

DU YOU

Yol, erdem demektir. Ulusların siyasal önderlikleri savaşta kıyaslanmalıdır önce.

MEI YAOCHEN

Siyasi önderlikte en büyük sorun şudur: İnsanların kalbini kim kazanıyor? HO YANXI

Eski yazılardan birinde şöyle denir: "Bana iyi davranan önderim, bana kötü davranan ise düşmanımdır." Yani sorun hangi tarafın insancıl bir hükümeti, hangisinin zalim bir yönetimi olduğudur.

ZHANG YU

Her iki ulusun siyasal önderliğini önce savaşta kıyasla: Hangisi iyilik ve

inancın yolunu tutuyor? Sonra, askeri önderliklerini kıyasla: -Hangi taraf zeka, güven, insancılık, cesaret ve kararlılığa sahip? Daha sonra da, arazi açısından kimin avantajlı olduğuna bak.

CAO CAO

Çiğnenmeyecek kurallar koy ortaya, çiğneyenleri de hemen cezalandır.

DU MU

Kural koyup, uygulamaya gelince, ister alt tabakadan olsun, isterse üst herkese eşit davranılmalıdır.

DU YOU

Kimin emirleri daha etkili, ona dikkat et- kimin adamları karşı koymaya cüret edemiyor?

MEI YAOCHEN

Yasa önünde herkesi eşit tut.

WANG XI

Kimin kurallarının daha sarîh, emirlerinin daha kolay anlaşılabilir olduğuna dikkat et.

DU MU

(Kuvvet ve eğitim üzerine)

Savaşta üstler ve astlar uyum içinde ve aynı ölçüde cesur davranıyorlarsa, işte bu kuvvet demektir.

DU YOU

Bir bak, kimin silahları daha etkili ve kimin askerleri daha özenle seçilmiş ve eğitilmiş. Denildiği gibi "asker hergün talim yapmazsa cephede korkup, duraksar; komutanlar hergün talim yapmazsa cephede ne yapacağını şaşırıp, duruma uygun davranamaz."

DU MU

(Ödül ve ceza konusuna dönerek)

Ödüller bol keseden, cezalar ise keyfi olmamalıdır.

DU YOU

Hangi tarafın ödül/ceza yönetmeliği açıkça belirlenmiş öğren. Denildiği üzere "ödülleri makul değilse, minnettarlık doğurmayan bir masraf; cezalar makul değilse saygı doğurmayan bir katliam olur."

MEI YAOCHEN

Birisi ödülü hak etmişse, ondan nefret etse bile hakkını vereceksin. Birisi cezayı hak etmişse yakının olsa bile cezadan vazgeçmeyeceksin.

CAO CAO

(Özetleyerek)

Bu yedi şeyi ölçerek, kimin galip, kimin mağlup olacağını öğrenirsin.

MEI YAOCHEN

Gerçek koşulları öğrenirsen, kimin kazanacağını da bilirsin.

ZHANG YU

Eğer bu yedi şeyde de sen üstünsen, daha savaşa girmeden galip sayılırsın; yok eğer sende bunlar yoksa, daha savaşa girmeden mağlupsundur. Yani, galibi önceden kestirmek mümkündür.

SUN TZU

Danışarak avantajlarını değerlendir;

kuvvetlerini ona göre yapılandır, ki olağanüstü taktikler uygulayabilesin. Kuvvetlerini stratejik olarak yapılandır, üstünlük sende kalsın.

CAO CAO

Yapı stratejiye bağlıdır. Strateji ise olaylara göre saptanır.

SUN TZU

Askeri hareketler hile gerektirir. Güçlüyken zayıf görün, etkiliyken, etkisiz görün.

CAO CAO

Askeri hareketlerin belli bir şekli olmaz-hileyle yürür.

MEI YAOCHEN

Hilesiz strateji olmaz; stratejisiz, hasmını denetim altına alamazsın.

WANG XI

Hile düşmanı yenmek için gereklidir; doğruluk ise bir grubu yönetmek için.

ZHANG YU

Gerçekte güçlüyken, zayıf görüneceksin; cesurken korkak- bu yöntem Hunlar'a karşı işe yaramıştı.

LI QUAN

Li Quan'ın anlattığına göre, Han hanedanı generalinden biri başkaldırıp, Hunlar'a katılmış. İmparator gizlice gözetlemeleri için on kişi göndermiş, adamların hepsi de düşmanın zayıf olduğunu anlatmışlar. İmparator daha sonra bir de Lou Sing'i göndermiş; Sing ise Hunlar'a saldırmanın yerinde olmayacağını belirtmiş. Kral sorunca da "iki memleket savaşırken güçleriyle gösteri yaparlar; oysa ben gittiğimde sadece zavallıları ve yaşlıları gördüm -muhakkak güçlüler, ama zayıf gibi davranıyorlar; bence saldırmak uygun olmaz" demiş. İmparator kızarak, Sing'i onu engellemeye çalıştığı için cezalandırmış ve ordusunun başına geçerek yola çıkmış. Hunlar ise çevrelerini kuşatıp, onları 6 gün erzaksız bırakmışlar. İşte bu, diyor Li, zayıf görünmektir.

DU MU

Kendi durumunu hile yoluyla gizlemek. Düşmanın senin ne durumda olduğunu bilmemeli -çünkü eğer durumunun farkına varırsa, muhakkak bir karşılıklı bulunur. Tıpkı, Hunlar'ın Han'ın gözcülerine oynadığı oyun gibi.

DU YOU

Yani güçlü, kuvvetli de olsan, dıştan aciz ve zayıf görüneceksin -böylece düşmanı hazırlıksız yakalayacaksın.

WANG XI

Güçlüyken zayıf; cesurken korkak; düzenliyken dağınık; doluyken boş; zekiye aptal; çokken az; ileriyken geri; hızlıyken yavaş; alıcıyken terkedici; bir yerdeyken başka yerde görün.

ZHANG YU

Savaşacakken kaçıyor gibi; hızlanacakken rahatlıyor gibi görün.

SUN TZU

Yakınına saldırmak üzereyken, uzağa

gidiyormuş gibi; uzağa saldırmak üzereyken, yakınına gidiyormuş gibi davran.

LI QUAN

Düşman böyle hazırlıksız yakalanır.

SUN TZU

Hasmını, kazanma dürtüsüyle beriye çek ve onları gafil avla.

MEI YAOCHEN

Açgözlü iseler, ganimetlerle iştahlarını kabart.

ZHANG YU

Onlara azıcık galibiyet umudu ver ve hemen sonra üzerlerine atılıp, işlerini bitir.

DU MU

Düşman kanışıklığa uğradığında onları alt etmek için bu fırsattan yararlan.

JIA LIN

Usta çenebazları aralarına salar ve ortalığın karışmasını bekler, sonra da üzerlerine yürürüm.

ZHANG YU

Düşman saflarını karıştırmak için hileye başvur; onları yenmek için sürükle. Wu ve Yue devletleri savaşırken, Wu üçbin suçluyu Yue ordusunun karşısına çıkardı- onlara dağınık ve perişan bir ordu olduğu izlenimi versin diye. Suçluların bazısı kaçtı, bazısı teslim oldu; Yue ordusu onlarla savaşırken, Wu'lular da onların işini bitirdi.

SUN TZU

İşleri yolundayken, onlara karşı hazır ol; güçlüyken, onlardan sakın.

DU MU

Düşman hükümetinin işleri yolundayken yani halkla yönetim arasında sevgi varken, ödül/ceza işlerinde güven ve açıklık hüküm sürerken, askerler iyi eğitilmişken -onlara karşı gözünü dört açmalısın. Hazırlığa girişmek için illede bir çatışma beklemeyeceksin. Düşman ordusu güçlüyken, onlardan sakınacaksın; gevsemelerini bekleyip, saldırmak için bir boşluklarını arayacaksın.

CHEN HAO

Düşman yerli yerinde bütünlüğünü koruyup kaynaşmıyorsa, dikkatli hazırlanmalısın. Sen de, onlara karşı hazır olmak için, aynı şeyleri yapmalısın.

HO YANXI

Düşmanında yalnızca yetkinlik görüyor, bir açığını yakalayamıyorsan, kendini hazırlaman gerekir.

ZHANG YU

Bir klasiğin dediğine göre "biriyle savaşırken nesi bol, nesi eksik görürsün." Bolluk yetkinlik, eksiklikse açık demektir. Düşman ordusu yetkinse, onlara yenilmez gözüyle bakacak ve hafife almayacaksın. Askeri bir danışmanın dediği üzere "bir açıklarını görürsen durma saldır; yetkin iseler, hemen dur."

JIA ZIN

Gücsüzün güçlüyü kontrol etmesi için, bir değişikliği beklemesi şarttır.

DU YOU

Ambarları dolu, askerleri formda iken, açıklarını kollamak üzere yerine çekilmeli, değişiklikleri kollayıp gevsemelerini beklemeli ve vakti geldiğinde saldırmalıdır.

SUN TZU

Saflarını bozmak için öfkeyi kullan.

CAO CAO

Tembelleşip, bozulmalarını bekle.

LI QUAN

Askeri önderlik çabuk sinirleniyorsa, doğası sabit olmadığı için, stratejileri kolayca bozulur.

DU MU

Askeri önderlikleri asabiyse, onları öfkeliendirmelisin- böylece sabırsızlanacak ve esas stratejilerini unutacaklardır.

MEI YAOCHEN

Asabi insanlar ise, onları harekete geçirip, heyecanlandırdı ki umursamazcasına savaşa girsinler.

ZHANG YU

Eğer vahşi ve çabuk öfkelenen kimse- lere o zaman, onları kızdırmak için sınırlarına dokun- ki moralleri altüst olsun- böylece, plansızca, gelişigüzel hareket edeceklerdir.

SUN TZU

Onları kuvvetli göstermek için aciz davran.

LI QUAN

Eğer pahalı armağanlar ve tatlı dille sana yaklaşırlarsa anlaki birşey peşindedirler.

DU YOU

Harekete geçtiklerinde, yerine sin ki kendilerini yüksekte görsünler; gevsemelerini bekle ve sonra tekrar birleşerek saldır!

MEI YAOCHEN

Zayıflık ve acizlik gösterki kibirlensinler.

WANG XI

Aşağıdan alıp, aciz görün ki burunları büyüsün, böylece dikkatlerini senden alacaklar ve sen de koyuverdiklerinde onlara rahatça saldıracaksın.

SUN TZU

Kaçarak onları yor.

CAO CAO

Onları bitkin düşürmek için hızlı davran.

WANG XI

Şaşırtıcı saldırıları elden bırakma. Onlar çıktığında sen yerine dön; onlar döndüğünde sen çık; onlar sola koşarken sen sağa; onlar sağa koşarken sen sola koş. Böylece onları takatsız bırakabilirsin.

ZHANG YU

Böylece onlar yorgunluktan bitap düşerken, sen dipdiri kalırsın●

Devrimci savaşımızda hataya ve duygusallığa yer yoktur

Bereketli, doğurgan bir yağmur çiselenmişti kayalıklara. Uğursuz bir geceydi. Toprağa çöken ölüm karanlığı, yıldızlarda yutmuştu. Vadinin kuzey yamacında uluyan bir kurdun sesi ısıklık gibi düşüyordu derenin çağıldayışına. Soğuk bir rengi vardı gecenin. Köyden dönen birimin geceyi örseleyen ayak sesleri nöbetçinin "kamo" sesiyle karanlıkta kaybolup gitti. Parolaların verilmesinden sonra kamp yeri yine eski sessizliğine büründü.

Düşmanın ikinci '38 olarak tanımlanan '94 Dersim seferi tüm hızıyla devam ediyordu. Ovacık'tan Çemişgezek'e, Hozat'tan Mazgirt'e kadar bü-

Düşmanın başlattığı büyük harekatta birlikte gerek normal çatışmalarda gerekse düşman kollarına yönelik planlı eylemlerimizde bir artış gözleniyordu. Hozat, Ovacık, Çemişgezek üçgeninde konuşlanan Batı Dersim ABK'mıza bağlı bir ana birliğimiz tam beş gün süren bir çatışmada vurkaç taktikleriyle düşmana ağır kayıplar verdirmişti. Düşmanın dikkatlerini alan üzerinde yoğunlaştıran birliğimiz savaş hileleriyle düşmanı şaşırtarak yeni fırsatlar yakalayıp, yeniden vurmak için düşmanın arkalarına sarkmıştı. Birliğimiz hem yeni planlar yapmak, hem de güçlerini dinlendirmek için Munzur dağlarının eteklerinde bir noktada kamp kurmuştu. Düşmanın yoğun ablukasına rağmen yüz kişi civarındaki ana birliğe bağlı küçük birimlerimiz hem düşmanın genel durumunu incelemek, hem de normal faaliyetleri aksatmamak için hareketli durumdaydılar. O aralar Doğu Dersim ABK'sında bulunan iki siyasi komiser yoldaşa özel işlerinden dolayı bir birimle birlikte bizim muntıkaya gelip birliğimize katılmışlardı.

Beş gün süren çatışmalarda ana birliğimiz tek yaralı bile vermemesine karşın, Erzincan hattında seyir halinde olan bir birliğimiz, hain bir ihbar sonucu Kılar mağarası muntıkasında yaşanan zorlu bir çatışma sonunda düşmana iki kayıp vermesine rağmen beş yiğit yoldaşımızı şehit vermişti. Aynı günlerde Mazgirt birliğimizin kayıp verdiğini duymuş ama kesin sayı hakkında bir bilgi edinememiştik. Yine aynı günlerde DHKP-C'li arkadaşlar Hozat-Ovacık arasında bir noktada onuç şehit vermişti.

Kamp yeri iki-üç bin metre yükseklikte kayalıklı dağlarla kaplı bir vadinin derinliklerindedi. Biri Ovacık hattından, biri Kuzeyden yani Erzincan hattından vadinin her iki girişini, diğeri ise hem Ovacık muntıkasını ve kamp yerini hem de iki birimi denetleyecek şekilde kampın doğu tarafında makinalı ve diğer uzun namlulu silahlarla konuşlanmıştı. Bu üç savunma birimi ve bir de devriye birimi kampın güvenliğini sağlıyordu. Saat 24:00 sularındaydı. Savunma birimleri görev yerlerine hareket etmişlerdi. Bazı görevler için köylere giden birimlerde düşmanın hareketliliğinden dolayı işlerini erken bitirip kampa

dönmüşlerdi. Yat saatinin gelmesiyle birlikte kamp yeri nöbetçileri ve devriye biriminin denetimine kalmıştı.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte savunma birimleriyle anabirlik arasında telsiz bağlantıları sağlanıp durum değerlendirildi. Onbir kişi ile Ovacık hattında vadinin girişinde bizim birim mevzilenmişti. İlk olağanüstü durumu da biz bildirdik. Kağaçur vadisi tarafında, birkaç bin metre güneyimizde bulunan köylerde kalabalık bir düşman kuvveti görünüyordu. Bunu bildirdikten yaklaşık 8-9 dakika sonra kampın kuzeyinde top sesleri izlenimi uyandıran silah sesleri gelmeye başladı. Bu alanı denetleyen savunma birimimiz silah seslerinin hemen alt taraflarından geldiğini, bunların normal otomatik tüfekler değil ağır silahlara benzediğini bildiriyordu.

Tüm birlik hareketi geçmişti bile. Bir yandan vadinin alt tarafında kalabalık bir düşman kolu, bir yandan üst girişinde silah sesleri... Aklımıza burada epeydir konakladığımız için kamp yerinin deşifre olduğu ve bunun bir kuşatma olabileceği ihtimali geliyordu. Bütün birimlerle birliğin genel komutanı arasında telsiz bağlantısı sürekli devam ettiği için durumu daha da kolay anlayabiliyorduk. Başta silah seslerinin geldiği kampın kuzey tarafı olmak üzere bütün birlik çatışma durumuna göre konuşlandırılıyordu. En hızlı birim kuzeye gönderilmişti ve savunma birimlerini takviye için birer birim daha görevlendirilmişti.

Vadi keskin zikzaklarla, kayalıklarla kaplı ve oldukça engebeli bir yapıya sahipti. Vadinin içine girildiğinde bir parça gökyüzünden başka hiçbir yer görünmüyordu. Saat 08:00 suları, kuzeye ilk gönderilen birimin komutanı sivil elbiseli ve silahlı bir kişiyle karşılaştıklarını, adamın duruşuna uymayıp kaçtığını ve peşine düştüklerini, adamın vadinin içlerine doğru kaçmaya devam ettiğini bildirdi. Bunun üzerine birliğin genel komutanının "Çok dikkatli olun... Kurt pususu olabilir... Durmuyorsa uyarı ateşi açın..." talimatı geçti telsizden.

Bundan kısa bir süre sonra birim komutanının "Şiar ağır yaralı... Taylandan da haber alamıyoruz... 30-40 metre yakınımda olmasına rağmen çağrılarımıza yanıt vermiyor... Büyük

ihimalle şehit düştü..." anonsu geçti telsizlerden. Bu da o alanda sıcak temasın sağlandığını kesinleştiriyordu.

Aradan henüz on dakika geçmişti, bu kez birim komutanının ağır yaralı olduğu ve acilen o noktaya bir sağlıkçının gönderilmesi gerektiği anonsu yapıldı. Bu durum sinirleri iyice germişti. O alana bir birimle birlikte derhal bir sağlıkçı gönderildi. Durumun tam olarak ne olduğunu henüz anlamamıştık.

Telsizlerden "bütün TIKKO birimlerine... savunma birimlerinin dışında tüm güçler sıcak temasın sağlandığı alana kaysın..." şeklinde sert ve kesin bir talimat geçti. Aradan yaklaşık bir saat kadar zaman geçtiğinde alan geniş bir şekilde genellanimizce kuşatmaya alındı. Ama ortada çatışılacak bir düşman kolu gözüküyordu. Alanın bütün hakim noktalarına makinalı ve diğer uzun namlulu silahlarla birimler yerleştirilmiş ve birkaç birimimiz çatışma yerinin en arka hatlarını tutup alanı daraltarak çatışma yerine doğru ilerliyordu. Alanda bir düşman kolunun olmayışı, buna rağmen bir şehit, iki ağır yaralı yoldaşın olması durumu daha da karmaşıktırıyor ve sinirleri fena halde geriye. Yoldaşların yaraları daha önce hiç karşılaşmadığımız türdendi. Sanki tüfek bombalarının yaraları kadar derindiler. Zaman ilerliyordu ve alan tümünden denetim altına alınmıştı. Tam son dönemlerde sıkça görülmeye başlanan özel tim sızması mı? vb. ihtimaller tartışılırken bir anda telsizlerdeki trafik yoğunlaştı. Yoldaşların ilk karşılaştıkları adam tekrar ortaya çıkmıştı. Arazi labirent gibi karmaşık olduğu için adam kısa bir süre sonra tekrar kaybolmuştu.

Yaralı yoldaşlar alandan alınmıştı. Şiar yoldaş yaklaşık yirmi metre sürüklenerek çatışma bölgesinden çekilmişti. Hareket ettiği ve yarası çok ağır olduğu için çok kan kaybetmişti. Üç yerdan turnike bağlandığı halde kanı kesilmiyordu. Sağ bacağı kaval kemiğinden kopma noktasına gelmişti. Diğer yoldaşın kanı kesilmişti ve hayatı tehlikesi fazla değildi. Ovacık tarafındaki düşman kolu hala hareketsiz bir şekilde duruyordu.

Vakit akşama doğru yaklaşıyordu. Şiar yoldaşın durumu gittikçe kötüleşiyordu. Hem kendisi hemde biz kurtu-

Ne tek başına olumsuzluklarımızı öne çıkarıp olumsuzluklarımızı yok sayacağız, ne de olumsuzluklarımızı tek başına öne çıkarıp karamsar bir tablo çizeceğiz. Mademki savaş öğretiyor, o halde olumlu-olumsuz tüm olaylardan öğrenmek zorundayız. Ancak o zaman savaşın öğretmenliğini kavramış oluruz.

tün dağ ve orman köyleri ya yakılmış ya da boşaltılmış, tüm ormanlar ateşe verilmişti. Özellikle bazı alanlarda yoğun dumandan nefes almak bile zorlaşmıştı. Düşman büyük güçlerle başlattığı bu harekatta "canlı olan herşeyi yok et" taktiğiyle hareket ediyor, bölgeden özellikle daha önceleri tespit ettiği ileri insanları klavuz olarak operasyon güçleriyle götürüyor ve bu insanlardan bir daha haber alınmıyordu. Orman kıyılarında yakılan insan cesetlerinin kokusu karışmıştı barut kokusuna.

lamayacağını anlamıştık artık. Bütün birimler alanı daraltarak karış karış anıyorlardı. Bir ara tek bir kurşun sesi duyuldu. Kurşun komutanlarımızdan Piro yoldaşın kafasına isabet etmişti. Yoldaş anında şehit düştü. Bundan sonra adamın yerini tespit etmek zor olmadı. Adam vadinin yamacında hakim bir noktada kayanın çatlağına saklanmıştı. Onun için hareketli olan yoldaş, yaptığı nokta atışıyla vurması zor olmamıştı. Adam, yeri tespit edildikten 40-50 saniye sonra vurulup etkisizleştirildi. Esrarengiz durumda çözülmüştü. Durum tam netleştğinde güçlerimiz yavaş yavaş toplanmaya başlamıştı. Adam üzerindeki mavzer ve diğer malzemeler alındıktan sonra toprağa gömüldü.

Bu dakikalarda Şiar yoldaşın da şehit düştüğü haberi anons edildi telsizlerden. Şehit düşen üç yoldaş alınarak tüm güçler kamp yerinde toplandı. Korkunç bir sessizlik hakimdi. Onlarca çatışmada, baskında düşmana ecel

acısı tüm yoldaşların yüzünden okunuyordu.

Durumun değerlendirilmesi için yetkili organ birliği toplamıştı. Önce olayın gelişimi netleştirildi: Yoldaşların ilk karşılaşmaları, geyik avına gelen bir grup korucudan Osman Yurt adındaki şahısdı. İlk karşılaşmada yoldaşların "kaçma biz devrimciyiz.. sana birşey yapmayız" uyarısından sonra daha yukarıda bulunan grup kaçmış, bu şahıs ise yoldaşlardan kurtulamayacağını anlayınca ateş etmişti. Arzinin çok engebeli olmasından dolayı gerillanın yürüyüş düzenine göre arkadaki, önünde yürüyeni 20-30 metreden göremiyordu. Adama en yakın yerde olan kişi birimin öncüsü Taylan yoldaş olduğundan, korucunun ilk sıkı kurşun göğsüne isabet etmiş, olduğu yerde şehit düşmüştü. Uyarı ateşi talimatı olduğundan dolayı onun ardından yürüyen Şiar yoldaşta kendisini göremediği için yapılan atışın Taylan yoldaş tarafından yapıldı-

vurulup etkisizleştirilmişti. Bu noktada yaşanan bir olumsuzluk yoldaşların dikkatinden kaçmamış, bu durumla birlikte bu olumsuzlukta tartışılması istenmişti. Bu olumsuzluk, adam vurulup etkisizleştikten sonra bir savaşçı tarafından kendisine yerde ateş edilmesi idi.

Tartışmanın seyri içerisinde, yoldaşların şehit düşmesinden kaynaklı olarak duygusal davranıldığı, bunun normal görülebileceği şeklinde bazı yoldaşlar görüş belirtince tartışma daha da genişledi. Bir siyasi komiser yoldaşın "diyelimki adam yoldaşlarımızı vurduktan sonra teslim olsaydı, ya da biz sağ yakalasaydık tavrımız ne olacaktı?" sorusu üzerine; ağırlıkta olmasada bazı yoldaşların "kesin vurmamız gerekir, bu saatten sonra yapılacak başka bir şey olmazdı" şeklinde görüş belirtmeleri tartışmanın seyrini iyice boyutlandırdı.

Toplantı sonunda çıkan sonuçlara göre:

kabul edilir birşey değildir. Birim komutanı durumu kavramakta gecikmiştir, inisiyatifsiz davranmıştır. Kesinlikle hatalıdır.

3- Değerli komutanlarımızdan Piro yoldaşın önce tecrübesine rağmen alanın taranmasında çok açık hareketmesi, bunun sonucunda vurulması esas olarak kendi hatasıdır.

4- Korucu etkisizleştirildikten sonra ateş edilmesi kesinlikle doğru değildir. Hele bunun normal olduğunu savunulması olumsuzluğu meşrulaştırmaz. Bu noktada parti politikalarını, duyguları mı? Sorularının yanıtı verilmelidir. Komünistler politikalarını duygularına feda edemezler. Yoldaşlarımız şehit düşse bile biz duygularımızla değil, politikalarımızın emrettiği biçimde davranırız, davranmamız zorundayız.

5- Kitleler mi, bireyler mi? Bizim cevabımız elbetteki kitleler olacaktır. Adamın teslim alınması ya da teslim olması durumunda sorgusu yapıldıktan sonra öldürmek değil, yapılması gereken köyüne götürülüp o insanlarla devrimcilerin tanışmasını sağlamak, bu insanların devrimine yakınlaştırılmasına vesile olarak kullanılabilmektedir. Diğer yandan durum neden sonuç ilişkisi içinde ele alındığında ki değerlendirme toplantısında bu yapılmıştır, çıkan sonuca bakıldığında yoldaşlarımızın esas olarak bizim hatalarımız sonucu şehit düştükleri açığa çıkıyor. Bu durumda adamın yakalanması durumunda vurulması doğru olmayacaktı.

Bu tartışmalarda parti komiserleri tarafından, aksi görüşleri savunan yoldaşların esas olarak ikna edilmesi ve Parti politikalarının hiç bir şeye feda edilemeyeceği üzerine tartışmalar eğitim seminerlerine çevirmeleri sonraları çatışma ve baskınlarda olumlu etkilerini göstermiştir. Bunun en güzel örneği de; büyük bir muharebe de düşmandan esir aldığımız üç kişiye karşı gerillalarımızın gösterdiği tutumdur. Bunlardan biri yaraları çok ağır olduğundan kendisi ölmüş, diğer ikisinden birisine karşı özellikle gözümüzün önünde bir yoldaşımızı şehit ettikten sonra yakalamamıza rağmen, korucunun vurulmasını savunan yoldaşlarda dahil Partimizin esirlere karşı politikasına harfiyen uyulmuş ve serbest bıraktığımız ana kadar, iyi muamele görmüştü.

Ne tek başına olumluklarımızı öne çıkarıp olumsuzluklarımızı yok sayacağız, ne de olumsuzluklarımızı tek başına öne çıkarıp karamsar bir tablo çizeceğiz. Mademki savaş öğretiyor, o halde olumlu-olumsuz tüm olaylardan öğrenmek zorundayız. Ancak o zaman savaşın öğretmenliğini kavramış oluruz ●

terleri döktüren birliğimizin en seçkin 3 üyesinin bu şekilde şehit verilmesi ve birinin ağır yaralı olmasını kabul etmekte zorlanıyordu tüm yoldaşlar. Neden, nasıl böyle kolay olmuştu.

Bütün birlik toplandıktan sonra genel bir açıklama yapıldı. Sabah tüm birliğin katılımıyla bir tören düzenlendi. Siyasi komiserin yoldaşlara ilişkin yaptığı konuşmadan sonra Daimi Kişin (Şiar), Nihat Aydın (Taylan), Mehmet Doğanoglu (Piro) yoldaşları şirler ve silah sesleri eşliğinde yan yana toprağa verdik. Böyle kolay bir şekilde bu yoldaşların kaybedilmesinin

gını düşünerek yürümeye devam etmiş, tam adamdan görünen noktaya geldiğinde yapılan ikinci atışla kendisi ağır yaralanmıştı. Aynı düşünceyle peşinden yürüyen birim komutanı, Şiar'ın durumuyla karşılaşınca, onu geri çekmek için üstüne eğildiğinde bu kez yapılan atışla ağır şekilde yaralanmıştı. Bu zaman içinde birliğimiz alanı kuşattığından adam alanın dışına çıkamamış, kurtulma umuduyla saklanmıştı. Alanı tarayan güçlerimizin kendisini bulacağını anladığı anda ise kendisine en yakın yerde olan yoldaşa ateş etmiş, vurmuştu. Yeri tespit edildiği anda gerillalarımızca

1- Silah seslerinin ilk geldiği alandaki savunma birimi durumu iyice anlamı becerisini gösteremeyip inisiyatifsiz kalmıştır. Korucu grubunun kaçtığını görmelerine rağmen gerektiği gibi tavrı takınamamıştır. Birimin tavrı olumsuzdur.

2- Duru ihtarına uymayan silahlı bir insanın peşinden açık bir şekilde koşmak kesinlikle hatadır. Kovalanan silahlı bir insanın can korkusundan silahını kullanması normaldir. Bu birimin tamamen profesyonel yoldaşlardan oluşması, buna rağmen böyle kolay bir şekilde bu ağır kaybı almaları

Tarihin Çarkını Döndürenler

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

● İLLEGALİTE VE GİZLİLİK KURALLARI UĞRUNA İLK ŞEHİT: ALİ UÇAR

İLLEGAL FAALİYET İLKELERİNDE SAĞLAMLIĞIN ADI

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın koyduğu karanlık günleri, davayı terklerin, ihanetlerin, mültecileşmenin, çözülmelerin, teslimiyetin kol gezdiği bir ortam... Bu koyu karanlık günleri ölümleri pahasına kermaya çalışanlar, karanlığa bir meşale olmak isteyenler de yok değildi. İşte TKP(ML)'nin kahraman üyesi ve Halk Ordusu TİKKO'nun yigit komutanı Ali UÇAR'da karanlığı yaran bir meşale olarak, partinin değerlerini düşman operasyonundan kurtarmak için, başaltmaya gittiği parti üsünde, düştüğü polis kuşatmasında, düşmanın "teslim alma" girişimlerini silahıyla yanıtlayarak 6 Nisan 1983 yılında bir kutup yıldızı olarak ölümsüzleşti.

Düşmanın en azgın saldırılarının yaşandığı dönemler; alabildiğine dumsuzlukların yaşandığı, yakalanmalar, çözümler, düne kadar evini açanların kapısını kapadığı ortamlar, özcesi yenilgi ortamları, davaya bağlılığın, fedakarlığın, halk sevgisinin, partiye karşı sorumluluğun, yoldaş sevgisinin, gerek örgütler nezdinde olsun, gerek örgüt içerisindeki militanlar açısından olsun, pratikte sınanmasının en iyi ortamlarıdır.

İşte 12 Eylül AFC yılları, her bakımdan ak ve karanın açığa çıktığı bir dönemdir. Kimileri bir çırpıda pilsini pirtisini toplayıp Avrupa'nın yollarını tutarken, kimileri dağların yolunu tuttu. Kimi örgütler "ricat" kararları alırken, TKP(ML), 2. Konferansı'nı yaparak kendi subjektif gücü oranında, kimi zaman yanlış politikalarla rağmen düşmanla ciddi muharebelere girdi. Bazılar, kolay dönemlerde evini her türlü belge, silah vb. ile doldururken, düşmanın azgın saldırılarıyla "tehlikenin" arttığı zor dönemlerde ise elindeki malzemeleri güvenli yerlere taşıyacağı yerde, düşmana ya doğrudan ya da çöpe vs. atma yoluyla teslim ederek, "bela"dan kurtulmaya çalışıyor.

Buna karşılık, ölüm çemberleri içerisinde, operasyonlarda partinin tek bir mermisinin dahi düşmanın eline geçmesini önlemek için ölümün üstüne yürüyenler, son nefesinde üzerindeki dökümanları yakıyorlar, silahını kırıyorlar.

Belirttiğimiz gibi, düşmanla çatışmanın keskinleştiği dönemler, direnişin/direnişçinin, ihanetin/ihanetçinin tüm çıplaklığıyla açığa çıktığı dönemlerdir. Ülkemizdeki toplumsal gerçekliğin bir sonucu olarak, sınıflar arasındaki çatışma başından itibaren kanlı ve zora dayalıdır. Devrime öncülük yapan Komünist Partisi illegal ve gizli örgütlenmek zorundadır. Bu subjektif bir istem olmanın ötesinde, nesnel durumun zorunluluğudur. Illegal örgütlenen Komünist Partisi, iktidarı almak için başından itibaren Halk Savaşı'nı örgütlemek, onun bugünkü esas ve özgün biçimi olan köylü gerilla savaşına, iktidarı almanın en temel biçimi olarak başvurmak zorundadır.

Savaş esas olarak kırsaldan kentlere doğru bir seyir izlese de, kentlerdeki örgüt ve örgüt militanları da dahil oldukları bu Halk Savaşı gerçekliğine göre örgütlenmek ve şekillenmek zorundadırlar. Kentlerde de silahlı eylemlere başvurulacağına göre bu diyalektik kopuk değil, tam tersine birbirine sıkı bağlarla bağlıdır.

Kırsal alanlara göre kentlerdeki faaliyetin zorlukları, illegal faaliyeti gizleyebilmek ve açık yürütülen kitle faaliyetlerinde dahi illegaliteyi ve örgütsel iliş-

klerin gizliliğini koruyabilmek, kısacası açık çalışmayı illegalite ve gizlilik ilkeleriyle ustaca yürütebilmek çok daha profesyonel ve ciddiyle çalışmayı, illegalite ve gizlilik kurallarıyla sağlamlığı gerektirir.

Bunu söylerken, kırık alanlarda illegaliteye ve gizliliğe gevşek

yaklaşımlar demek istemiyoruz. Ancak açık gerilla faaliyetinin illegalitesi ile gizli kent illegal faaliyeti arasında ciddi farklar olacağı da açıktır. Düşmanın kentlerde kırsala göre daha güçlü olduğu, bilinen bir gerçektir. Kentlerdeki durum, düşmanla aramızdaki güçler dengesindeki eşitsizlikten, yani düşmanın bize göre daha avantajlı olmasından kaynaklıdır. Ki, kırsal alanlarda savaş esas almamızın nedenlerinden biride budur. Kentlerde düşman yoğunluğunun güçlü olması, buraların emperyalizmin ve yerli uçakların tüm finans kurumları ve militarist güçlerinin, ulaşım, haberleşme, istihbarat vb. olarak denetimlerinin alabildiğine fazla olduğu merkezler olmasından kaynaklanmaktadır.

Bundandirki kentlerdeki faaliyetin zorlukları, illegalite ve gizlilik kurallarının çok daha sıkı olması gerektiği ortadadır. Bu aynı zamanda, gerek partinin gerekse bir bütün olarak devrimci hareketlerin kentlerde sık sık darbeler almasının, 12 Eylül AFC'si döneminde bir çok örgütün yenilgi almasının veya ciddi olarak dağılmasının da açıklamasıdır. Güçler dengesindeki eşitsizliğin ve koşulların düşmanın lehine olmasının yanı sıra, örgütlerdeki amatör

çalışma tarzı, illegal yaşamın gereklerine, gizliliğe yeterince dikkat edilmemesi, alınan darbelerde önemli paya sahiptir.

Ali UÇAR yoldaşın pratiğinden çıkarılması gereken en önemli sonuç, düşman partiye yönelik operasyon içerisinden, düşmanın henüz ulaşamadığı insanların nasıl davranacakları sorusuna pratiğiyle verdiği yanıtıdır.

Partinin, bilimiz dahilinde olan üsleri, değerleri vardır. Bu noktada, bu üsleri boşaltıp parti sınırlarının yer aldığı belgeleri, parti değerlerini operasyon bölgesi dışına çıkarmayı mı esas alacağız, yoksa kendimizi koruma adına onları düşmanın eline bırakıp bölgeden uzaklaşacak mıyız?

Hiç kuşkusuz ki bir parti militanının çıkarları, partinin çıkarlarının önünde değil, ona tabiidir. Partinin çıkarlarını her türlü kişisel çıkarın üstünde tutmak; işte operasyonlarda da, bir bütün yaşam içerisinde de dikkate alacağımız ve bize yön vermesi gereken anlayış budur.

Bu doğru anlayıştan hareket edersek, operasyon ortamlarında salt "kendini koruma" adına kayıplara katılmakla kalmaz, gidip bir evin boşaltılmasında tıpkı Ali UÇAR yoldaş gibi çatışarak onurluca şehit düşmek yapılacak en doğru tavır olacaktır. Bu körü körüne bir ölüm değildir. Burada, tabii ki dikkatli olmak, akli cesaretle birleşmek, kendini korumak ile kendini feda etmek diyalektik bir devrimci bir tarzda kurabilmek, gerekli tedbirleri alarak hareket etmek zorunludur. Yani, polis evde pusu kurduğu keskinse tabii ki gidilmemelidir. Ancak bu farklı, yani değerleri korumak için çaba içerisinde olmak farklı, operasyonu duyduğu andan itibaren kayıplara katılmak ise farklıdır. Parti sınırlarını ve değerlerini düşmandan korumak, can bedeli bu ilkeyi hayata geçirmek şarttır ●

MERAL YAKAR

OCAK AYI ŞEHİTLERİ

Meral Yakar 22 Ocak 1973 yılında İstanbul'da yaralı yakalanıp işkencede. Ali Haydar Yıldız 24 Ocak 1973 yılında Dersim'de çatışmada, Mehmet Günalp 26 Ocak 1980 yılında, Mehmet Düzel 5 Ocak 1981 yılında Dersim'de çatışmada, Manuel Demir 24 Ocak 1988 yılında İstanbul'da işkencede, Zeki Peker 21 Ocak 1993 yılında Dersim'de çatışmada, Erkan Fener 22 Ocak 1993 yılında Dersim'de çatışmada, Erhan Öztürk, Adem Asal, İhsan Şimşek, Hasan Özdoğan ve Muharrem Kaya 26 Ocak 1994 yılında Artvin'de çatışmada şehit düştüler.

ALİ HAYDAR YILDIZ

Umudu uğrunda ser veren yoldaşlar
Tanımam ben sizi, siz beni
Lakin yüreğimin yakınıdır yüreğiniz
Bin yıllık dost gibi
Aynı melodi yankılanmakta
Yüreğimizden çıkan sestem
Sizin yüreğiniz dağın tepesinde
Bizimkiler; şehrin derinliğinde
Şimdi melodimiz halkın dilinde
Ölmediniz siz yaşıyorsunuz

Selam Size

Gömdük şimdi yüreğinizi yüreğimize
Yalnızca bedenleriniz toprağın derinliğinde
Yüreğiniz dindik duruyor en ön mevzide
Partiliyor hala Partizan'ca önümüzde
Şehit yoldaşlar and olsunki size
Mavzerinizin namlusuyla söylediğiniz türkü
Hiç durmadı, durmayacak
Yüreğiniz, yüreğimizde
Türkümüz daha da hızlı haykırılacak.

MANUEL DEMİR

ERHAN ÖZTÜRK

İHSAN ŞİMŞEK

MEHMET DÜZEL

ZEKİ PEKER

MEHMET GÜNALP

MUHARREM KAYA

HASAN ÖZDOĞAN

■ Sahibi ve Yazıgörel: Müdür: Zeynel ENGİN
 ■ Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI
 ■ Yönetim Yeri: Binbirdirek Mah. Piyerleri Cd.
 Onur Apt. No: 41/B; D: 8 Çemberlitaş/İST
 Tel: (0212) 517 15 12-518 89 49 Fax: 638 17 59
 ■ Dizi: Altınçağ Yayıncılık ■ Baskı: SERLER

■ KARTAL: Cumhuriyet Cad. Yigencek İşhanı K3 No:8 Kartal/İST Tel-Fax: (0216) 353 38 22
 ■ ÜMRANİYE: Eski Ankara Yolu Tosiolar İşhanı No: 43 Kat 4 Sarıgazi/İST
 ■ ADANA: Cevat Gürel Cad. Özgür İşhanı K:5 No:26 ADANA Tel-Fax: (0322) 363 29 37
 ■ İZMİR: 853. Sok. Bilen İşhanı No:27 Kat 6/510 Konak/İZMİR Tel-Fax: (0332) 484 44 43
 ■ KAYSERİ: Sivas Cad. Şad İşhanı K: 6 No: 605 KAYSERİ Tel-Fax: (0352) 222 52 10
 ■ ATINA: MAVROMICHALI 78 106 80 ATHENS GREECE Tel-Fax: (030) 1 362 36 62
 ■ YD TEMSİLCİLİĞİ KYOTO STR. 19 50670 KSW/DEUTSCHLAND
 Tel: (00 49) 221 130 1629 - Fax: 221 130 1630

Parti Şehitlerini Anma Haftası'nda savaşarak şehitlerimizi anıyoruz

Çeşitli millet ve milliyetlerden işçi sınıfımız,

Bütün mazlum halklarımız,

Devrimci, demokratlar ve yurtseverler,
 Partili yoldaşlar, TİKKO'nun yılmaz savaşçıları, gençlik örgütümüzün genç komünistleri,

Parti Şehitlerini Anma Haftası'nın 21. yılına girerken; başta partimizin şehitleri olmak üzere bütün dünyanın devrim şehitlerini MLM'nin sönmeyen meşalesiyle selamlıyoruz!...

Parti Şehitlerini Anma Haftası anlamını; başta partimizin mirasçısı ve devamcısı olduğu TKP'nin Genel Sekreteri Mustafa Suphi ile 14 önder yoldaşın faşist Kemalist diktatörlük tarafından katledilmesinden (28-29 Ocak 1921'de), 24 Ocak 1973'te partimizin ilk kurucu önderi ve başkomutanımız İbrahim Kaypakkaya'nın da içinde yer aldığı çatışmada önder kadrolarımızdan Ali Haydar Yıldız yoldaşın şehit olmasından ve arkasından yaralı bir şekilde (29 Ocak günü) kurucu önderimizin düşmana esir düşmesinden ve yine daha birçok partili yoldaşın bu hafta içerisinde katledilmesinden dolayı; partimizin 1. Konferansı'nda bu haftayı tarihsel bir hafta olarak ilan etmesinden almıştır.

O gün bugündür, yani 78.yılından bugüne kadar her yıl Ocak ayının son haftası, Partimizin Şehitlerini Anma Haftası olarak anılmaktadır.

21. haftayı karşıladığımız şu günlere kadar partimiz, onlarca önder kadro ve üyesi ile yüzlerce savaşçısını bu zor ama kutsal olan savaşın, kızgın ateşi içerisinde güneşe uğurlayarak ölümsüzleştirdi.

Bu savaşta partimiz TKP(ML), tam dört genel sekreterini şehit verdi. Onlarca MK üyesi ve bu düzeydeki birçok kadrosu devrim için tohum olup toprağa düştü.

Yaklaşık beşyüz yoldaşımız bu devrim kavgasında bedenlen aramızdan ayrılarak devrim şehitlerinin katabına katıldı. Hepside birer kahraman, birer cesaret ve bilimin abideleri olarak halklarımızın bilinç ve yüreklerinde yer ettiler.

Onlar güneşin ve ayın yederini değiştirip, bu coğrafyadaki ezilen halklarımıza yepyeni bir ülke ve cennet getirmek için hiçbir fedakarlıktan çekinmediler.

Onların yiğitliği, kahramanlığı, coşkusu ve cesareti kendilerinde değil, uğurlarında savaşttıkları proleterya ve emekçi halklarımızın yaratıcı dehasına güvenmelerinden kaynaklıdır. Çünkü şehitlerimizin hepsi, hem halkın birer öğrencisi hemde öğretmeni idi...

Evet, bugüne kadar yüzlerce şehit verdik. Biz bunun farkındayız. Bu kadar şehide karşılık bu savaş daha farklı boyutlarda olmalıydı diyoruz. Demek ki bu kavga denizinde özgürlük için kulaç atarken yüzmesini yeterince becerememişiz. Ama bu bizim yanlış yolda olduğumuz anlamına gelmez/gelmemelidir. Biz bu kavgada bir çok kez yenilgi aldık, ağır darbeler yedik. Fakat bu, bizim hedefimizin yanlışlığından değil mevcut durumdaki gelişmeleri doğru, bilimsel bir temelde değerlendirme ve yapıyı sağlamlaştırma becerisini yeterince gösterememişimizdir. Bugün düşmanlarımız taktik olarak bizden güçlüdür, ama stratejik olarak ise biz düşmanlarımızdan güçlüyüz. Çünkü bir savaşta, son tahlilde belirleyici olan silah değil insan unsurudur. Çünkü bu halk, uzun devrim savaşında bizimle birlikte saf tutacaktır. Dolayısıyla şu an savunmada olan biz ve halkımızdır, inisiyatif... O zaman geriye ne kalıyor? Geçmişin olumsuzluklarından dersler çıkartmak kalıyor. Bununda önemli adımlarını atmış durumdayız. Ve bu adımlarımızı daha da güçlendireceğiz. Bundan hiç kimsenin kuşkusuz olmasın...

Bu şanlı savaşta bir çok kez yenilgi aldığımız gibi, içtende çoğu kez ihanetlerle karşı karşıya geldik. En son karşılaştığımız ihanet ise, tamamiyle düşmanlarımızın fiili uzantıları durumunda olan karşı-devrimci ajan ve işbirlikçi unsurlardır. Faşist diktatörlük dıştan ve içten tüm şeytani planlarını devreye sokarak partimizi bitirmeye çalışıyordu. Ve halada bu çabaları devam etmektedir. Ama bitiremediler. Bu çabalarıyla partimize büyük bir darbe vurup onu bazı alanlarda tahribata uğratalarda, tümünden bitirme hevesleri kursaklarında kaldı. Fiili düşman unsurları bir bir açığa çıkartılarak kafaları ezildi. Bugün ise bu düşman gücün partide yarattığı ideolojik, siyasi ve kültürel tahribatları giderecek yoğun çabası içerisindeyiz. Bunu başaracak bilinç, cesaret ve tutkuya sahibiz.

Evet, kötü gelişmeler karşısında morali bozulanlar oldu. Hatta sadanımızı terkedenler de oldu. Karamsarlığa ve umutsuzluğa kapılarak devrim mücadelesinden kaçıp, kendi bencil çıkarlarına gömülenler de oldu. Bunları normal karşılıyoruz. Çünkü, bu tür kötü gelişmeler sınıf mücadelesinin birer cilvesidir. Devrim mücadelesi öylesine sandığı gibi kolay ve daimi bir yol izlenmez. Zor ve engembeli olan bu çetin ve meşakkatli savaşta ihanet ve direniş koyun koyunadır. Ama Partimizin ve halklarımızın yaratıcı tarihi canlı bir şekilde göstermiştir ki, bu tür

ihamet ve kaçışlar hiçbir zaman direnişin ve savaşların devrimci akışını durduramamıştır. Ve onun bu şanlı yürüyüşünün ayakları altında tüm ihanet ve teslimiyetçi güçler ezilmiştir. Tarih bizden yana, halk bizden yana, gelecek bizden yana...

Bizim gerçek kalemiz halktır. Biz ona güveniyoruz. Bizim şehitlerimiz onlara güvendikleri için ölümün üzerine cesaretle yürüdüler. Ama düşmanlarımız ve saflarımızdan ihanet edip kaçanlar ise halka güvenmiyorlar. Onları korktukları için katlediyorlar ve kaçıyorlar.

Bizi birçok düşmanca planla bitiremeyecekler bugün hiçmi hiç bitiremeyeceklerdir. Ama biz, dün bu güçleri ezdik diyede bir rehavete kapılmış değiliz. Rehavete kapılmak şehitlerimize olan saygıya gölge düşürmekle aynıdır. Çünkü bizler düşmanlarımızı hiç bir konuda küçümsemeliyiz. Ayrıca onları abartmakta bizi yenilgi ve teslimiyete götürür. Bu ne kadar doğru bir belirlenme ise, düşmanlarımızı küçümsemenin bizi teslimiyete ve ihanete götüreceği de o kadar doğru bir belirlenmedir. Evet biz düşmanlarımızdan korkmuyoruz. Ama bu, onları küçümsememiz anlamına gelmez/gelmemelidir. Aynı şekilde kendi başsızlıklarından, hatta yenilgilerinden korkanlar ve umutsuzluğa kapılanlar gerçek komünistler olamayacakları gibi devrimci de olamazlar. Çünkü onlar, kitlelerin tarihi yaratıcı gücüne güvenmiyorlar. Çünkü onlar, bu zorlu savaşta düşmanlarımızın ancak geçici başarıları elde edebileceğinin tarihsel birikimine inanmıyor ve güvenmiyorlar. Bu, halka güvensizliktir. Bu, tarihe ve şehitlerimize ihanetin teorisidir.

Biz; MLM ideolojiden aldığımız güçle devrimimizin bayrak taşıyıcısı şehitlerimizle yolumuza devam ediyoruz...

Onların kızıl kanlarıyla çizdikleri yoldan bıkmadan, usanmadan ve yılmadan ileriye doğru yürüyoruz...

Biz bugün az olabiliriz. Ama bu az oluşumuzdan dolayı bir nebze cümlede olsa karamsarlık ve umutsuzluğumuz yoktur. Güneşin varlığı ne kadar gerçekse, bu ülkede devrimin olacağı da o kadar gerçektir. Hemde yüzbinlerce şehit ve gazi vererek.

Bugün eskisinden daha kararlı ve azimliyiz. Çünkü eskiye oranla daha fazla kınarda tecrübe edindik. Bu tecrübelerle düşmanlarımızı karşı saflarımızı daha sıkı tutuyor ve bununla orantılı olarak ideolojik sağlamlık ve siyasi duruşumuzu daha bir üst seviyeye çıkartıyoruz... O nedenle ki, bugün geçmişten daha faz-

la umutlu bir şekilde geleceğe bakıyoruz.

Dersim ve Kaçgarlarda sesimiz daha gür çıkacak yakında. Bu konuda bir sarsıntı-mız yok. Dimdik ve kararlı bir şekilde ayakta yürüyoruz... Hemde eskisinden daha başı dik ve alim açık bir şekilde... Halada eksiklik ve hatalarımız varmıdır? Elbetteki vardır. Ama bunları aşacak birlikim ve güce sahibiz. Hatalarımıza karşı samimi ve ciddiiz. Tıpkı ölümün üzerine gülerek koşanların ciddiyeti gibi hemde... Çünkü bizim savaş büyüme ve oradanda devrimi yapma iddia ve derdimiz var.

Biz dün de vardık, bugünde varız ve gelecekte de varolacağız... Dün olduğu gibi bugünde düşmanlarımıza meydan okuyoruz. Emperyalist haydutlara, komprador burjuva ve büyük toprak ağalarına meydan okuyoruz. Tüm dünya gericiiliğine meydan okuyoruz. Partimizi bitirmeyi hayal eden her türden düşmanlarımıza bir kez daha meydan okuyor ve haykırıyoruz: Gücünüz yeterse buyrun bilirmeye gelin! Ama bitiremezsiniz. Çünkü buna gücünüz yetmez. Bu halka kök salmışız çünkü.

Şehitlerimizi Anma Haftası'nı karşıladığımız şu günlerde şehitlerimizin huzurunda bir kez daha şunu tekrarlıyor ve haykırıyoruz: Partimiz TKP(ML) ve onun ideolojik-politik önderliği altında örgütlü olan halk ordumuz TİKKO yılmaz bir ruha sahiptir, bütün düşmanlarımızı altetmeye yemindir. Koşullar ne kadar zor olursa olsun, durumumuz ne kadar kötü olursa olsun, bu partinin bir sempatisini ve ordumuzun son bir eri kalıncaya dek te bu savaşa devam edecektir.

Parti şehitlerimiz yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor!

Şan olsun Parti Şehitlerini Anma Haftasına!

Parti Şehitlerimiz Ölümsüzdür!

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Yaşamın Demokratik Halk İktidarı mücadelemiz!

Kahr olsun emperyalizm ve tüm dünya gericiiliği!

Yaşamın Demokrasi, Bağımsızlık, Sosyalizm ve Komünizm mücadelesi!

Kahr olsun her türlü gerici düşünce akımı!

Yaşamın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

Yaşamın Partimiz TKP(ML), Halk Ordumuz TİKKO ve Komünist Gençlik Örgütümüz TMLGB!